

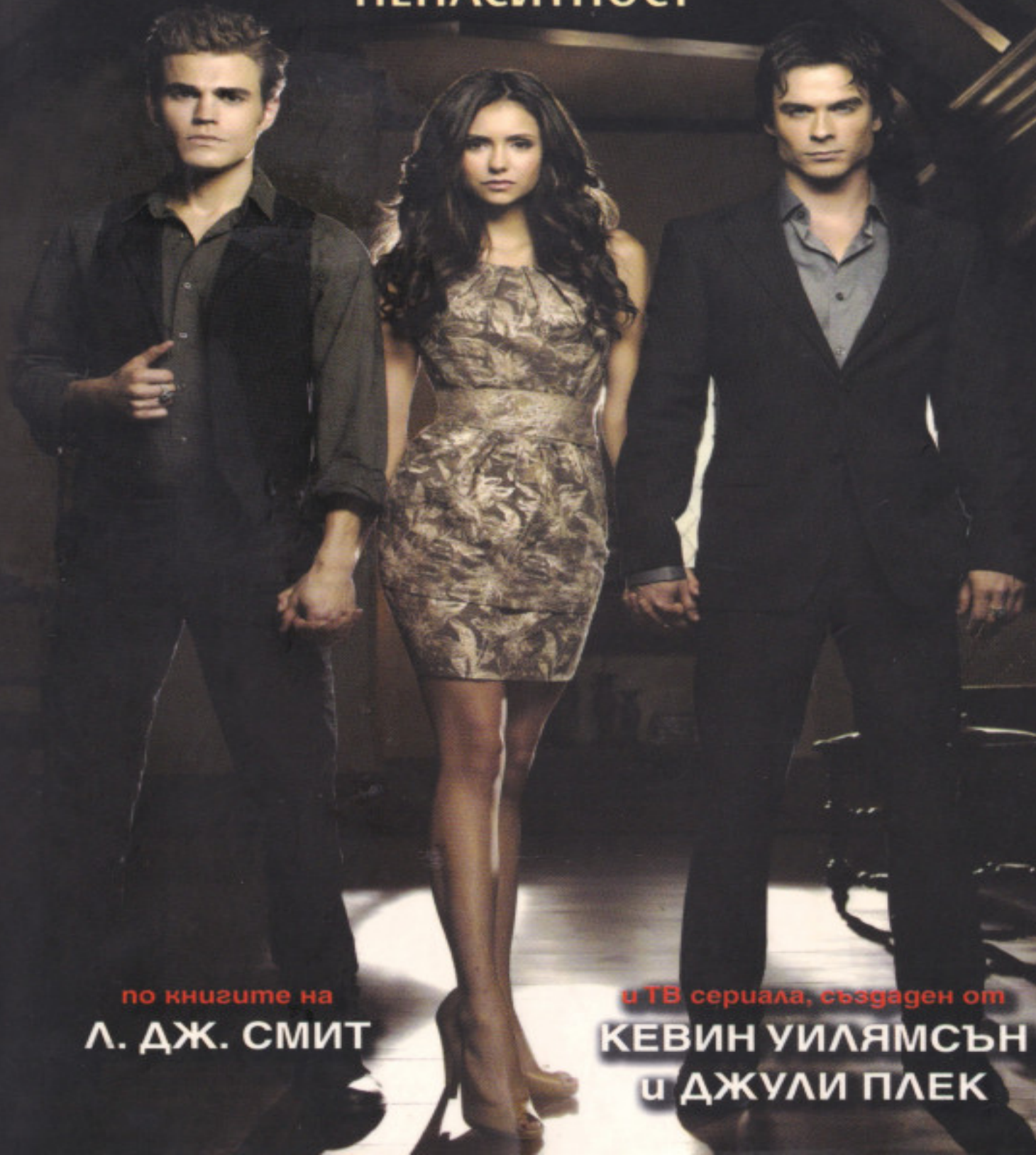

ДНЕВНИЦИТЕ на ВАМПИРА

ДНЕВНИЦИТЕ НА СТЕФАН

КНИГА ТРЕТА

НЕНАСИТНОСТ

по книгите на
Л. ДЖ. СМИТ

и ТВ сериала, създаден от
КЕВИН УИЛЯМСЪН
и **ДЖУЛИ ПЛЕК**

Л. ДЖ. СМИТ
НЕНАСИТНОСТ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Базиран на хитовия ТВ сериал, книгите от поредицата „Дневниците на Стефан“ описват случилото се преди събитията в епизодите и разкриват неизвестни досега истории от миналото на братята Салваторе.

Ноември 1864 г., Ню Йорк.

Примирил се със съдбата си на вампир, Стефан заминава за Ню Йорк, за да започне нов живот, в който не се изисква да убива хора, за да оцелява. Докато той възстановява своята човечност, то Деймън напълно я е загубил. Скоро братята са изправени пред нова заплаха — вампир, търсец отмъщение заради смърт, за която са отговорни двамата Салваторе. Сега Стефан и Деймън ще трябва да обединят сили, за се преборят с най-голямата опасност, надвисвала над тях досега.

ПРОЛОГ

Всичко се промени. Тялото ми, желанията, апетитът.

Душата ми.

За седемнайсет кратки години станах свидетел на повече трагедии, отколкото би трябвало да са отредени всекиму — и бях причина за по-голямата част от тях. Нося в себе си спомена за моята смърт и тази на брат си. Преследва ме звукът от последните ни издихания във влажните и покрити с мъх гори на Мистик Фолс, Вирджиния, образът на безжизненото тяло на баща ми върху пода на кабинета му в прекрасното ни имение Веритас. Още усещам миризмата на овъглената църква, където изгоряха вампирите, обитаващи града ни. И почти усещам вкуса на изпитата кръв и на живота, който откраднах, заради най-обикновен глад и безразличие към съдбата на човешките същества след моята трансформация. Още по-ясно виждам любознателното и мечтателно момче, което бях някога, и ако сърцето ми можеше да бие, щеше да се пръсне от мъка заради гнусното и долно създание, в което съм се превърнал.

Но въпреки че всички частици от съществото ми са променени до неузнаваемост, земята продължава да се върти и светът да съществува. Децата порастват, пълничките им лица отслабват с течение на времето. Младите влюбени си разменят тайни усмивки, докато обсъждат времето. Родителите спят, докато грее луната, и се събуждат, щом първите слънчеви лъчи ги изтръгнат от прегръдките на съня. Те се хранят, трудят се, обичат се. И винаги сърцата им бият в глух ритъм, устойчив, висок, хипнотичен, а кръвта ме привлича неустойимо, както кобрата откликва на звука на флейтата на укротителя на змии.

Някога се присмивах на скуката на човешкия живот, вярвайки, че Силата, която притежавах, ме прави нещо много повече. От Катрин разбрах, че времето няма власт над вампирите, така че бих могъл да го пренебрегна, да живея само за мига, преминавайки от едно порочно желание към следващото, без да се боя от последствията. Докато бях в

Ню Орлиънс, бях опиянен от моята нова Сила, безкрайната ми мощ и невероятна бързина. Помитах човешките същества, изпречили се на пътя ми, сякаш животът им беше без значение. Всяка топла капка кръв ме караше да се чувствам по-жив, по-силен, по-безстрашен и могъщ.

Всичко бе като мъгла от кръвожадност. Убих толкова много, толкова нехайно. Дори не си спомням лицата на жертвите си. С изключение на едно.

Кали.

Огненочервената ѝ коса, чистите зелени очи, кадифената мекота на страните ѝ, как стоеше с ръце на кръста си... всяка подробност се е запечатала завинаги в паметта ми с болезнена яснота.

Деймън, моят брат и някогашен приятел, нанесе последният, фатален удар, отнел живота на Кали.

Превръщайки го във вампир, аз отнех живота на Деймън. Като разплата той ми отне единственото, което можеше — моята нова любов. Благодарение на Кали си спомнях какво е да си човек, какво означава да цениш живота. Смъртта ѝ тежи на съвестта ми.

Сега моята сила е бreme, постоянната жажда за кръв — проклятие, а обещанието за безсмъртие — ужасен кръст, който трябва да нося. Вампирите са чудовища, убийци. Не бива никога, никога да го забравям. Не бива да позволявам чудовището в мен да вземе връх. И макар че винаги ще ме измъчва вината за това, което сторих на брат си — изборът, който направих вместо него — трябва също така да избягвам тъмната пътека, по която той толкова настървено пое. Той се отдаде на новия си живот с наслада, опиянен от жестокостта и свободата, докато аз мога единствено да съжалявам за постигналата ме участ.

Преди да напусна Ню Орлиънс влязох в схватка с демона, в който се бе превърнал брат ми Деймън. Сега, докато се движа на север, далеч от всички, които някога са ме познавали като човек или вампир, единственият демон, с който трябва да се боря, е неутолимият ми глад.

1

Някъде наблизно долових туптене на сърце, един живот.

Останалите звуци на града глъхнеха край мен, докато този ме зовеше. Тя се бе отдалечила от приятелите си, от познатите и безопасни пътеки.

Слънцето залязваше над Сентръл Парк, който обитавах след пристигането си в Ню Йорк преди две седмици. Цветовете в тази необятна пустош се смекчаваха, преливайки един в друг, сенките чезнеха, обгръщайки с неясното си було всичко наоколо. Оранжевите и тъмносини багри в небето гаснеха в мастилено–черното покривало на нощта, а калната земя тъмнееше в кадифена мекота.

Около мен почти целият свят бе застинал, затаил дъх, както винаги в края на деня, когато ритъмът на живот се сменяше: човешките същества заключваха вратите си, а създанията на мрака, като мен, излизаха на лов.

Благодарение на пръстена, който ми бе дала Катрин, можех да се разхождам на дневна светлина като нормалните, живи хора. Но открай време за вампирите е много по-лесно да излизат на лов през часовете, когато денят бавно преминава в нощ. Здравчът смущава онези, които не притежават очите и ушите на нощния хищник.

Сърдечният пулс, който сега преследвах, звучеше по-слабо... собственикът му се отдалечаваше. Изпълнен с отчаяние, заповядах на тялото си да се движи по-бързо, краката ми да се отгласкват по-пъргаво от земята. Бях слаб заради продължителния глад и това се отразяваше върху способността ми да ловувам. Освен това тези гори ми бяха непознати. Растенията и дърветата ми бяха чужди, също като хората, крачещи по павираните улици на около четиристотин метра оттук.

Но ловецът си остава ловец. Прескочих един разклонен, залинял храст и избегнах ледения поток, в който не плуваха лениви риби, които обичах да наблюдавам като дете, ала кракът ми се подхлъзна в един

мъхест камък и аз се стоварих върху изсъхналите клонки. Преследването се оказа по-шумно, отколкото възнамерявах.

Собственицата на сърцето, която гонех, несъмнено ме е чула и знаеше, че смъртта ѝ приближава. Сега, сама и осъзнала участта си, ускори отчаяния си бяг.

Каква ли картина представлявах: с разрошена тъмна коса, с кожа, бледа като на труп, с очи, които започваха да горят с червени пламъци, докато вампирът в мен излизаше наяве. Тичах и прескачах из гората като подивял, облечен в елегантните дрехи, които Лекси, моята приятелка от Ню Орлиънс, ми бе дала, макар че сега ръкавите на бялата копринена риза висяха прокъсани.

Тя увеличи скоростта си. Но аз нямаше да я изпусна.

Жаждата ми за кръв се бе превърнала в толкова мъчителен копнеж, че повече не можех да се сдържам. Сладка болка разцъфна в челюстта ми, когато зъбите ми се удължиха. От притока на кръв лицето ми пламна, докато се променях. Сетивата ми се изостриха, а Силата ми изригна, изстисквайки последния изблик на вампирската ми мощ.

Втурнах се напред със скорост, надвишаваща многократно човешката, или на което и да е животно. С инстинкта, който всички живи същества притежават, бедното създание усети приближаващата си гибел и, изпаднало в паника, потърси сигурност под дърветата. Сърцето ѝ туптеше все по-бясно: туп, туп, туп, туп, туп, туп.

Малката човешка частица в мен може би съжаляваше за това, което щях да извърша, но вампирът в мен се нуждаеше от кръвта.

С финален скок залових плячката си — голяма, лакома катерица, която се бе отлъчила от своите, за да потърси още храна. Времето забави своя ход, когато връхлетях върху жертвата си, разкъсах врата ѝ и впих зъби в плътта ѝ, докато капка по капка пресушавах живота ѝ и го всмуквах в себе си.

Ял съм катерици и докато бях човек, което донякъде намаляваше вината ми. У дома, в Мистик Фолс, двамата с брат ми ходехме на лов в гъстите гори, заобикалящи имението ни. Макар че през по-голямата част на годината катериците почти не ставаха за ядене, през есента добиваха вкус на орехи. Обаче кръвта на катерицата не е никакво угощение; тя е гранясала и неприятна. Нищо повече от храна, ако може и това да се нарече, но се насилих да продължа да пия. Беше

дразнение, напомняне за опияняващата течност, която течеше в човешките вени.

Но от мига, в който Деймън сложи край на живота на Кали, аз се заклех никога повече да не пия човешка кръв. Никога нямаше да убия човек, да пия човешка кръв или да обичам друго човешко същество. Причинявах единствено болка и смърт, дори когато не желяех. Такъв беше животът на един вампир. Това означаваше животът за новия, отмъстителен Деймън, в който се бе превърнал моят брат.

Бухал изкряска от клоните на бряста, надвиснал над главата ми. Малка катеричка притича покрай краката ми. Раменете ми увиснаха, когато положих мъртвото животно на земята. Толкова малко кръв бе останала в тялото му, че раната не кървеше, а краката й вече бяха започнали да се вцепеняват. Сетне изтрих следите от кръв и козина по лицето си и се запътих навътре в парка, сам с мислите си, сподирян от шумовете на близо милионния град.

Откакто преди две седмици слязох от влака, спях в средата на парка, в нещо като пещера. Върху една от каменните стени отбелязвах всеки изминал ден. Останалите мигове се сливаха в едно, безполезни и пусти. Близо до пещерата се намираще оградено пространство, където строителите бяха събрали „полезните“ останки от малкото село, което бяха съборили и разчистили, за да се построи Сентръл Парк, както и известно количество архитектурни вехтории, които смятаха да поставят — мраморни фонтани, статуи без основи, колони, прагове и дори надгробни паметници.

Бутнах един гол клон — ноемврийският студ бе обрулил листата на дърветата — и подуших въздуха. Скоро щеше да завали. Знаех го, тъй като бях роден и отрасъл в провинцията, а и сетивата на чудовището в мен постоянно ми набавяха хиляди късчета познания за света около мен.

Сетне нощният бриз смени посоката си и донесе дразнеция, наситен мирис на ръжда. Ето го отново. Болезнен, метален дъх.

Миризмата на кръв. Човешка кръв.

Пристъпих на поляната, дишането ми се учести. Плътното зловоние на желязо беше навсякъде, изпълваше падината с почти осезаема мъгла. Огледах се.

Наблизо беше пещерата, където прекарвах мъчителните си нощи, мяхах се и се въртях в очакване на зората. Точно отпред се издигаше

купчина от набързо струпани греди и врати, откънати от съборените къщи и опустошени градини. По-нататък в далечината се белееха статуите и фонтаните, подредени в парка.

И тогава го видях. В подножието на статуя на царствен принц лежеше тялото на млада жена, а бялата ѝ бална рокля бавно се багреше в кървавочервено.

2

Усетих как вените по лицето ми запулсираха от изблика на Силата. Зъбите ми изскочиха бързо и силно, разкъсвайки венците. Отново бях ловец: тялото ми се изпъна, извих пръсти, готов за атака. Когато приближих към нея, всичките ми сетива се възбудиха още повече — очите ми се разшириха, за да уловят всяка сянка, ноздрите ми се издуха, за да поемат миризмите. Дори кожата ми настръхна, готова да усети най-малката промяна в движението на въздуха, в топлината, в ударите на сърцето, все признаци на живота. Въпреки клетвата ми, бях повече от готов да впия зъби в меката, умираща плът и да изсмуча жадно жизнените ѝ сокове.

Момичето бе дребно, но не болнаво или крехко. Изглеждаше на около шестнайсет. Гърдите ѝ се повдигаха и спускаха рязко, докато се бореше за глътка въздух. Косата ѝ бе тъмна, но в къдриците ѝ проблясваха златисти отблясъци от светлината на изгряващата луна. В косите ѝ бяха вплетени цветя от коприна и панделки, които се бяха развързали, и ведно с къдриците се стелеха зад главата ѝ като морска пяна.

Роклята имаше тъмночервена подплата, покрита с бял въздушен памучен тюл.

Там, където фустите се бяха разкъсали, се виждаха ивици алена коприна, сякаш в тон с кръвта, която изтичаше от гърдите ѝ и се спускаше надолу по корсажа. Една от велурените ѝ ръкавици беше бяла, докато другата беше почти черна от просмукалата се кръв, все едно се бе опитала да запуши раната си, преди да изгуби съзнание.

Гъстите ѝ извити мигли потрепваха, докато очите ѝ се въртяха под клепачите. Това момиче се бе вкопчило в живота, бореше се упорито да се изтръгне от мрака, заплашващ да я погълне, и да оцелее от сполетялата я жестокост.

Ушите ми лесно долавяха ударите на сърцето ѝ. Въпреки силата на момичето и волята ѝ за живот, те отслабваха и аз можех да отброя секундите между всеки удар.

Туп...

Туп...

Туп...

Туп...

Целият останал свят бе притихнал. Бяхме само аз, луната и това умиращо момиче. Сега дишането ѝ беше много по-забавено. Навярно след минути щеше да е мъртва, но не заради мен.

Прокарах език по зъбите си. Бях направил всичко, което бе по силите ми. Бях уловил катерица — катерица — за да заситя глада си. Правех всичко възможно, за да устоя на съблазънта на тъмната ми страна, на изгарящата жажда, която бавно ме разрушаваше отвътре. Въздържах се да използвам Силата си.

Но миризмата...

Неустоимо пикантна, дразнеща, сладка. Главата ми се замая. Не беше моя вината, че са я нападнали. Не аз бях причинил локвата кръв, образуваща се под проснатото ѝ върху земята тяло. Само една малка глътка нямаше да навреди... Не бих могъл да я нараня повече, отколкото някой вече го бе направил...

Потръпнах, по гръбнака ми пробяга сладостна болка и се плъзна надолу по тялото ми. Мускулите ми се свиваха и разпускаха по своя воля. Пристъпих по-близо, толкова близо, че можех да докосна с ръка червената течност.

Човешката кръв можеше да направи много повече, отколкото само да засити глада ми. Щеше да ме изпълни с топлина и Сила. Нищо нямаше вкуса на човешката кръв, никакво усещане не би могло да се сравни с нея. Само една глътка и отново щях да се превърна във вампира, който бях в Ню Орлиънс: непобедим, бърз, силен. Щях да мога да внушавам на човешките същества да се подчиняват на желанията ми. Щях да заглуша вината и да прегърна мрака. Отново щях да съм истински вампир.

В този миг забравих всичко: защо бях в Ню Йорк, какво се бе случило в Ню Орлиънс, защо напуснах Мистик Фолс. Кали. Катрин. Деймън... Всичко бе изгубено и аз бях привлечен към безумната забрава, към източника на моята агония и екстаз.

Коленичих в тревата. Разтворените ми устни се отдръпнаха назад, разкривайки острите зъби.

Едно близване. Една капка. Едно вкусване. Толкова отчаяно се нуждаех от това. А и технически нямаше да я убия. Технически, тя щеше да умре заради някой друг.

Тесните струйки кръв намаляваха, докато се стичаха надолу по гърдите ѝ, потръпващи от ударите на сърцето. Надвесих се над нея, езикът ми се стрелна напред... Гъстите мигли потрепнаха едва и се разтвориха, разкривайки ясни зелени очи, очи с цвета на детелината и тревата.

Същият цвят имаха и очите на Кали.

Последният ми спомен за Кали беше как тя лежеше върху земята и умираше, а тялото ѝ бе сгърчено в почти същата безпомощна поза. Кали бе умряла от удар с нож в гърба. Деймън дори не бе проявил благородство да ѝ позволи да се защити. Беше я промушил, докато тя ми признаваше колко много ме обича. И тогава, преди да успее да ѝ дам да пие от кръвта ми и да я спася, Деймън ме бе изтласкал настрана и я бе пресушил докрай. Беше оставил от нея само празна, мъртва черупка, след което се бе опитал да убие и мен. Ако не беше Лекси, щеше да успее.

Измъчен вик се изтръгна от гърдите ми, отдръпнах ръце от момичето и заудрях с юмруци земята. Изтласках кръвожадността, напиреща от очите и устата ми обратно в онова тъмно място, откъдето бе изскочила.

Беше ми нужен още миг, за да се съвзема напълно, сетне разтворих корсажа на момичето, за да видя раната ѝ. Била е прободена с нож или някакво малко острие. Било е забито с почти идеална точност между гърдите ѝ — но бе пропуснало сърцето. Като че ли нападателят ѝ бе искал тя да страда, кръвта ѝ да изтече бавно, а не да умре на мига.

Нападателят не бе оставил оръжието, затова притиснах зъби към китката си и разкъсах кожата. Болката ми помогна да се съсредоточа, добра, пречистваща болка в сравнение с онази, която караше зъбите ми да се удължават.

С невероятно усилие притиснах китката си до устните ѝ и стиснах пръстите си в юмрук. Имах толкова малко кръв, която да споделя — това щеше почти да ме убие. Нямах представа дали ще се получи след като вече се хранех само с животинска кръв.

Туп-туп.

Пауза.

Туп-туп.

Пауза.

Сърцето ѝ продължаваше бавно да бие.

— Хайде — помолих се и стиснах зъби от болка. — Хайде.

Първите капки кръв паднаха върху устните ѝ. Тя потръпна и леко се размърда. Устните ѝ се разтвориха в отчаян отклик.

Стиснах китката с цялата си сила, изцеждайки кръвта от вената си в устата ѝ. Когато тя най-сетне покапа по езика ѝ, момичето едва не се задави.

— Пий — заповядах. — Ще ти помогне. Пий.

Тя извърна глава.

— Не — промълви.

Въпреки немощните ѝ протести, бутнах китката си към устата ѝ, насилвайки я да преглътне кръвта.

Момичето простена, но не се подчини. Около нас се изви вятър и полите на роклята ѝ прошумоляха. Земен червей се зарови по-дълбоко в меката, влажна земя, за да избяга от студения нощен въздух.

И тогава тя спря да се противи.

Устните ѝ се притиснаха към раната на китката ми и мекият ѝ език затърси източника на кръвта ми. Тя започна да смуче.

Туп-туп.

Туп-туп.

Туп, туп, туп.

Ръката ѝ, тази в пропитата с кръв ръкавица, се протегна, потрепервайки немощно, и улови ръката ми, опитвайки се да я приближи към лицето. Тя искаше повече. Разбирах отлично желанието ѝ, но не можех да ѝ предложа повече.

— Това е достатъчно — заявих. Чувствах се замаян и отмалял. Освободих нежно ръката си, въпреки скимтящите ѝ стонове. Сърцето ѝ вече беше по-равномерно.

— Коя си ти? Къде живееш? — попитах.

Тя изхлипа и се притисна към мен.

— Отвори очи — наредих ѝ.

Момичето го стори и отново разкри зелените си очи, същите като на Кали.

— Кажи ми къде живееш. — Внушавах ѝ да ми се подчини, а светът се въртеше около мен, докато използвах последните останали ми капки от Силата.

— Пето Авеню — промълви тя отнесено.

Опитах се да потисна нетърпението си.

— Къде на Пето Авеню?

— Седемдесет и трета улица... Номер едно на Източна седемдесет и трета улица... — долетя тихият ѝ шепот.

Вдигнах я на ръце, ухаеща на парфюм феерия от коприна, тюл, дантела и топла, човешка плът. Къдриците ѝ се люшнаха към лицето ми, погъделичкаха бузата и врата ми. Очите ѝ бяха затворени и тя се бе отпуснала в ръцете ми. Кръв, нейната или моята, капеше в прахта.

Стиснах зъби и се затичах.

Почти веднага след като излязох от парка, елегантна карета зави зад ъгъла, последвана от полицаи на кон. Отдръпнах се бързо в сенките, затаил дъх за миг, стъписан от шума и оживлението.

Мислех, че Ню Орлиънс е голям град и в сравнение с Мистик Фолс наистина беше. Сгради, офиси и лодки бяха скупчени в малкото, кипящо от живот пространство край река Мисисипи. Ала това беше нищо в сравнение с Манхатън, където белите сгради се извисяваха високо в небето и пришълци от Италия, Ирландия, Германия — дори Китай и Япония — сновяха по улиците и продаваха стоките си.

Дори през нощта Ню Йорк пулсираше от живот. Пето Авеню беше осветено от редица весело греещи газени фенери, които придаваха топло, наситено сияние на павираната улица. Мъж и жена се кискаха, наведени близо един до друг, обвили плътно палтата около телата си, за да се предпазят от свирещия порив на вятъра. Вестникарче крещеше водещите заглавия за опожарени фабрики и корупция в градската управа. Сърца биеха във френетична какофония, туптяха и препускаха в бесен ритъм. Вонята на боклук, аромат на парфюми и дори обикновенният мирис на чиста, измита със сапун кожа, се преплитаха в уличния въздух като гъвкавите лиани на кудзуто у дома.

След като се успокоих, се затичах към най-близките сенки отвъд светлината на газените лампи, понесъл на ръце отпуснатото момиче. Пред хотела малко по-нагоре по улицата имаше портиер. Веднага щом разгърна вестника си, се промъкнах колкото се може по-бързо покрай

него, доколкото ми позволяваше товарът ми. Разбира се, ако Силата ми беше в пълната си мощ, ако през цялото това време се бях хранил с човешка кръв, много лесно щях да внуша на портиера да забрави, че е видял нещо. Дори нещо повече — можех да изтичам направо към Седемдесет и трета улица, а човешкото око да долови само нещо неясно, профучало край него.

На Шейсет и осма улица се скрих зад един мокър храст, когато един пияница се заклатушка към нас. В малкото пространство между клоните нямаше нищо, което да отвлече вниманието ми от сладкото ухание на девичата кръв. Опитах се да не го вдишвам, проклинайки желанието, което ме подтикваше да разкъсам шията ѝ. Когато пияницата ни отмина, хукнах на север към Шейсет и девета улица, като се молех никой да не ме види и да не спре, за да ме попита за изпадналото в безсъзнание момиче, отпуснато в ръцете ми. Ала в бързината си изритах един камък, който се затъркаля по улицата. Шумът отекна по-силно от изстрел.

Пияницата се извъртя.

— Х-хей? — изфъфли.

Притиснах се към варовиковата стена на голяма къща, като мислено се помолих той да продължи по пътя си. Мъжът се поколеба, озърна се наоколо с по-мътнелите си очи, после се срути върху паважа, като силно изхърка.

Момичето издаде още един стон и се размърда в ръцете ми. Много скоро щеше да се събуди и да осъзнае — несъмнено придружено с висок писък — че е в прегръдките на непознат мъж. Събрах цялата си воля и преброих до десет. После, все едно всички демони на ада ме бяха погнали, хукнах в неравен спринт, без дори да се старая да държа по-нежно товара си. Шейсет и девета улица, Седемдесета... Една заблудена капка от кръвта на момичето изцапа бузата ми. Зад гърба ми отекнаха стъпки. В далечината изцвили кон.

Много скоро се озовахме на Седемдесет и втора улица. Само още една пресечка и щяхме да стигнем. Ще я оставя пред вратата на дома ѝ и ще побягна обратно към...

Но номер едно на Източна седемдесет и трета улица ме накара да спра.

Къщата, в която бях отраснал, беше голяма, построена от баща ми с парите, които бе спечелил, след като бе пристигнал в тази страна

от Италия. Имението Веритас представляваше внушителна постройка на три етажа, с широка слънчева веранда, опасваща цялата сграда, и високи, тесни колони, които се издигаха до втория етаж. Беше снабдена с всички лукс, който можеше да се достави по време на блокадата на северняците.

Но тази къща — или по-скоро палат — беше огромна. Истински замък, построен от бял варовик, който заемаше почти цялата пресечка. Подредените близо един до друг прозорци на етажите приличаха на бдителни очи. От всеки етаж висяха балкони от ковано желязо, подобни на онези, които красяха дома на Кали в Ню Орлиънс, изсъхнали лози се виеха около металните орнаменти. Имаше дори островърхи кули в европейски стил, украсени с гаргойли.

Колко подobaващо, че къщата, която трябваше да приближа, се пазеше от каменни чудовища.

Изкачих се по стъпалата до гигантската входна врата, изработена от тъмно дърво. Положих нежно момичето върху площадката, вдигнах месинговото чукче и го ударих три пъти. Канех се да се обърна и да се върна в парка, когато масивната врата се отвори със замах, все едно беше обикновена градинска порта. На прага стоеше прислужник. Беше слаб и висок като върлина, облечен в обикновен черен костюм. Двамата се спогледахме за миг, сетне сведохме погледи към момичето върху площадката.

— Господине — извика икономът към някого зад него. Гласът му бе изненадващо спокоен. — Това е госпожица Съдърланд...

Разнесоха се викове и трополене на крака. Почти мигом входът се изпълни с множество хора, всички със загрижени лица.

— Намерих я в парка... — подех.

Не успях да продължа.

Фусти от тежка коприна зашумоляха покрай мен, половин дузина пищящи жени, слуги и мъже се втурнаха навън и се скупчиха около момичето като ято подплашени гъски. Миризмата на човешка кръв стана толкова силна, че ми се зави свят. Богато облечена по-възрастна жена — майката, предположих — тутакси притисна длан към шията на девойката, за да провери пулса ѝ.

— Хенри! Внеси Бриджет вътре!

Икономът я вдигна внимателно и дори не трепна, когато кръвта изцапа кремавата му жилетка. Икономката го последва, докато

приемаше заповеди от развълнуваната майка, която разпределяше различни задачи на прислужничките.

— Уинфийлд, изпрати момчето да доведе лекар! Грета да приготви гореща вана. Готвачката да свари агнешки бульон и билкова тинктура! Свалете веднага корсажа ѝ и развържете корсета — Сара, вземи от скрина стари ленени чаршафи и ги нарежи на ивици за превръзки. Лидия, изпрати да извикат Маргарет.

Тълпата се промъкна обратно през вратата, един по един, с изключение на младо момче с къси панталони и кепе, което се изстреля навън. Подметките на обувките му затрополиха отсечено по калдъръма, когато се затича в нощта. Сякаш къщата, след като бе изригнала няколко мига на оживление, семеен сговор и жизненост, сега отново бе всмукала обратно обитателите си в топлото си и закрилническо лоно.

Дори и да исках, не можех да ги последвам. Човешките същества трябва да поканят в дома си своята гибел — независимо дали го осъзнават или не. Без покана ние, вампирите, не можем да влезем в ничий дом, прокудени от топлината на огнищата, оставени в нощта като самотни наблюдатели.

Обърнах се, за да си тръгна. И без това вече бях останал по-дълго, отколкото смятах.

— Почакай, млади човече.

Гласът бе толкова уверен, дълбок и гръмък, че се върнах, все едно бях хипнотизиран от някаква сила.

На прага се извисяваше висока фигура. Предположих, че е господарят на къщата и бащата на момичето, което бях спасил. Беше едър и някак си жизнерадостно дебел мъж, от онзи тип, чиято пълнота ги кара да застават на пети. Беше облечен в скъпи дрехи от вълна и туид, отлично ушити, но с обикновена кройка. Спокойствие бе думата, която най-точно го характеризираше, като се почне от червеникавокафявите бакенбарди и се стигне до блестящите черни очи и леката усмивка, играеща върху устните му. Приличаше на човек, който бе работил здраво през по-голямата част от живота си — мазолестите ръце и червеният му врат бяха доказателство, че богатството му не е от наследство.

Една мисъл се мярна за миг в главата ми: колко лесно щеше да бъде да го примамя навън. Още една стъпка... Пълното му тяло щеше

да ми достави достатъчно кръв, за да засити глада ми с дни. Усетих как челюстта ме заболя от желание, което щеше да накара зъбите ми да изскочат и да причини смъртта на този мъж.

Ала въпреки множеството изкушения, с които се сблъсках през тази нощ вече бях оставил онзи живот зад гърба си.

— Тъкмо си тръгнах, господине. Радвам се, че дъщеря ви е в безопасност — промърморих, като отстъпих крачка назад към сенките.

Мъжът отпусна месестата си ръка върху рамото ми и ме спря. Очите му се присвиха и макар че бих могъл да го убия на място, се изненадах от нервното присвиване на стомаха ми.

— Как се казваш, синко?

— Стефан — отвърнах. — Стефан Салваторе.

Тутакси осъзнах, че е глупаво да му казвам истинското си име, имайки предвид цялата бъркотия, която бях оставил зад себе си в Ню Орлиънс и Мистик Фолс.

— *Стефан* — повтори той и ме огледа от главата до петите. — Не искаш ли награда?

Подръпнах маншетите на ризата си, засрамен от раздърпания си външен вид. Черните ми панталони, в чийто заден джоб бе пъхнат дневникът ми, бяха протрити и разръфани. Ризата ми се бе измъкнала и висеше омачкана около тирантите. Нямах шапка, нито вратовръзка и жилетка, а като капак на всичко бях мръсен и от мен се разнасяше леката миризма на скитник.

— Не, господине. Просто се радвам, че помогнах — смънках.

Мъжът остана мълчалив, сякаш му беше трудно да проумее думите ми. Запитах се дали шокът да види дъщеря си окървавена и безпомощна не е замъглил донякъде съзнанието му. Сетне той поклати глава.

— Глупости! — Тупна ме по дясното рамо. — Готов съм на всичко за доброто и безопасността на най-малката ми дъщеря. Влез вътре. Настоявам! Да изпушим по една пура и да вдигнем тост задето си спасил моето малко момиченце.

Той ме дръпна в къщата, все едно бях инатливо куче на каишка. Понечих да възразя, но направо онемях, когато влязох в грандиозното фоайе. Тъмната облицовка беше от черешово дърво. Цветните прозорци, предназначени да осветяват входната врата през деня, искряха дори и през нощта. Преливащите им цветове проблясваха като

скъпоценни камъни на светлината на газените лампи. Огромно стълбище водеше към следващия етаж, а балюстрададата сякаш бе изсечена от цели дървени стволове. Докато бях човек, мечтаех да уча архитектура и с удоволствие бих разглеждал този дом с часове.

Но преди да успея да оцена преддверието по достойнство, моят домакин ме поведе по коридора към уютен салон. В камината в далечния му край бумтяха оранжевите пламъци на буен огън. Из помещението бяха пръснати столове с копринени възглавнички и високи облегалки, а стените бяха облепени със зелени тапети. Зад дивана дискретно бе поставена билиардна маса, а целите стени и пространството между високите прозорци бе запълнено с шкафове, пълни с книги, чаши и различни интересни предмети. Моят баща, колекционер на книги и изящни предмети, щеше да се влюби в тази стая. Гърдите ми се стегнаха, когато осъзнах, че ще надмина баща си по житейски опит.

— Пура? — предложи любезният домакин и извади една кутия.

— Не, благодаря ви, сър. — Пурите бяха от най-високо качество, произведени от вирджински тютюн. Някога щях да приема с радост. Но както звукът от почукването на птичи клюн по кората на дървото разстройваше изострените ми сетива, така и мисълта да се обвия в облаци черен дим ми бе непоносима.

— Хмм. Не искаш да запалиш с мен. — Мъжът повдигна замислено гъстите си вежди. — Надявам се, че няма да ми откажеш едно питие?

— Не, сър. Благодаря ви, сър.

Общоприетите думи изскочиха от устата ми, преди да се усетя.

— Само така, момчето ми. — Той приготви питието ми — кехлибаренозлатиста течност, която наля от кристална гарафа.

— Значи си намерил дъщеря ми в парка — заговори господарят на дома, като ми подаде чашата с коняк. Не можах да се сдържа и поднесох искрящата чаша към светлината. Щял да я намеря за красива дори и да не притежавах изострените вампирски сетива. Разпръскваше лъчите светлина все едно бяха водни кончета, обагрени във всички цветове на дъгата.

Кимнах към домакиня си и отпих малка глътка, докато се отпусках в коженото кресло, което той ми посочи. Топлата, сладка течност се плъзна по езика ми и ми подежда успокояващо, но в

същото време ме накара да се почувствам неудобно. Само за една кратка нощ от скитник, живеещ в парка, се превърнах в желан гост, отпиващ изискано питие в компанията на много богат човек. Едновременно с това копнеех да хукна обратно към мрака, ала самотата, която се бе просмукала в цялото ми същество, ме умоляваше да остана. Не бях говорил с живо същество от две седмици, а ето ме тук сега, поканен в един истински палат, гъмжащ от човешка дейност. Усецах присъствието на поне десетина слуги и членове на семейството в стаите наблизко, опияняващото ухание на кръвта им, неразлично за всички останали, освен за мен, както и на двете кучета, които знаех, че са в кухнята.

Моят благодетел ме изглежда странно и ме изтръгна от унеса ми.

— Да, сър. Намерих я на поляната, близо до останките от старото селище Сенека Вилидж.

— И какво си правил в парка толкова късно през нощта? — попита той, вперил поглед в мен.

— Разхождах се — промълвих.

Подготвих се за това, което следваше, неудобна поредица от въпроси относно живота ми, макар че скъсаните ми дрехи определено даваха някои отговори. Ако бях на негово място, щях да пъхна няколко долара в ръката ми и да побързам да се изпроведа през вратата. В крайна сметка Ню Йорк гъмжеше от хищници и въпреки че той не би могъл да го знае, вероятно дори не си го представяше, аз бях един от тях.

Ала следващите му думи ме изненадаха.

— Предполагам, че късметът ти е изневерил синко? — попита домакинът ми и изражението му омекна.

— Какво е станало — бил си изхвърлен от бащиния си дом? Заради някакъв скандал? Или дуел? Озовал си се в противниковия военен лагер?

Ченето ми увисна. Откъде бе разбрал, че не съм обикновен скитник?

Мъжът изглежда отгатна мисълта ми.

— Обувките ти, синко, показват, че очевидно си джентълмен, независимо от настоящето ти... хм... състояние — додаде той, докато ги оглеждаше. Сведох поглед към обувките си — протрити и мръсни, не ги бях лъскал, откакто напуснах Луизиана. — Изработката им е

италианска, а кожата е фина. Познавам кожата си. — Потупа собствената си обувка, навярно от крокодилска кожа. — Така започнах. Аз съм Уинфийлд Съдърланд, собственикът на търговската верига „Съдърланд“. Някои от съседите ми са натрупали състоянието си от петрол или от железниците, но аз съм го спечелил честно — като продавам на хората това, от което имат нужда.

Вратата на кабинета се отвори и младата жена, която бях видял на долния етаж, влезе вътре. Изглеждаше спокойна и грациозна, пристъпваше едновременно царствено и делово. Бонето ѝ беше семпло — почти като на прислужница — но подчертаваше фините черти на лицето ѝ. Тя беше по-изискана версия на момичето, което бях намерил в парка. Естествено къдравата ѝ коса беше в по-фин оттенък на златистото и се стелеше свободно на меки вълни. Миглите ѝ бяха гъсти като на по-малката ѝ сестра, но по-дълги, и обрамчваха сини очи със съвсем лек нюанс на сиво. Скулите ѝ бяха малко по-високи, а изражението — по-меко.

Човешкото ми възхищение от красотата ѝ се бореше със студената вампирска оценка на тялото ѝ: здраво и младо.

— Лекарят току-що пристигна, но мама смята, че всичко с нея ще е наред — оповести спокойно момичето. — Раната не е толкова дълбока, колкото изглеждаше, и очевидно вече е почти зараснала, което е истинско чудо.

Размърдах се притеснено на стола си. Знаех, че аз съм неохотният творец на това „чудо“.

— Дъщеря ми Лидия — представи я Уинфийлд. — Най-царствената от моите три грации. Ти си намерил Бриджет. Тя е малко... хм... своенравна.

— Тя избяга сама от бала — заяви с пресилена усмивка Лидия. — Мисля, че би трябвало да потърсиш малко по-силна дума от „своенравна“, татко.

Харесах Лидия от пръв поглед. Не излъчваше искрящата жизненост на Кали, но притежаваше ум и чувство за хумор, които я отличаваха от всички останали. Дори харесах баща ѝ, въпреки гръмкия му и заплашителен глас. В известно отношение всичко тук ми напомняше на родния ми дом, на собственото ми семейство, когато имах такова.

— Ти ни направи голяма услуга, Стефан — рече Уинфийлд. — Прости ми, че говоря без заобикалки, но подозирам, че нямаш приличен дом, където да се прибереш. Защо не останеш да пренощуваш тук? Вече е прекалено късно, за да отидеш където и да било, а и сигурно си изтощен.

Вдигнах ръце.

— Не, не бих могъл.

— Определено можеш — възрази Лидия.

— Аз... — Кажи не. Пред мен изплуваха зелените очи на Кали и си припомних клетвата да стоя по-далеч от човешките същества. Но уютата на тази красива къща толкова много ми напомняха за човешкия живот, който бях изоставил в Мистик Фолс, че ми беше много трудно да постъпя както беше редно.

— Настоявам, момче. — Уинфийлд отпусна месестата си ръка върху рамото ми и ме побутна към вратата. — Това е най-малкото, което можем да ти предложим в знак на благодарност. Хубав и спокоен сън и здравословна закуска.

— Това е много любезно, но...

— Моля те... — намеси се Лидия с плаха усмивка. — Ние сме ти толкова благодарни.

— Аз наистина би трябвало да...

— Отлично! — плесна с ръце Уинфийлд. — Разбрахме се. Дори ще изперем и изгладим дрехите ти.

Като кон, за когото трябваше да се погрижат преди надбягванията, икономката на семейство Съдърланд ме поведе по стръмна стълба към задното крило на къщата, с изглед към източната улица. Вместо обичайното ми леговище в скалите, заобиколен от откраднати надгробни паметници, щях да спя в огромно пухено легло с четири колони, в стая с бумтящ огън, в къщата на човешки същества, които ме бяха приели с радост и без колебание, сякаш бях един от тях.

Вампирът в мен оставаше гладен и нервен. Ала това не пречеше на човека в мен да се наслади на живота, който завинаги бе изгубил.

4

5 ноември 1864

„Имам чувството, че е станало много отдавна, но в действителност беше изминало съвсем малко време от трансформацията ми, откакто моят баща ме уби. Измина едва месец, откакто двамата с Деймън се опитахме да спасим живота на Катрин, а нейната кръв спаси нашия. Едва месец, откакто бях жив човек с топла, пулсираща кръв, който консумираше ястия от месо и зеленчуци, сирене и вино — и който спеше в пухено легло, застлано с чисти ленени чаршафи.

При все това ми се струва, че е било преди цяла вечност и в известно отношение предполагам, че беше точно така.

Но също така бързо, както се промени съдбата ми след Ню Орлиънс, принуждавайки ме да живея като скитник в скалиста падина в парка, ето ме сега, седнал зад прилично бюро, под прозорец с витраж и дебел килим под краката. Колко бързо се връщам обратно към човешкия начин на живот!

Семейство Съдърланд изглеждат мили хора. Представям си буйната и непокорна Бриджет и по-голямата ѝ, по-разумна и по-търпелива сестра, като огледална версия на Деймън и мен. Никога не съм се замислял колко всъщност безобидни са били караниците между Деймън и баща ми, когато причина за тях бяха само конете и момичетата. Винаги съм се боял, че някой от тях двамата ще каже или направи нещо, което завинаги ще сложи край на подобие то на семейство, което имахме.

Сега, когато баща ми е мъртъв, а брат ми и аз сме... това, което сме, осъзнавам колко много по-сериозни могат

да станат нещата, колко обикновен и лесен е бил животът преди.

Не биваше да оставам в този дом, дори и за една нощ. Би трябвало да се измъкна през прозореца и да побягна към мястото, което доброволно бях избрал за своето изгнание. Да остана в топлата, жива прегръдка на семейство Съдърланд, без значение за колко кратко, беше опасно и измамно. Имах чувството, че отново принадлежа на човешкия свят. Те не подозират, че са приели хищник сред себе си. Беше достатъчно само веднъж да изгубя контрол, да изляза безшумно от стаята си, да заситя жаждата си с един от тях, и животът им щеше завинаги да се превърне в трагедия — както стана с моя, когато Катрин прекрачи прага на нашия дом.

Семейството винаги е било най-важното нещо за мен и ще излъжа, ако не призная колко успокояващо и хубаво е да съм отново — дори и да е само за една открадната нощ — сред хора, които се обичат един друг.“

За пръв път, след като напуснах Ню Орлиънс, станах с изгрева на слънцето с намерението да се измъкна незабелязано от огромната къща и да изчезна в утринната мъгла, преди някой да дойде да ме събуди. Но беше толкова трудно да се устои на чистите ленени чаршафи, мекия матрак, лавиците с книги и изрисувания таван в моята стая.

След като се възхитих на фреската над мен, изобразяваща ангели с крила, отметнах меките завивки и се насилих да стана от леглото. Всички мускули се извиваха под кожата ми, пълни с мощ и Сила, ала ребрата ми се брояха. Прислужницата бе взела дрехите ми, за да се изперат, но не ми дадоха нощна риза. Наслаждавах се на усещането на утринната слънчева светлина върху тялото ми на греещата топлина, бореща се със студа в стаята. Макар че никога нямаше да простя на Катрин, задето ме превърна във вампир, ѝ бях благодарен поне за пръстена с лапис лазули, който ме предпазваше от слънчевите лъчи, които иначе бяха смъртоносни за създанията на мрака.

Прозорецът бе леко открянат и хладният бриз нахлуваше в стаята, издувайки прозирните пердета. Въпреки че температурата вече

не ми действаше, затворих прозореца и пуснах резето донякъде озадачен. Можех да се закълна, че миналата нощ прозорецът бе затворен и залостен. Преди да имам време да обмисля по-обстойно въпроса, долових наблизно туптенето на човешко сърце и, след тихо почукване, вратата се отвори. Лидия надникна, после тутакси се изчерви и извърна глава, засрамена от полуголото ми тяло.

— Татко се страхуваше, че може да си тръгнеш, без да се сбогуваш. Изпратиха ме, за да се уверя, че няма да омаеш някоя от прислужниците, за да ти помогне да се измъкнеш.

— Едва ли съм в подходящо облекло, за да се измъкна незабелязано — отвърнах и закрих гърдите си с ръце. — За целта ще са ми нужни панталоните.

— Хенри ще дойде след малко с изпраните и изгладени панталони — отвърна тя, забила поглед в пода. — През това време може да ползваш банята, която се намира в дъното на коридора, отдясно. След като се освежиш, ще те чакаме за закуска.

Кимнах, чувствах се като уловен в капан.

— И, Стефан... — Лидия вдигна поглед за миг и срещна моя. — Надявам се, че ще успееш да си намериш и ризата. — С тези думи се усмихна и излезе от стаята.

Когато най-после слязох долу за закуска, целият клан Съдърланд вече ме чакаше — дори Бриджет, която кипеше от енергия и жизненост и лакомо нагъваше препечена филийка, сякаш не беше яла поне две седмици. Ако не беше леката бледност на лицето ѝ, никой нямаше да предположи, че миналата нощ едва не бе умряла.

Когато приближих, всички се извърнаха и ахнаха. Очевидно представлявах съвсем различна гледка от героя в прокъсаната риза от предишната нощ. С лъснатите до блясък италиански обувки, чисти и изгладени панталони, нова чиста риза и взето назаем сако, което ми бе изпратил Уинфийлд, аз бях джентълмен в пълния смисъл на думата. Дори бях измил лицето си и сресал косата си назад.

— Готвачката ви приготви овесена каша, ако желаете — предложи госпожа Съдърланд и посочи към купата, пълна с гъста бяла каша. — Не е обичайната ни закуска, но си помислих, че нашият гост от Юга може да я предпочита.

— Благодаря ви, госпожо — промърморих, заех празното място до Бриджет и плъзнах поглед по голямата дървена маса. След като майка ми почина, Деймън и баща ми въведоха обичай да се храним с мъжете, които работеха в плантацията. Закуската често се състоеше от най-проста работническа храна: качамак и бисквити, хляб и сироп, резени пържен бекон. Това, което бе подредено върху масата в резиденцията на Уинфийлд, щеше да засрами и най-изискания ресторант във Вирджиния. Препечени филийки по английски маниер, поставени във фини телени стойки, пет различни вида конфитюр, два вида бекон, царевични питки, сироп, дори прясно изцеден портокалов сок. Изящните чинии бяха със сини холандски мотиви, а излъсканото до блясък сребро беше много повече, отколкото някога бях виждал по време на официална вечеря.

Изпълнен с желанието да имам човешки апетит — и пренебрегвайки огъня във вените ми, който жадуваше за кръв — се престорих, че потапям с нетърпение лъжицата си в кашата.

— Много съм ви задължен — избъбрих.

— Значи това е спасителят на малката ми сестра — заяви една от жените в стаята, която не познавах.

— Позволи ми да ти представя най-голямата си дъщеря — рече Уинфийлд. — Това е Маргарет. Първа се омъжи и се надяваме първа да ни дари с внуци.

— Папа — смъмри го ласкаво Маргарет, преди отново да насочи вниманието си към мен. — Приятно ми е да се запознаем. — Докато Бриджет беше пълна с живот, с пухкавата закръгленост на младостта, а Лидия — елегантна, изтънчена и образована, Маргарет излъчваше нещо практично и любопитно, някаква грубост, която струеше от питащите ѝ сини очи. Косата ѝ беше черна и права.

— Тъкмо обсъждахме какво е предизвикало необмислената постъпка на най-малкото ми дете — оповести Уинфийлд, насочвайки разговора отново към предишната нощ.

— Не зная защо избягах — рече Бриджет нацупено и отпи голяма глътка от портокаловия си сок. По-големите ѝ сестри се спогледаха многозначително, но баща им се наведе напред. Бръчки на тревога прорязваха челото му. — Просто изпитах непреодолимото желание да си тръгна. И го направих.

— Било е глупаво и опасно — смъмри я майка ѝ и размаха салфетката си. — Можеше да умреш!

— Радвам се, че днес се чувстваш добре — обадох се учтиво. Бриджет се усмихна, разкривайки зъбите си, леко изцапани с портокалов сок.

— Да. Като стана дума за това... — Маргарет потупа с лъжичката си за яйце по ръба на чинията. — Казахте, че сте я намерили в парка, цялата в кръв?

— Да, госпожо — отвърнах предпазливо, като забучих на вилицата си най-малкото парче бекон в чинията си.

Тази сестра изглеждаше по-проницателна от останалите и не се страхуваше да задава неудобни въпроси.

— Имало е много кръв и роклята на Бриджет е била разкъсана — настоя Маргарет. — Това не ви ли се струва странно, след като всъщност не е имало истинска рана?

— Тъ... — заекнах. Мислите ми запрепусаха. Какво бих могъл да кажа? Че кръвта е била на някой друг?

— Снощи помислих, че е имало рана — обади се госпожа Съдърланд и стисна замислено устни. — Но беше само засъхнала кръв, която измихме.

Маргарет впи пронизващия си поглед в мен.

— Може би ѝ е потекло кръв от носа — смотолевих аз.

— Значи не сте видели никакъв нападател, когато сте приближили към сестра ми? — не се отказваше Маргарет.

— О, Маги, ти и твоите разпити! — въздъхна Уинфийлд. — Истинско чудо е, че Бриджет е добре. Слава на Бога, че Стефан я е намерил.

— Да. Разбира се. Слава на Бога — рече Маргарет. — А вие какво сте правели съвсем сам в парка миналата нощ? — продължи да ме разпитва спокойно.

— Разхождах се — отвърнах, както бях казал и на баща ѝ снощи.

На ярката утринна светлина изведнъж ми се стори странно, че Уинфийлд не ме бе попитал за нищо друго, освен за името ми и защо съм бил в парка. Във времена като днешните, след като дъщеря му току-що е пострадала от жестоко нападение, едва ли бе напълно нормално да приемеш непознат в дома си. Но пък и баща ми бе

предложил убежище на Катрин, когато бе пристигнала в Мистик Фолс, разигравайки ролята на нещастно сираче.

Една част от мен не ми даваше мира и не спираше да ме гложди мисълта дали нашата история щеше да се развие различно, дали членовете на семейство Салваторе още щяха да са живи, ако бяхме разпитали по-настоятелно Катрин за миналото ѝ, а не само да съчувстваме деликатно на сполетялата я трагедия, отнела живота на родителите ѝ. Разбира се, Катрин толкова дълбоко бе омагьосала двама ни с Деймън, че може би навярно нямаше да има значение.

Маргарет се наведе напред. Явно нямаше намерение да прояви деликатност и любезно да подмине въпросите относно личността ми, както бе сторил Уинфийлд предишната нощ.

— Доколкото разбрах, не сте оттук, нали?

— От Вирджиния съм — отвърнах, когато тя отвори уста, за да зададе следващия си въпрос. По странен начин любопитството ѝ ме караше да се чувствам по-добре, че мога да кажа на това семейство поне част от истината. Освен това много скоро щях да напусна завинаги тази къща и живота им, така че едва ли имаше значение какво щяха да узнаят за мен.

— И откъде по-точно? — продължи да ме разпитва Маргарет.

— Мистик Фолс.

— Никога не съм го чувала.

— Това е наистина много малък град. Има само една главна улица и няколко плантации наоколо.

Под масата се разнесе някакво шумолене и аз предположих, че Бриджет или Лидия се опитват да сритат по-голямата си сестра. Дори и да бяха успели, лицето на Маргарет не издаде нищо.

— Предполагам, че имате образование? — продължи тя.

— Не, госпожо. Възнамерявах да уча в университета във Вирджиния. Войната попречи на плановете ми.

— Войната не е добра за никого — заяви Уинфийлд и набучи парче бекон на вилицата си.

— Войната сложи край и на пътуванията между отделните щати — додаде Маргарет.

— Какво общо има това с всичко случило се? — попита Бриджет.

— Сестра ти предполага, че е доста странно, че съм дошъл на север — обясних аз. — Но баща ми умря наскоро...

— Във войната ли? — попита Бриджет задъхано. Лидия и госпожа Съдърланд я изгледаха унищожително.

— Косвено — отвърнах. Войната бе отнела живота на баща ми, войната срещу вампирите — срещу мен.

— Моят град... беше опожарен и останах без дом и семейство.

— И сте дошли на север — заключи Лидия.

— Може би, за да опиташ някакъв бизнес? — предположи с надежда Уинфийлд.

Ето един мъж с три дъщери, три красиви дъщери, но без синове. Нямах с кого да сподели пурите и коняка си, нито кого да окуражава и с кого да се съревновава в света на бизнеса. Бях едновременно разтревожен и развеселен от блясъка в очите му, когато ме погледна. Със сигурност в Манхатън имаше семейства със синове, които биха предложили много по-подходящи зетъове и съдружници.

— Каквото и да предприема, ще разчитам единствено на себе си — отвърнах, като отпих от кафето си. Трябваше да го сторя, без Лекси или Катрин да ме направляват. И ако някога отново срещна Деймън, добре подостреният кол ще е единственото, което ще ме направлява.

— Къде живеете? — продължи Маргарет. — Имате ли близки тук?

Изкашлях се, но преди да изрека първата си истинска лъжа, Бриджет изпъшка.

— Маги, писна ми от този разпит!

Лека усмивка се мярна върху устните на Лидия, но тя побърза да я прикрие със салфетката си.

— А ти за какво би предпочела да говорим? За теб ли? — повдигна вежди Маргарет.

— Всъщност, да! — заяви Бриджет и огледа масата.

Очите ѝ бяха искрящо зелени като на Кали, но с раздразнителното си и капризно държание тя изобщо не приличаше на моята изгубена любов. — Аз все още не зная *защо* избягах от бала.

Маргарет завъртя очи. Лидия поклати глава.

— Искам да кажа, че трябваше да видите как ме гледаха! — поде тя и размаха ножа си във въздуха за по-голяма убедителност. — Роклята на Флора беше ужасна, особено като се има предвид, че се омъжи съвсем наскоро. А моят нов колан — о, не, дали не се е съсипал миналата нощ? Няма да го понеса, ако се е съсипал! Мамо! На мен ли

беше, когато Стефан ме донесе у дома? Трябва да отидем в парка и да го потърсим!

— А какво ще кажеш да отидем в парка и да *потърсим човека, който се е опитал да те убие?* — предложи Маргарет.

— Вече говорихме с инспектор Уорън за това. Той обеща да проведе пълно разследване — рече госпожа Съдърланд. — Но, Бриджет, трябва да ми обещаеш, че няма да избягаш довечера от бала у семейство Честър или ще бъда принудена да те затворя в спалнята ти и да те наглеждам.

Бриджет скръсти ръце пред гърдите си и изсумтя недоволно.

— Нито пък *ти* трябва да бягаш — обърна се госпожа Съдърланд с многозначителна нотка в гласа към Лидия.

Средната сестра се изчерви.

— Лидия се влюби в един италиански граф — довери ми Бриджет, тутакси забравила цупенето, развълнувана от клюката. — Всички се надяваме той да поиска ръката ѝ — няма ли да е страхотно? След това вече ще бъдем част от благородниците, а не само богати търговци. Представи си само — Лидия ще бъде графиня!

Уинфийлд се засмя нервно.

— Бриджет...

Момичето примигна с гъстите си мигли.

— Толкова е *прекрасно*, че Лидия има ухажор, а още повече граф. Опасявах се, че след като Маги се омъжи, мама и папа ще се придържат към традицията и няма да ми позволят да се омъжа преди Лидия, а кой знае колко дълго време ще отнеме това.

— Лидия е... *взискателна* — отбеляза госпожа Съдърланд.

— О, стига, мамо — завъртя очи Бриджет. — Сякаш някой досега е проявявал интерес. А сега тя има граф. Наистина... наистина не е честно, знаеш ли, ако се замислиш за това... ако имах истински дебют в обществото...

Размърдах се на стола си, изведнъж засрамен заради всички, но в същото време доволен, задето участвам в нещо толкова обикновено като семеен спор. За пръв път бях в компания, откакто напуснах Лекси в Ню Орлиънс.

— Напоследък в живота ни се появиха толкова много красиви и странни мъже — отбеляза Маргарет. В тона ѝ прозвуча едновременно

учудване и предупреждение. — Какво странно съвпадение, господин Салваторе. Но може би в крайна сметка не бива да го правя на въпрос.

— Стига вече, Маргарет — намеси се Уинфийлд.

— Всъщност *нямам с кого* да отида довечера на бала у семейство Честър, мамо — продължи Бриджет, а лицето ѝ се зачерви, сякаш се опитваше усилено да се разплаче. През цялото време ми хвърляше коси погледи. — Сигурна съм, че след снощи Милаш едва ли ще иска да ме придружи... Наистина спешно се нуждая от спасител...

Бриджет разтвори широко зелените си очи и ги впери в баща си. Уинфийлд се намръщи и погали замислено бакенбардите си. В този миг Бриджет изглеждаше силна като вампир, способна да накара баща си да изпълни всяко нейно желание. Маргарет сложи ръка на челото си, сякаш я бе заболяла главата.

— Господин Салваторе ще те заведе — оповести Уинфийлд и посочи към мен с вилицата си. — Вече те спаси веднъж. Сигурен съм, че е истински джентълмен, който не би те оставил отново в беда.

Всички погледи се насочиха към мен. Бриджет живна и ми се усмихна като котенце, на което току-що са предложили купичка, пълна със сметана.

Сепнах се.

— Боя се, че нямам подходящи дрехи... — започнах.

— О, това ще се реши много лесно — заяви госпожа Съдърланд с многозначителна усмивка.

— Отново — промърмори Лидия, но доста тихо, така че никой друг да не я чуе — бедният господин Салваторе е оставен на нашата милост. Ведно с панталоните.

След приключването на закуската, прислужниците раздигнаха холандския порцелан и конфитюрите, а Уинфийлд се оттегли в кабинета си, като ме остави в слънчевия салон в компанията на жените от семейство Съдърланд. Бриджет, Лидия и госпожа Съдърланд се настаниха на дивана с брокатена тапицерия, а аз приседнах на ръба на зелен кадифен шезлонг. Престорих се, че разглеждам един маслен портрет на семейството, докато всъщност обмислях най-добрия начин да избягам. Последното ми, доста оскъдно хранене, ми се струваше далечен спомен, а сладката симфония от туптящи сърца в тази огромна къща беше изкушение, на което ми беше все по-трудно да устоя.

По време на закуската няколко пъти се опитах да се освободя от присъствието на семейство Съдърланд с надеждата да се измъкна през някой прозорец или да избягам през помещенията на прислугата. Ала макар че намеренията ми бяха съвсем ясно изписани на челото, нямах възможност да остана сам дори за две минути. Когато се извиних, за да отида до тоалетната, икономът настоя да ме придружи. Щом споменах, че бих искал да полегна в стаята си, госпожа Съдърланд изтъкна, че диванът в салона е идеално място за почивка. Знаех, че са ми благодарни, задето им върнах Бриджет, но не можех да си обясня лекотата, с която ме приеха в дома си. Особено като се има предвид състоянието, в което бях, когато за пръв път прекрачих прага им: мръсен, с разкъсани дрехи, разрошен и окървавен.

— Господин Стефан — заговори Маргарет, като се облегна на колоната, разделяща салона от фойето, — наистина ли сте напълно добре?

— Да, добре съм — уверих я. — Защо питате?

— Толкова силно потропвате с крак, че столът проскързва.

Притиснах ръка върху коляното си, за да успокоя крака си.

— Обикновено започвам сутринта с разходка — излъгах и се надигнах, за да стана. — Всъщност, ако ме извините, бих искал да се поразходя из парка.

Маргарет повдигна идеално извитите си вежди.

— Изглежда определено прекарвате доста време в парка.

— Смятам го за свой втори дом — отвърнах с иронична усмивка, докато си представях моята пещера с колекцията от статуи. — Винаги съм намирал природата за успокояваща.

— Каква прекрасна идея! — плесна радостно с ръце госпожа Съдърланд. — Ще имате ли нещо против, ако се присъединим към вас? Денят е чудесен и за всички ще е хубаво да излезем на чист въздух.

— Мамо, аз мисля, че за мен ще е по-добре да си почина — заяви Бриджет, като сложи ръка върху гладкото си чело.

— Имаш предвид, че през целия ден ще приемаш посетители и ще им разказваш за приключението си — промърмори Маргарет и поклати глава. — Боя се, че аз също трябва да откажа, майко. След като явно сестра ми е добре, трябва да се погрижа за доста неща у дома — а и ми липсва съпругът ми.

— Не мога да си представя защо — промърмори Бриджет безцеремонно.

Лидия стрелна с поглед по-малката си сестра и я перна леко по ръката. Госпожа Съдърланд не обърна внимание на сестринското заяждане, разгърна една лека наметка и я обви около раменете си.

— Да вървим, господин Салваторе. Ние тримата ще си устроим прекрасна разходка.

Като устоях на желанието да извикам отчаяно — какво трябваше да сторя, за да се измъкна от ноктите на това семейство? — се насилих да се усмихна и подадох ръка на госпожа Съдърланд.

В мига, в който пристъпихме прага на масивната входна врата, слънцето ме удари в очите. Беше ярко, лимоненожълто, а небето — идеално синьо. За началото на ноември, тук, на север, денят бе забележително мек. Ако не беше niskият ъгъл, под който слънчевите лъчи огряваха земята, всеки би могъл да го сбърка със свежа пролетна утрин.

Насочихме се на юг, след това пресякохме Шейсет и шеста улица и влязохме през железните порти на парка. Въпреки събитията от предишната нощ, нито Лидия, нито госпожа Съдърланд показаха колебание или страх. Предполагам, че в моята компания се чувстваха достатъчно в безопасност. Вдъхнах дълбоко утринния въздух, който ми се стори толкова чист и освежаващ след събитията от изминалата нощ.

Сякаш с изгрева на слънцето целият свят се бе пречистил. По краищата на дългата тревна ивица стръкове с опадал цвят поклащаха семенниците си, а останалите цветя се разтваряха към небето, за да поемат последните слънчеви лъчи за годината. Капките роса вече бяха изсъхнали.

Ние не бяхме единствените, дошли да се порадват на деня. Паркът беше пълен със семейства и разхождащи се двойки. Отново се изненадах колко различно е всичко на север. Дрехите на жените бяха в светли цветове, такива, каквито на юг не бяхме виждали от години — алени, яркожълти, дръзки и предизвикателни. Небесносиня коприна и кадифе, скъпа европейска дантела, тънки чорапи, ботушки от фина кожа.

Дори природата беше различна. Дърветата тук бяха кръгли, гигантски, елипсовидни кленове, докато нашите разкошни дъбове разпростираха нашироко короните си, всмуквайки слънцето с върховете на най-далечните си клони. Борове бяха остри и сини, а не като високите, меки и внушителни дървета, сред които шептяха поривите на мекия, южен бриз.

Госпожа Съдърланд и Лидия бърбеха за времето, но вниманието ми се отклони, когато една катерица пресече нашата пътека. Обгърна ме внезапен мрак, сякаш някой от малкото облаци на небето изведнъж закри слънцето. Хищническите ми инстинкти се събудиха. Нямаше нищо особено привлекателно в малките като мъниста очички или рунтава опашка, но за частица от секундата усетих вкуса ѝ — кръвта от вчерта. Нахлу в ноздрите ми, погъделичка гърлото ми с желание.

— Моля да ме извините... аз... стори ми се, че видях някого, когото познавам — смотолевих баналното си извинение и хукнах напред, като обещах да се върна след миг, макар че няхах намерение да го правя. Преди да се шумугна сред гъстите храсталаци, усетих любопитните погледи, с които ме проследиха Лидия и госпожа Съдърланд.

Там беше моята плячка, невинна, както навярно се е сторила Бриджет миналата нощ на своя нападател. Погледна ме, когато приближих, но не помръдна. За част от секундата се озовах до нея и всичко приключи дори още по-бързо. Докато кръвта се стичаше в мен — скромно хранене, но все пак хранене — се облегнах на ствола на дървото, запят от изтощено облекчение. До този миг не бях осъзнал

колко съм бил нервен и неспокоен, всяка секунда в плен на страха да не се поддам на глада. Изплашен от желанията вътре в мен, от вероятността всеки миг да ме завладеят.

Облекчението ми беше толкова огромно, че дори не чух приближаването на Лидия, проваляйки шанса си за бягство.

— Стефан? — рече тя и се огледа наоколо, очевидно любопитна да види този, заради когото бях хукнал с извинението, че искам да поздравя.

— Оказа се, че съм се припознал — смънках и неохотно се присъединих към Лидия и майка ѝ на пътеката.

Те се впуснаха отново в любезен разговор, докато аз вървах мълчаливо до тях, подритвах камъчетата и се упреквах за бавните си рефлексии. Какво ми ставаше? Аз бях вампир. Да се измъкна от присъствието на Съдърланд не би трябвало да е трудна задача за мен, дори в настоящото ми отслабнало състояние. Неприятна мисъл ме загложди в едно кътче на съзнанието — алтернативното обяснение беше, че все още съм сред това семейство, защото го исках.

— Господин Салваторе, вие сте ужасно мълчалив — отбеляза госпожа Съдърланд. Стрелнах крадешком с поглед Лидия, която ми се усмихна, ясно показвайки, че майка ѝ не си пада по фините намеци, а говори направо.

— Простете ми. Отдавна не съм общувал с хора — признах, когато завихме по пътеката за езда.

Госпожа Съдърланд стисна ръката ми. Дори и да усети колко е ледена, сигурно реши, че миналата нощ съм настинал.

— Откакто сте изгубили баща си? — попита ме нежно.

Кимнах. Това обяснение беше по-лесно от истината.

— Загубих брат си във войната с Мексико — довери ми по-възрастната жена, докато минавахме покрай малко момиченце и баща ѝ, които разхождаха симпатичен дългокосмест дакел. — Ние сме девет братя и сестри, но с него бяхме най-близки. Въпреки многото братя и сестри, никой не би могъл да го замени в сърцето ми.

— Вуйчо Исай — промърмори Лидия. — Почти не си го спомням. Но винаги беше мил.

— Съжалявам да го чуя. Не исках да ви натъжавам — извиних се.

— Да си спомняш за починалите близки невинаги е тъжно — изтъкна госпожа Съдърланд. — Това е просто... начин да продължат да присъстват в нашия живот.

Думите ѝ хвърлиха истинска светлина върху всички объркани мисли, които напоследък ме бяха завладели: как да остана свързан с човешката си страна, въпреки че съм приел превръщането си във вампир и как да не изгубя окончателно душата си. Да запазя миналото в настоящето бе най-важно. Както споменът за Кали ми попречи да напада Бриджет, така връзката със семейството ми и с живота, който някога съм водил, щеше да ми помогне да запазя човечността си.

Въпреки че тя изобщо не приличаше на моята майка, за миг, докато слънчевите лъчи струяха върху бонето ѝ и осветяваха посивелите ѝ коси, а остриите ѝ сини очи бяха омекнали от обзелите я чувства, внезапно почувствах, че би могла да ми бъде майка. Че ако обстоятелствата бяха различни, щях да се чувствам щастлив в дома ѝ.

О, колко ми липсваше моята майка. Макар че дълбоката ми скръб бе стихнала с годините след смъртта ѝ, в сърцето ми завинаги се бе загнездила тъпа болка. Колко ли много трагедии в нашия живот щяха да бъдат избегнати, ако тя още беше жива?

Баща ми също ми липсваше. До момента, в който го убих, аз го уважавах и обичах. Исках да следвам стъпките му, да поема семейното име, да го зарадвам колкото бе възможно повече. Най-голямото ми желание беше той също да ме уважава и обича.

Дори ми липсваше брат ми или по-скоро онзи, който някога беше. Макар че той се закле да ми отмъсти, задето го бях превърнал във вампир, докато бяхме живи той ми беше искрен и верен другар, достоен и почтен съперник в игрите и най-близкият ми довереник. Чудех се къде ли е сега Деймън и какви ли злини причинява. Не можех да съдя лошия му характер — аз също бях взел своя дял от кръвожадно опиянение след като се превърнах във вампир. Надявах се само, че човечността ще се върне в него, както се бе върнала моята.

— Вие сте мъдра жена, госпожо Съдърланд — промълвих и стиснах ръката ѝ. Тя ми се усмихна.

— Вие сте забележителен млад мъж — отбеляза. — Ако бях ваша майка, щях да бъда много горда с вас. Разбира се, нямам синове, само един зет... — Тя подсмръкна.

— Но, майко, Маргарет и аз сме се реализирали по свой си начин — рече Лидия, пренебрегвайки забележката за зетьовете. — Тя води счетоводството на Уоли, а аз помагам да се събират средства за майки, които нямат стабилни доходи.

Госпожа Съдърланд ми хвърли тайна усмивка и в този миг се изпълних с надежда. Навярно беше възможно да остана тук, да стана част от това семейство. Щеше да бъде опасна игра, но бих могъл да се справя. Бих могъл да контролирам гладата си и да се разхождам всеки ден с Лидия и майка ѝ, после да ги придружавам до дома им, за да изпия с тях чаша чай или да поспоря оживено с Уинфийлд за войната.

Лидия продължи да обяснява за независимостта си, а майка ѝ въздишаше, въпреки че очевидно се гордееше с дъщеря си. Слънцето грееше все по-силно, докато вървахме на запад, избирайки случайни пътеки. Накрая излязохме на позната пешеходна алея в средата на парка, която водеше право към Сенека Вилидж. Моят дом.

Може би внезапното ми разсейване бе причината госпожа Съдърланд да се вгледа по-отблизо в мен.

— Господин Салваторе — рече тя с полузагрижен, полуизплашен тон. — Имате... петно... върху яката си.

Въпреки правилата на благоприличието, Лидия се протегна и прокара нежно пръст близо до врата ми. Близостта ѝ ме накара да потръпна от вълнение и страх. Когато отдръпна показалеца си, върху него имаше петънце кръв.

Пребледнях като платно. Защото това бе издайнически факт от живота ми. Въпреки всички мъчения, за да се контролирам, изтощителните усилия постоянно да пазя тайната си, едно малко петно кръв бе достатъчно, за да рухне всичко. Сега те щяха да разберат какъв съм в действителност: лъжец, убиец, чудовище.

Звънливият смях на Лидия проряза тишината.

— Само малко конфитюр — заяви безгрижно и изтри пръста си в листата на увисналия ниско клон на близкото дърво. — Господин Салваторе — подкачи ме тя, — зная, че ви накарахме да се почувствате като у дома си, но докато сте наш гост, може би трябва да внимавате повече с маниерите си на масата.

Госпожа Съдърланд понечи да смъмри дъщеря си, но като видя щастливото облекчение върху лицето ми, също се усмихна. Много скоро и тримата се смеехме весело на Стефан Салваторе, среднощния

герой, превърнал се в немарлив гост, докато крачехме обратно към светлината.

6

След като се върнахме от разходката, се оказа, че ми шият нов костюм. Облякох дрехата за проба, а госпожа Съдърланд даваше инструкции на шивача къде да забодее топлийките по плата. Знаех, че трябва да си тръгна, ала още не можех да се откъсна от милата си домакиня. Прекарахме целия следобед в разговор за майка ми и нейните френски роднини, както и за желанието ми да отида в Италия и да видя Сикстинската капела.

Преди да се усетя, шивачът вече бе направил последния шев и нощта се спусна. Дори аз трябваше да призная, че костюмът ми е фантастичен. В бялата копринена риза с жабо, копринен цилиндър и вратовръзка, приличах на градски индустриален принц. Уинфийлд ми даде назаем един от джобните си часовници украсен със скъпоценни камъни и висящ на изискано изработена златна верижка. Подвижната яка на ризата ми бе закрепена със златни копчета в тон с верижката. Представлявах истински образец на елегантен млад джентълмен и изпитвах срам, че ролята ми доставя толкова голямо удоволствие.

Бриджет ми се усмихна предвзето, когато ѝ предложих ръка, за да ѝ помогна да се качи в каретата. Полите на роклята ѝ бяха широки и тежки — оранжева версия на бялата рокля, която носеше миналата нощ. Богатите дупли бяха покрити с кремав копринен тюл, който се стелеше над всичко и я караше да прилича на нещо средно между картина, изобразяваща европейска танцьорка, и гигантска торта. Тя се изкиска, спъна се, престори се, че пада и обви ръка около врата ми.

— Спасете ме отново, любезни господине — засмя се дамата ми, а аз си напомних, че трябва да я забавлявам само още два часа. След това, независимо от привързаността, която изпитвах към госпожа Съдърланд, се захлех да изпълня обещанието си да оставя семейството да си живее живота, да изчезна сред тълпата от танцуващи и да се върна в своя дом в парка.

След кратко пътуване с каретата приближихме към друга резиденция с впечатляващи размери. Беше изградена от солиден

камък, като средновековен замък, но цялата в прозорци. Помогнах на Бриджет да слезе от каретата и се наредихме зад дългата опашка от гости, чакащи да влязат.

В човешкият си живот бях присъствал на много танцови забави, но все пак се оказах неподготвен за един нюйоркски бал.

Някой взе палтото и цилиндъра ми — и тъй като тук не беше Мистик Фолс, където всички се познаваха, ми дадох билет с номер, за да си получа вещите в края на вечерта. Докато стигнем до балната зала, преминахме през, както ми се сториха, безкрайни коридори със сребърни огледала, осветени от свещи и кристални полилеи, които искряха във всички цветове на дъгата. Подобно великолепие си представях, че цари във Версай. От стените ни гледаха хиляди сребристи изображения на мен и Бриджет.

Пълен оркестър, състоящ се от цигулки, чела, валдохорни и флейти, свиреше в ъгъла. Музикантите бяха облечени в черни костюми. Залата бе изпълнена от край до край с танцуващи, в най-удивителните одеяния, които бях виждал. Младите жени вдигаха изящните си ръце в ръкавици с проблясващи диамантени гривни, сетне се завъртаха в роклите си, чиито цветове варираха от кървавочервено до матово златисто. Ефирни поли от тюл, дантела и най-фина коприна шумоляха във вихъра на мазурката, която свиреше оркестърът, и се носеха като венчелистчета, разпръснати върху водите на езеро.

Ако очите ми бяха заслепени от вида на танцуващите, ароматите в залата почти превзеха останалите ми сетива: скъпи парфюми, огромни вази с екзотични цветя, пот и пунш, а някъде някоя дама кървеше заради топлийката, забравена в роклята от небрежна прислужница.

— Трябва да вземеш на дамата си програма за бала или танцова карта — промърмори Лидия в ухото ми, докато стоях там, зашеметен от пищността и бляскавата разточителност на сцената пред мен.

— Това там... това Аделина Пати^[1] ли е? — заекнах, като посочих сериозната и съдържана жена, застанала в ъгъла, заобиколена от почитатели. — Оперната певица?

Бях виждал нейни снимки. Баща ми искаше синовете му да имат познания за италианската култура и наследство.

— Да — отвърна Бриджет, завъртя очи и тупна с хубавото си краче, обуто в сатенена пантофка. — А ето там е кметът Гънтър, онзи

пък е Джон Д. Рокфелер и... сега може ли да ме заведеш до мястото ми? Искам да видя кой ме кани на танц.

Лидия се изкашля учтиво, което подозрително ми прозвуча като смях.

— На юг — прошепнах ѝ с тъгла на устата си — се смята за неучтиво да танцуваш твърде много с кавалера си за вечерта.

Лидия притисна към устата си ръката си в ръкавица, за да прикрие усмивката си.

— Чух, че на юг още танцуват кадрил и по време на приемите не се играят никакви салонни игри. Късмет, господин Салваторе.

И тя изчезна със смях в тълпата. Маргарет само ми хвърли лека, самодоволна усмивка. Бе уловила под ръка съпруга си Уоли, нисък тип с пенсне и сериозна физиономия. Но когато му зашепна нещо в ухото, върху устните му разцъфна усмивка и той целият засия. Усетих странно убождане на ревност. Никога нямаше да позная това — обикновените ритуали на две сродни души.

Оркестърът засвири валс.

Бриджет издаде напред долната си устна.

— А аз още нямам програма.

— Милейди — промълвих, като вътрешно въздъхнах, поклоних се леко и ѝ подадох ръка.

Бриджет беше чудесна танцьорка и беше почти удоволствие да я въртиш из дансинга. За няколкото минути, докато траеше танцът, бих могъл да забравя къде съм и кой съм: бях просто един мъж с фрак, който се носи из зала, пълна с красиви хора. Партньорката ми извърна зелените си като пролетни листа очи и за един вълшебен миг можех да си представя, че е Кали, жива и здрава, стигнала до щастливия край на нашата история, който толкова отчаяно желаше.

Илюзията се разсея в мига, в който музиката спря.

— Нека минем покрай танцуващите — помоли се Бриджет. — Искам всички да ни видят!

Задърпа ме към бюфета, където върху дългите маси бе сервирана най-разнообразна екзотична храна. Купи сладолед с чуждестранни плодове, истинско виенско кафе, желирани кремове, тънки резени шоколадов кекс и безброй кристални чаши, пълни с шампанско, за да се преглътнат по-лесно тези творения на кулинарното изкуство. За погладните имаше най-различно печено птиче месо: от пъдпъдък до

гъше, нарязано на малки деликатни хапки, така че танцорът да хапне набързо и да се върне на дансинга.

Отново ми се прииска да съм гладен за нормална човешка храна. Но вместо това си взех чаша шампанско.

— Хилда, Хилда — извика Бриджет с доста висок глас, който отекна сред насъбралото се множество. Красиво момиче в розова рокля се извърна от кавалера си и лицето ѝ светна, когато видя Бриджет. Очите ѝ ме огледаха от долу до горе с едно бързо трепване на миглите.

— Това е Стефан Салваторе — представи ме Бриджет. — Този, който ме спаси!

— Мадмоазел — промълвих с лек поклон, поех върховете на пръстите ѝ и ги поднесох към устните си. Бриджет ме възнагради с поглед, в който се четеше нещо средно между раздражение и удоволствие от моята учтивост.

— Бруклин Бриджи! Кой е приятелят ти? — Елегантен млад мъж с игриви пламъчета в очите и огромна усмивка се приближи до нас. Имаше остър нос и къдрава черна коса; върху страните му се розовееха малки петна, които му придаваха смътния облик на болен от туберкулоза.

— Това е *Стефан Салваторе* — осведоми го Бриджет също толкова гордо и изразително, както преди малко Хилда. — Той ме спаси, когато бях нападната в парка!

— За мен е удоволствие да се запознаем! Ейбрахам Смит. Можеш да ме наричаш Брам. — Грабна ръката ми и здравата я раздруса. — Било е ужасно лошо от твоя страна да си тръгнеш сама от партито, Бриджи. — Брам размаха пръст към нея и тя се нацупи.

— Бруклин Бриджи? — попитах недоумяващо, докато главата ми леко се въртеше.

— Ами, Бруклин Бридж ще бъде най-големият, най-фантастичният висящ мост, строен някога! — възкликна Брам с блеснали очи. — Никакви фериботи повече, сър. Ще се разхождаме напред и назад през огромната Ийст Ривър!

— О, виж! — изписка Бриджет и посочи по доста невъзпитан и неподходящ за една дама начин. — Ето там са Лидия и обожателят ѝ! Да отидем да поговорим с тях!

Кимнах безпомощно за сбогуване на Хилда и Брам, докато Бриджет ме влачеше към сестра си, стиснала здраво ръката ми.

Италианският граф бе заобиколен от почитатели, включващи и Лидия. Зърнах го бегло, докато приближавахме. Гарвановочерната му коса блестеше, черният му вечерен костюм му стоеше идеално, подчертавайки елегантната му фигура. Движеше ръцете си с небрежна грация, докато разказваше някаква история. Върху ръката му проблесна пръстен.

Истината ме осени миг преди той да се обърне, сякаш очакваше появата ми. Направих всичко възможно, за да прикрия шока си, когато погледнах в леденосините очи на моя брат.

[1] Прочута италианска оперна певица (1843–1919), триумфирала по всички европейски сцени. — Бел.прев. ↑

Всеки мускул в тялото ми се напрегна. Сякаш времето спря, докато се взирахме един в друг, предизвиквайки се безмълвно да се издадем взаимно. Гърдите ми се стегнаха, докато гневът се надигаше у мен.

Последният път, когато видях Деймън, той стоеше над мен с кол в ръка, веднага след като бе убил Кали. Страните му бяха хлътнали, тялото — измършавяло и изнемощяло от пленничеството. Сега приличаше на някогашния млад мъж, който очароваше всички: от барманки до възрастни дами. Гладко избръснат, елегантно облечен, той играеше безупречно ролята на италиански граф. Играеше ролята на човек. И бе заблудил всички присъстващи.

Деймън повдигна едната си вежда към мен и ъгълчето на устата му потрепна в лека усмивка. Всеки страничен наблюдател би си помислил, че се радва да се запознае с нов почитател.

Но аз знаех истината. Деймън се наслаждаваше на измамата си и чакаше да види как ще реагирам.

— Стефан Салваторе, може ли да ти представя граф Деймън де Сангуе — рече Лидия.

Деймън направи съвършен поклон — само лека чупка в кръста.

— Де Сангуе... — повторих.

— Граф де Сангуе — поправи ме добродушно Деймън с предвзет италиански акцент. Усмихна се, разкривайки два реда блестящи бели зъби.

Не, не тук, помислих си вбесено. Не тук, в Ню Йорк, не и сред това невинно, добронамерено семейство Съдърланд. Дали Деймън ме бе последвал тук или бе пристигнал пръв? Бил е тук достатъчно дълго, за да се лепне за бедната Лидия. И достатъчно дълго, за да заблуди цялото нюйоркско общество. Дали бе възможно в този многолюден град и двамата да се запознаем със семейство Съдърланд по чиста случайност?

Деймън ме наблюдаваше, докато в очите му танцуваха ледените искри на сардоничен присмех, сякаш бе отгатнал мислите ми.

— Стефан, Деймън — зная, че двамата ще се разберете като братя — изчурулика Бриджет.

— Ами тогава — поде Деймън и тъгълчето на устната му се изви в самодоволна усмивка, — здравей, братко! И откъде си, Стефан?

— Вирджиния — отвърнах кратко.

— О, наистина ли? Защото скоро бях в Ню Орлиънс и бих се заклел, че там срещнах един джентълмен, който удивително приличаше на теб. Бил ли си там?

Лидия се наведе по-близо, очите ѝ сияеха от гордост. Бриджет кимаше енергично при всяка дума, която изричаше Деймън. Дори Брам и Хилда изглеждаха очаровани от италианския граф. Толкова силно стиснах чашата си с шампанско, че се изненадах когато не се пръсна.

— Не, не бих казал, че някога съм бил там.

Веселото блещукане на сребърните прибори върху дългата маса с храна и напитки внезапно изплува на преден план. Стотици хора, стотици остриета и един много разгневен, непредсказуем брат пред мен.

— Интересно — промълви той. — Е, може би ще отидем заедно там. Чух, че в града имало великолепен цирк.

Оркестърът отново засвири, още един бърз танц. Но за мен беше като далечен отглас. Балът и участниците в него избледняха. В момента сякаш бяхме само аз и Деймън, сключили погледи.

— Ако само опиташ нещо... — изрекох достатъчно тихо, за да може да го чуе само той, изпънах рамене и несъзнателно се напрегнах, готов за схватка.

— Не си въобразявай, че можеш да ме победиш — отвърна Деймън, съзнаващ по-изгодната позиция, в която се намираше.

Хората, които бяха с нас, местеха погледи помежду ни, явно усетили, че става нещо, но без да са наясно какво точно.

— Доста ожаднях — заявих накрая на висок глас, без да отмествам очи от неговите, опитвайки се да измисля как да отведа Деймън по-далеч от новите си приятели. — Искаш ли да ми правиш компания и да изпием по едно питие?

— Чудесно! И на мен ще ми дойде добре едно питие — откликна ентузиазирано Брам, надявайки се да разсее напрежението.

— И на мен ще ми дойде добре — рече Деймън, имитирайки тона на Брам. — Но дългът — и мазурката — ме зоват. — Извърна се към Хилда и се поклони. — Ще позволите ли?

— О, за мен би било удоволствие, но Брам... — Понечи да вдигне програмата си, която висеше на розова панделка на кръста ѝ. Очите ѝ се разшириха, зениците ѝ станаха огромни и тя се взираше — но вече не в програмата. Погледнах към Деймън. Той също се взираше в нея, подчиняваше я на волята си. Изтъкваше, пред всички — пред мен — колко е силен.

Изпращаше ми послание.

— О, той няма да има нищо против — реши Хилда и улови ръката на Деймън. Той я поведе към дансинга, като преди това ми се усмихна. Върховете на зъбите му блестяха.

— Иска ми се да притежавам неговия чар — въздъхна Брам малко тъжно. — Върти всички дами на пръста си.

Лидия се изчерви мило. Не погледна разтревожено след Хилда. Притежаваше спокойната увереност на жена, която знае точно какви са чувствата на любимия ѝ и отношението му към нея. Несъмнено Деймън ѝ бе внушил да се държи така. Много бързо бе натрупал значително количество от Силата.

— Къде точно се запознахте вие двамата? — попитах, като се опитвах да звуча небрежно.

— О, било е толкова романтично — побърза да ме осведоми Бриджет. — Почти толкова романтично като при нас, когато ме намери безпомощна в парка...

— Остави сестра си да говори, Бриджи — прекъсна я Брам.

Лидия се усмихна. Цялата ѝ заучена любезност и предвзети светски обноски тутакси изчезнаха.

— Наистина донякъде *приличаше* на вълшебна приказка. Внезапно рукна силен порой. Спомням си много ясно, че слънцето грееше само минути преди това. Двете с мама се оказахме неподготвени за тази рязка смяна във времето и целите подгизнахме. Новата ми шапка бе напълно съсипана, а всичките ми пакети с покупки се намокриха. Кълна се, че поне десетина карети минаха покрай нас, без да спрат. И тогава — една от тях спря, вратата ѝ се отвори и вътре беше той, протегнал ръка към мен.

Очите ѝ омекнаха.

— Той предложи да слезе и да ни отстъпи мястото си, но ние се качихме при него...

Брам изцъка няколко пъти, а Лидия се усмихна и сви леко предизвикателно рамене.

— Зная, зная... „да се качим в карета с непознат мъж“. Много лоша постъпка от наша страна. Но той беше толкова любезен и очарователен... и беше толкова приятно пътуване... и тогава слънцето изгря, а ние почти не го забелязахме...

Мислите ми запрепусаха. Нима Деймън бе внушил на всички кочияши на карети в Манхатън да подминат Лидия и майка ѝ? Дали бе възможно да подчини на волята си толкова много хора наведнъж? Ами дъждът? Било е късмет... или нещо съвсем друго? Деймън не беше способен да контролира времето. Ако вампирите притежаваха подобна сила, щях да го зная от Лекси или дори от Катрин. Нали така?

Огледах изучаващо Лидия. Около шията си носеше обикновена, тясна панделка, от която висеше една перла. Кожата ѝ там беше гладка, чиста... и без белези от ухапване. Ако Деймън не се хранеше от Лидия, тогава какво искаше от нея?

— Някой каза, че е ожаднял...? — обади се с надежда Брам, като потри ръце. — Изпитвам ужасяващо желание за още шампанско.

— Да, жаждата е ужасно нещо — съгласих се, — но ще трябва да ме извините. — С тези думи се обърнах и си запроправях път сред безгрижно танцуващата тълпа, решен да открия брат си, преди да е имал възможност да разкъса нечие гърло.

8

Открих Деймън да танцува с Хилда. Водеше я по дансинга, придържайки я съвсем леко. Когато пръстите му я докосваха, тя се навеждаше, притискаше се в него три пъти по-силно, отколкото бе прието, и се отпускате върху гърдите му повече, отколкото бе необходимо. Другите момичета я гледаха завистливо, явно се надяваха да танцуват следващия танц с него. Той се преструваше, че е посветил цялото си внимание на бедното момиче, но вдигна поглед достатъчно дълго, за да ми изпрати ослепителна усмивка.

Чаках нетърпеливо танцът да свърши, искаше ми се да можех да внуша на музикантите да спрат. Не знаех точно колко са мощни силите на Деймън във внушението, но моите определено липсваха, благодарение на постната ми диета от животинска кръв.

Веднага щом изсвириха последния такт, пристъпих към брат си.

— О, съжалявам, искаш ли да... — попита той невинно, сочейки към Хилда. — Защото аз съм сигурен, че тя ще иска. Ако и ти го желаеш.

Хилда се взираше объркано в програмата си.

— Да отидем да си вземем по едно питие — предложих и го улових за лакътя.

— Тъкмо за това си мислех — съгласи се той полусериозно, с подигравателна нотка в гласа. Щракна с пръсти като на куче. — Хилда...?

— Остави я на мира — наредих му.

Деймън завъртя очи.

— Чудесно. Сервитьорът ще се справи не по-зле. — Но той не се освободи от желязната ми хватка и ми позволи да го поведе през тълпата, покрай салона с бюфета, през библиотеката, докато се озовахме в полутъмен кабинет.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попитах в мига, в който останахме сами.

— Опитвам се да се забавлявам. — Деймън вдигна ръце в подигравателно раздражение. Италианският му акцент тутакси изчезна. — Видя ли какъв гуляй са устроили? Съомга от Шотландия. И Аделина Пати е тук — баща ни направо щеше да умре. О, почакай. — Щракна с пръсти. — Той вече умря. По-точно ти го уби.

— След като той се опита да убие и двама ни — изтъкнах и стиснах юмруци.

— Поправка: след като той успешно застреля и двама ни. Ние сме мъртви, братко. — Деймън ми се ухили.

Обикаляше около мен. Небрежно, сякаш несъзнателно, все едно просто се разхождаше безцелно и водеше любезен разговор, докато се възхищава на декора. Спомних си как обикаляше арената на цирка в Ню Орлиънс, когато Галахър го принуди да се бие с планинския лъв. Деймън взе малка статуетка и я завъртя в ръцете си, ала погледът му остана прикован в мен. Изпънах рамене, усещайки отклика на хищника в мен, докато той ме предизвикваше да сторя нещо.

— Питам те отново, Деймън: какво правиш тук?

— Същото, което и ти, братко. Започвам нов живот, далеч от дома, войната, трагедията и всички онези други неща, от които бягат имигранти като нас. Ню Йорк е градът на действието. Реших, че щом е добър за моя брат, ще е добър и за мен.

— Значи си ме последвал. Как?

— По миризмата — отвърна Деймън. — Не се преструвай на изненадан! Не си само ти. Всички миришат. Ние сме ловци, Стефан. На около половината път по крайбрежието не беше трудно да се досетя къде си решил да отидеш след Ню Орлиънс. Просто се постарях да пристигна пръв. Няма влак, който да се движи по-бързо от мен, когато съм на кон. По-точно, няколко коня. Два от тях умряха от изтощение. Като твоята бедна, бедна Мезаноте.

— Защо, Деймън? — попитах, пренебрегвайки нехайната му жестокост. — Защо ме последва тук?

Очите на Деймън се присвиха и в тях пламна гняв, избухнал от скритите дълбини на душата му.

— Казах ти, че ще те изтезвам през вечността, с която ти ме благослови, Стефан. Мислиш ли, че толкова бързо ще наруша обещанието си?

Бях свикнал с изблиците на раздразнение на Деймън. Гневът му винаги приличаше на лятна буря, бърз и буен, помиташе всеки или всичко наблизко — и в следващия миг стихваше и той черпеше в кръчмата.

Но тази ярост беше нова и беше заради мен.

Извърнах очи, за да не види болката и вината в тях.

— Какво искаш от Лидия? Какво общо има тя с всичко?

— Ах, Лидия — въздъхна брат ми, придавайки на тона си престорен копнеж. — Очарователна е, нали? Определено най-добрата партия от трите сестри. Не че Маргарет не притежава свое собствено очарование, разбира се, но тя е малко саркастична за вкуса ми, а и е омъжена. — Поклати глава. — Но да не забравяме и Бриджет. Какво живо жизнерадостно момиче! Такава енергия!

— ... някой виждал ли е Стефан? — Сякаш по даден знак и двамата доловихме хленчещото ѝ детско сопрано през четири стаи от кабинета.

— ... и толкова *дразнец* глас — довърши Деймън и потръпна. — Първото, което бих направил, братко, ако бях на твое място, е да ѝ внуша да млъкне завинаги. Ще направиш услуга на света.

Стиснах челюсти.

— Очевидно си се сближил със семейството Съдърланд много преди двамата да се срещнем на този бал.

— Нима? — попита Деймън, остави върху бюрото малката статуетка, която държеше, като я завъртя наляво-надясно, все едно се чудеше как изглежда по-добре. — Бедното момиче бе цялото подгизнало — разказа ли ти историята? Тя я обожава. Въпреки всичките си преструвки на практична и здравомислеща девойка, тя е една безнадеждна романтичка, също както всички останали. Внезапна буря от изневиделица, суха карета за Лидия... богатата, богатата Лидия... със спокойния си и закътан живот и сърдечното си и гостоприемно семейство.

— О, какъв майстор на изкуствеността. Контролира живота на хората — казах и завъртях очи, възмутен от перченето на Деймън.

— Аз наистина съм майстор. Кой мислиш, че остави Бриджет, за да я намериш? — каза предизвикателно той. Доближи лице до моето така че носовете ни почти се допряха. — Кой си мислиш, че я рани — точно колкото е нужно — за да я намери бедният, стар, предвидим

Стефан? Стефан, който се закле никога повече да не пие човешка кръв, за когото съм сигурен, че ще спаси невинната девица от беда, вместо да я довърши?

Ледени тръпки пробягнаха по гърба ми.

— А след това, разбира се, внуших на цялото семейство да те приеме в дома си — завърши той с безгрижно махване на ръка, все едно за него не е било никаква трудност.

По тялото ми се разля вълна на примирение и разбиране. Разбира се, че бе подчинил на волята си цялото семейство. Лекотата, с която Съдърланд ме приеха в дома си, непрекъснато ме бе измъчвала. Трябваше много по-рано да осъзная, че нещо не е наред в тази история. Как един мъж с положението на Уинфийлд ще допусне в дома си един непознат, един скитник и никога няма да попита нищо за семейството му или познатите му? Богат мъж като него трябва да е много внимателен кого допуска близо до себе си и близките си. А госпожа Съдърланд — тя беше толкова предпазлива и грижовна майка и при все това ми позволи да придружа нея и дъщеря ѝ на разходка в парка. Въпреки че моментът едва ли бе най-подходящ, се зачудих дали явната ѝ симпатия към мен е истинска или изцяло се дължи на Силата на Деймън.

— Какво искаш, Деймън? — попитах отново. Ето че пак бяхме заедно във водовъртежа на събитията, но този път разбирах точно колко опасен е брат ми и точно колко далеч би стигнал, за да ми отмъсти.

— Нищо ужасно, Стефан! — ухили ми се той, отстъпи назад и размаха ръце във въздуха. — Но само си помисли! Аз и Лидия заедно. Ти с прекрасната Бриджет... Ще се оженим за сестрите и, както ти винаги си се надявал, отново ще бъдем братя във вечността... или поне докато те са живи.

— Аз няма да се оженя за Бриджет — изтърсих.

— Да, ще го направиш — заяви Деймън.

— Не, няма — повторих. — Напускам Ню Йорк. Тази вечер.

— Ти ще останеш тук и ще се ожениш за Бриджет — рече Деймън и се приближи на сантиметри от лицето ми — или ще започна да убивам всички хора на това място, един по един.

Той беше убийствено сериозен, всички следи от веселия, шеговит, безгрижен Деймън бяха изчезнали. Пламтящият гняв се бе

завърнал.

— Не можеш да го направиш — изръмжах. — Дори ти не си достатъчно силен, за да избиеш всички в тази бална зала.

— Нима? — Щракна с пръсти над рамото си. От съседната стая се появи прислужница, сякаш бе чакала сигнала му. Около врата ѝ бе вързано шалче, за да прикрие белезите от ухапванията му. Деймън посочи с брадичка към прозореца, тя покорно приближи и започна да сваля резето.

— Мога да хипнотизирам Бриджет и целия ѝ глупав антураж да скочат от балкона — изсъска Деймън.

— Не ти вярвам — заявих колкото може по-спокойно. Само Лекси можеше да контролира повече от една личност едновременно. А Деймън изобщо не беше толкова стар колкото нея.

— Или мога да ги преследвам един по един и да разкъсам гърлата им — заяви Деймън. — За мен няма значение.

Прислужницата стъпи на перваза и започна да се изкачва на парапета.

— Копеле — промърморих и се спуснах да сграбча бедното момиче, преди да се е убило. — Махни се оттук — изревавах срещу нея, без да съм сигурен дали ѝ внушавам да ми се подчини или не. Внезапно тя доби смутено и уплашено изражение и магията бе развалена. Изскочи от стаята подсмърчайки.

— Защо? — поисках да узная, след като вече си бе отишла. — Защо искаш да се ожениш за Лидия? Защо е толкова важно аз да се ожена за сестра ѝ?

— Ако ще трябва да живея вечно, трябва да го правя със стил — сви рамене Деймън. — Писна ми да живея от ден за ден, от едно хранене до друго, без да имам свой дом. Когато се ожена за Лидия, ще бъда богат. Ще живея в къща, пълна със слуги, които ще изпълняват всяка моя прищявка... ще задоволяват всяко мое желание — додаде похотливо. Не бях сигурен дали говореше само за кръв. — Или бих могъл да взема парите и да избягам. Така или иначе ще бъда по-добре, отколкото съм сега. Уинфийлд се къпе в пари.

— Защо замесваш и мен? — попитах уморено. — Защо просто не се махнеш и не правиш това, което искаш, съсипвайки живота на хората?

— Да кажем само, че си имам причини. — Деймън ми се ухили палячовски.

Поклатих раздразнено глава. Покрай кабинета мина двойка влюбени, уловени ръка за ръка, за да потърсят някое тихо място, за да се уединят. Зад тях долитаха щастливите звуци от танцуващите, смях и разговори, потропване на токове върху дансинга. Наблюдавах разсеяно, долових гръмкия глас на Уинфийлд, който изнасяше лекция на някого относно основите принципи на капитализма.

— Какво ще направиш с тях? — попитах. С Деймън за зет, животът на Уинфийлд Съдърланд съвсем очаквано щеше драстично да се скъси — както и този на Лидия.

— След като сложа ръка на парите им? Не зная — отвърна Деймън и вдигна ръка във въздуха. — Чух, че Сан Франциско бил много вълнуващ град — или може би просто ще се отправя на продължително пътешествие из Европа, за каквото ти винаги си мечтал.

— Деймън... — започнах.

— Или бих могъл да остана да живея тук като крал, както аз винаги съм желал — продължи той, като ме прекъсна. — Да се наслаждавам...

Представих си ужасната гледка как Деймън задоволява всяко свое покварено желание в дома на Съдърланд.

— Няма да ти го позволя — заявих разпалено.

— Какво ти пука? — попита Деймън. — Искам да кажа, че не аз бях този, който вилнееше из Ню Орлиънс... В крайна сметка колко трупове остави зад себе си там, братко?

— Промених се — изтъкнах и го погледнах в очите.

— Да, разбира се — кимна той. — Просто така. Както ти скимне... О! — Ухили се. — Заради Лидия е, нали? Отново вървиш по стъпките ми, братко. Просто желаеш всичко, което аз имам. Като Катрин.

— *Никога не съм обичал Катрин.* Не и по начина, по който ти я обичаше.

Разбира се, бях привлечен от нея — кой не би бил? Тя беше красива, очарователна и ужасна кокетка. Деймън не се притесняваше от тъмната ѝ страна, всъщност изглежда я ценеше и разбираше. Но докато бях под влияние на опияняващата ѝ магия, исках просто да

забравя за вампирската ѝ същност. А когато върбинката проясни мислите ми, бях отвратен и ужасен от това, което представляваше тя. Всичките ми чувства, дълбоки чувства към нея, бяха една красива илюзия. За Деймън всичко беше истинско.

— И не обичам Лидия — осведомих го. — Но това не означава, че искам да я видя наранена — нея или който и да било.

— Тогава ще направиш точно това, което ти казвам, братко, и всички ще бъдат добре. Но ако се отклониш от предназначения път, дори само веднъж... — Деймън прокара пръст през гърлото си. — Тогава тяхната кръв ще обагри твоите ръце.

За един дълъг момент останах мълчалив, докато двамата с Деймън се взирахме кръвнишки един в друг. Бях се закълел никога повече да не нараня човешко същество, да не позволя човек да пострада заради мен. Бях уловен в капан, здраво и завинаги, сякаш още бях второстепенна атракция в цирка, овързан с въжета, просмукани с върбинка, и Деймън го знаеше.

Въздъгнах тежко.

— Какво искаш да направя?

9

Петнайсет минути по-късно стоях до брат си в края на дансинга в очакване музиката да спре. Всички се въртяха наоколо, полите на жените се люлееха в съвършен ритъм с мелодията и никой не подозираше, че сред тях се намират двама опасни убийци.

— Следвай заповедите ми — промърмори Деймън с крайчеца на устните си.

— Да се продъниш в ада дано — отвърнах му по същия начин и се усмихнах на Маргарет, когато мина покрай мен.

— Вече бях там. Не ми хареса — отвърна той, взе две чаши с шампанско и ми подаде едната.

— Ето къде си бил! — изписка Бриджет и се спусна към мен. Подскачаше нагоре-надолу от вълнение, а диплите на роклята ѝ се надигаха и спускаха като гигантска медуза. Сграбчи ръката ми. — За какво си говорихте през цялото това време? За мен?

Извърнах се и я погледнах. Тя беше красива и абсолютно дразнеща — егоцентрична, незряла, винаги претендираща за внимание. Но Бриджет Съдърланд не заслужаваше да умре. За краткото си време като вампир бях причинил достатъчно смърт. Никога не бих могъл да поправа злото, сторено в онези ранни дни, но се чувствах отговорен да спася това семейство от отмъстителността на Деймън. Нямах да позволя гибелта им да тежи на съвестта ми.

— Да. Говорехме за теб — отвърнах, пресуших чашата си и дадох знак на сервитьора да ми донесе друга.

— Внимание, моля — провикна се Деймън и почука със сребърна лъжичка по чашата си. Реджиналд Честър, церемониалмайсторът на бала, присви любопитно очи към Деймън. Музикантите от оркестъра добиха смутени физиономии и оставиха инструментите си. Госпожа Честър отначало се раздражни, че някой изземва функциите на съпруга ѝ — но когато видя кой беше, лицето ѝ засия, сякаш Деймън беше неин син.

Сред тълпата се надигна мърморене и всички се извърнаха към нас: млади, стари, украсени с пера и скъпоценности, с широки дантелени шалове и натруфени копринени рокли, като ято тропически птици в зоопарка, очакващи пазачите да им пръснат зърно за вечеря.

Шепнеха си един на друг, кимаха, като изтъкваха познанството си с Деймън:

Миналата седмица вечерях с него.

Пиеше в компанията на семейство Нокс, ето как се запознах с него.

Препоръчах му най-добрия си шивач.

Беше трудно да се разбере дали тълпата е била омаяна от естествения чар на Деймън или всички са под въздействието на силно внушение. За пореден път се зачудих как толкова млад вампир като брат ми може да притежава подобна Сила.

— Моят нов приятел и аз искаме да ви съобщим нещо — извика Деймън, отново добил фалшивия си италиански акцент. Лидия излезе тихо пред тълпата и застана близо до Деймън.

— Мнозина от вас са чули историята на нашето запознанство с госпожица Съдърланд... Аз, един чужденец сред вас и тя, красива девойка в беда...

Присъстващите му се усмигнаха с обич. Хилда си размени завистливи погледи с една от приятелките си.

— И по едно смайващо стечение на обстоятелствата миналата нощ приятелят ми Стефан Салваторе е спасил сестра й, не по-малко красивата и очарователна Бриджет Съдърланд. Не мога да говоря от негово име — продължи той и привлече Лидия към себе си, все още с вдигната чаша в ръка, приковал вниманието на тълпата, — но за мен беше любов от пръв поглед. Вече говорих с баща й и преди някой да ми я грабне, аз, граф Деймън де Сангве, моля Лидия да ми окаже честта да се омъжи за мен, макар че нямам какво да й предложи, освен доброто си име и вярна любов за цял живот.

Отпусна се на едно коляно и прошепна:

— Лидия?

Лицето на Лидия се заля с прелестна руменина. Бяха я сварили неподготвена. Въпреки че не беше от момичетата, които наистина си мечтаят да ги помолят за ръката им пред огромна тълпа, цялата сияеше.

— Разбира се, Деймън, с цялото си сърце! — възкликна и обвиръце около врата му.

Членовете на семейство Съдърланд стояха най-отпред, един до друг. Маргарет не се мръщеше, по-скоро лицето ѝ изразяваше отвращение, шок и неподправено смущение. Знаех как се чувства, но ме учудваше реакцията ѝ. Нима не беше напълно под влияние на внушението на Деймън, за да приеме безрезервно и двамата ни?

Реакцията на Бриджет беше едновременно съвсем човешка и много по-ужасна. В очите ѝ гореше чиста и неподправена ревност. Може би имаше и сянка на облекчение, че по-голямата ѝ сестра се омъжва, което означаваше, че сега идва и нейният ред. Беше очевидно, че най-малката от сестрите Съдърланд през целия си живот бе мечтала как идеалният ѝ ухажор ще ѝ предложи брак; публично, пред всичките ѝ приятели и възторжена публика.

Очарованата публика заръкопляска и тогава погледът на Деймън се стрелна към мен. Само веднъж. Сякаш притежаваше силата да ме подчини на волята си. И в известен смисъл го направи. Знаех точно какво искаше да сторя.

Преди да пристъпя напред и да се извърна към Бриджет, пресуших втората си чаша с шампанско.

Ето че всичко се повтаряше. Струваше ми се, че беше едва вчера, когато бях в Мистик Фолс, изпълнен с копнеж да отида да уча в Шарлотсвил, очаквайки войната да свърши през едно лениво, безкрайно лято, когато бях принуден да ухажвам Розалин. Всеки път, когато отивах да я посетя, стомахът ми тежеше като олово. Всяка среща бе преживяване, изпълнено с отчаяние и безнадеждност. Никога не съм искал да се женя за нея — родителите ни го искаха. Моят баща очакваше да се оженим. И така бях тласнат насила към един годеж, който не желяех, в очакване на брак, който ме ужасяваше.

И сега отново ме принуждаваха да се ожени. Но може би всичко това бе част от наказанието, което заслужавах. И ако това означаваше да спася човешки живот...

— Бриджет. — Обърнах се към нея и се поклоних, вдигнал чашата си за тост. Бях истински образец на романтичния етикет, излъчвах южняшко очарование, които тези янки рядко бяха виждали. — От първия миг, когато... — *Видях полумъртвото ти тяло, покрито с кръв в Сентръл Парк и едва не те довърших...* — съдбата ни срещна

в трагичен за теб момент, когато отчаяно се нуждаеше от помощ, бях сигурен, че трябва да бъдеш моя. И благодарение на щедростта на родителите ти, вече се чувствам като част от вашето семейство. Бриджет, ще направиш ли тази нощ най-щастливата в живота ми?

Бриджет изквича като прасе и обви ръце около мен — след като първо подаде внимателно чашата си с пунш на Хилда.

— Хубаво представление. — Брам ръкопляскаше, а страните му се бяха зачервили още повече. — Знаех си, че си благороден младеж! Разбрах го от пръв поглед!

Множеството избухна в оглушителни викове и бурни ръкопляскания; поръчаха се каси с шампанско. Уинфийлд Съдърланд толкова се бе надул от гордост и радост, че се боях да не се пръсне. Госпожа Съдърланд излъчваше ведро задоволство, че и последната ѝ дъщеря си е намерила достоен съпруг. Само Маргарет поклати гневно глава преди лицето ѝ със завидна бързина да добие изражение на сестринска гордост.

Церемониалмайсторът на бала нареди да донесат гигантска стъклена бутилка с шампанско, истински цар на бутилките, равняваща се на двайсет обикновени бутилки. С елегантен замах, демонстрирайки изкусна техника на „сабраж“, взе сабята от ръцете на иконома, плъзна драматично острието по тясната част на бутилката и срязва върха ѝ заедно с тапата, откъдето бликна фонтан от златиста пенлива течност.

— Нека да направим сватбите още този уикенд! — извика Деймън, все едно обладан от невероятна възбуда. — Чакали сме през целия си живот да намерим тези дами — защо да чакаме още?

Да, защо да чакаме?, помислих си. Нека игрите на Деймън да започнат.

10

6 ноември 1864

„Деймън се върна, макар да ми се струва, че никога не си е отивал наистина. Наблюдал ме е, примамвал ме е, контролирал ме е. Той е кукловодът, а аз съм неговата безпомощна марионетка, принудена да се подчинява на заповедите му.

Докато не видях Деймън, не осъзнавах колко съм се привързал към семейство Съдърланд, как бяха пропъдили самотата ми, давайки ми надеждата, че може би няма да живея като изгнаник. Макар да знаех, че трябва да ги напусна, се бях осмелил да вярвам, че бих могъл да остана около тях, че пътуването ми в този свят в крайна сметка може би няма да е толкова самотно.

Но Деймън ме познаваше прекалено добре. Той може и да бе внушил на семейство Съдърланд да ме приеме, но не бе внушил на мен да остана при тях. Бих могъл тази сутрин да се измъкна, да избягам в парка, бих могъл да изчезна сред тълпата на бала. При все това бях останал, защото, както несъмнено брат ми бе предвидил, копнеех отново да бъда част от семейство, дори и да е за само няколко дни.

Планът на Деймън ме ужасяваше — най-вече защото не го разбирах. Защо Ню Йорк? Защо семейство Съдърланд? Защо замесваше мен? Ако брат ми е способен да дирижира всичко толкова лесно, безпроблемно да се вмъкне в живота на семейство Съдърланд и да улесни появата ми, защо му бе нужно да организира подобен спектакъл? Защо си правеше труд да се жени? Защо просто не заведе Уинфийлд в банката и не внуши на него и на касиера да изпразнят огромната му банкова сметка? Да не би да възнамеряваше да живее като човек? Нима се

нуждаеше от този брак, за да узакони присъствието си в нюйоркското общество? Или просто искаше да ме измъчва?

Или имаше нещо, което ми убягваше? Някаква тайна цел, която навярно не можех да си представя...

В главата ми се тълпяха безброй въпроси. И се боях, че няма да открия отговорите, докато не се появи първият труп.“

По-късно в този понеделнишки следобед стоях на терасата на покрива на една от най-удивителните къщи в колониален стил, строени някога. Стройните колони поддържаха терасата, извисяваща се над парадния вход, към който се извиваше внушителната алея, царствена като червен килим. Всяка подробност, от касите на прозорците до всеки корниз, беше прецизно проектирана с изключителен вкус и стил. Нямахме нищо претрупано и дразнещо окото. Трапезарията беше голяма и овална (поне доколкото можех да преценя) същата като тази в Белия дом. Белият дом. В нашата нова столица. Тази къща беше резиденцията на коменданта, който управляваше бруклинските военноморски докове.

Ако не й достигаше нещо в размера и модерните детайли (като резиденцията на семейство Съдърланд), то напълно се компенсираше от идеално поддържаните морави, прекрасната овощна градина и поразителната гледка към Манхатън. Имението бе кацнало на скала с изглед към Ийст Ривър и града, който се намираше под закрилата на флота. Самият комодор Матю Пери бе живял тук преди време. От гърдите ми се изтръгна въздишка на възхищение пред това великолепие.

— Не — рече Бриджет, тръсна решително глава и се насочи надолу по стълбите, като подбра делово полите на роклята си. — Не и не.

Малката й свита я последва с любезен смях.

— Прекалено е бяла — пошегува се Брам.

— И твърде малка — додаде Хилда.

— Но къщата е невероятна! Гледките! Големината! Тя е... — запънах се. Какво не й е наред?

— Местоположението. Това е Бруклин — заяви Бриджет, почти без да обръща внимание на годеника си. — Никой не се жени в Бруклин.

Уинфийлд и съпругата му се спогледаха с обич, устояла през годините, ясно спомняйки си собствената си сватба. Очевидно е била доста скромна — той още не е бил натрупал богатството си. Но и двамата не ги е било грижа. При все това бяха готови да задоволят и най-скъпите прищевки на дъщеря си.

Лидия се усмихна и промърмори нещо на Деймън, който всъщност не обръщаше внимание на разиграващата се сцена. За нея нямаше значение къде ще се омъжи. Макар че събитието щеше да бъде двойната сватба на две „щастливи“ двойки, които едновременно щяха да се врекат един на друг за цял живот, тя благосклонно бе оставила сестра ѝ да решава всички подробности.

Семейство Съдърланд формално се числяха към епископалната църква, но очевидно нито религията на Деймън, нито моята, или липсата на такава, бе повод за притеснение. Не беше необходимо церемонията да се извърши и в истинска църква. Семейен параклис — много богат семейен параклис — щеше да е достатъчен. В това отношение Бриджет беше много модерна и разкрепостена.

— Тогава защо обиколихме всички онези резиденции в Проспект Парк? — измърмори Маргарет. — Искам да кажа, след като Бруклин е извън класацията?

— На мен ми хареса онази с римските арки — обадох се аз, нетърпелив по-скоро да приключа с тази част от измамните сватби.

— Не се бой, братко — рече Деймън и ме тупна леко по рамото. — Остават само още четири. В Манхатън.

Затрополихме надолу по стръмната дървена, доста старомодна, стълба към приземния етаж, където благодарихме на иконома, задето ни бе пуснал да разгледаме. След това поехме обратно пеша до пристанището на ферибота Фултън. Оттам корабът щеше да ни преведе през реката до стоянката за карети, за да изминем дългия път до жилищната част на града.

— Това място би било подходящо за сладоледен салон — отбеляза Лидия, докато се разхождаше замислено по дока.

— Искаш сладолед? — попита я Деймън все едно беше четиригодишно момиченце.

Ако компанията на Бриджет бе достатъчно мъчителна за мен, изпълнен с притеснение заради всички нелепици, които излизаха от устата ѝ, нервното напрежение да чакам Деймън да каже или направи нещо ужасно, беше много по-лошо. През целия ден бях като на тръни. Защото по някое време Деймън щеше да каже нещо ужасно на Лидия, след като му омръзне ролята на внимателен ухажор. Търпението му за игри — с изключение на онези, при които залагаше — беше невероятно ограничено.

— Да — отвърна Лидия. — Тук никъде не се продава сладолед. А би трябвало.

— Няма значение — намеси се Бриджет, опитвайки се да внесе положителен принос в разговора. — Много скоро тук ще бъде построен огромен мост и всичко това ще изчезне. Няма да има нищо освен шумни карета и воня на коне.

Брам, първоизточникът на тази информация, поклати глава.

— Не, Бриджи, ъгълът е отличен. Погледни къде е слънцето...

Облегнах се на перилото на дока и огледах малката група. Момичетата и околната обстановка приличаха на сцена от картина — бузите на четирите дами бяха порозовели от слънчевата светлина и вървенето през деня, дългите панделки на сламените им шапки се развяваха на вятъра, а бухналите поли на роклите се увиваха около краката им от морския бриз. Всички бяха красиви и само за миг можех да забравя настоящото си положение.

Маргарет бе купила вестник, за да чете по време на пътуването. Беше прекрасен ден за плаване с кораб и, странно, но Ийст Ривър не ме отвращаваше, както обикновено ми действаше свежата течаща вода. Бриджет отиде да седне в каютата на ферибота, тъй като не желаше повече да излага на показ кожата си, което бе иронично, дори комично, имайки предвид моето положение. Отпуснах се за пръв път през този ден, изложил лице на слънце, оставяйки смуглата ми кожа да добие здрав, бронзов загар.

В този момент Маргарет се отпусна на мястото до мен.

— Ти поне изглеждаш малко по-разумен от другия годеник — рече Маргарет остро. — Кажи ми. Какво искате от семейството ми. Пари? Бизнесът? Какво?

Вътрешно простенах.

— Трябва да ми повярваш — заговорих, фиксирайки сините ѝ очи с моите лешникови. Без да ѝ внушавам мислите си, се постарях гласът ми да прозвучи колкото се може по-искрено. Поех ръцете ѝ в моите, което беше дръзко, но имах нужда да я накарам да разбере. — Не преследвам богатството на Бриджет. Желая единствено безопасността и щастието на семейството ти. Кълна ти се, в каквото пожелаеш.

— Тъкмо в това е проблемът. Не зная колко струва думата ти. Не те познавам. *Никой* не те познава — заяви Маргарет. Въздъхна и свали шапката си. — Всичко е... толкова... странно. Разбирам защо Бриджет те харесва, ти със сигурност си красив, с отлични маниери...

Сведох засрамено поглед.

— Но наистина — никакви документи, никакво потекло, просто един беглец от Юга? В случая говорим за *Бриджет*. Тя искаше папа да ни заведе на пътешествие в Европа, за да покори сърцето на някой крал, принц или най-малко херцог. Не би приела някой, който не е благородник. Не искам да те обидя, но ти си много далеч от благородниците.

— Е, поне Лидия ще има своя граф — промърморих.

— Да — кимна Маргарет замислено. Погледна ме и затъкна една черна къдрица зад ухото си. — А какво ще кажеш за Деймън де Сангуе?

Свих рамене, опитвайки се да си предам невинен вид.

— Какво мислиш за него? Вие двамата сте... необичайно близки след двойните ви обяснения в любов.

Втренчих се в далечината на юг, където се съединяваха величествените реки Хъдсън и Ийст Ривър и се вливаха в океана. Закрих града от очите си, блокирах го, докато слънцето грееше с ослепителна бяла светлина и се издигаше над древните, екзотични води.

Колко можех да ѝ кажа, без да я излагам на опасност? Тя изглеждаше единствената от семейството със здрав разум. Отново се замислих за Катрин и дали семейството ми нямаше да бъде сполетяно от такава трагедия, ако някой ни беше предупредил за нея.

— Не му вярвай — признах накрая, с надеждата, че не я излагам на по-голям риск. — Аз не му вярвам.

— Хм. — Маргарет погледна към Деймън, който разговаряше оживено с Брам и Уинфийлд. — Нито пък аз.

Бриджет бе избрала следващите места, които трябваше да посетим, колкото бе възможно по-далеч оттам, където се намирахме сега. Резиденцията на фамилията Ричардс беше близо до Форт Трайън в най-северната част на Манхатън, а пристанището на ферибота Фултън беше в югоизточния му край.

Бавното пътуване с каретите до центъра на града ми даде почти подробна представа за живота на града. Докато пъплехме бавно по Пето Авеню, бях удивен от явната разлика в благосъстоянието на хората, направили Ню Йорк свой дом — от често босоногите вестникарчета и вехтошари, до гражданите като Уинфийлд, който седеше в позлатената си частна карета, пушейки скъпата си пура.

Спряхме за обяд на хотел „Маунт Върнън“ на Шейсет и първа улица, намиращ се на половината път, където Бриджет продължи да обсъжда тоалета си за сватбата.

— ... и Дарла и муселинената й рокля, от благоприличие заради войната, но тя почти свърши и аз мисля, че трябва да получа чифт нови обеци, нали, папа? Стефан, скъпи, това са най-фантастичните перлени обеци...

Деймън се прокашля.

— Бриджет, абсолютно те подкрепям за новите обеци. А от описанието тоалетът ти ми се стори толкова сладък, че да ти се прииска да го изядеш, не си ли съгласен, Стефан?

Станах от масата, неспособен да се насладя на вкусното блюдо от студено пиле, пресен хляб и чай, които бяха сервирани на масата пред нас, неспособен да понеса още една дума от глупавото бърборене на годеницата ми или безкрайните подигравателни подмятания на брат ми.

— Трябва да глътна малко свеж въздух. — Извиних се и в бързината да изляза щях да се спъна в пейката, ако не притежавах грациозността на вампир. Не би трябвало да се чувствам толкова изморен; преживявал съм и много по-лоши неща. Да живееш гладен в средата на Сентръл Парк и да ходиш на лов за дребна плячка физически е много по-изтощително, отколкото да седиш в карета, да

зяхаш къщите и да слушаш как най-младият член на семейство Съдърланд бърби за незначителни неща. Ала тъй като не се бях хранил, освен с катерицата от предишния ден, бях гладен и отпаднал все едно съм изтърпял трансатлантическо пътуване.

Едно бързо и безшумно отскачане до кухните ми предостави това, на което се надявах — плъхове, разбира се. Не бяха много и повечето бяха в покрития пасаж между студеното помещение и килера. Със светкавично движение сграбчих един, прекърших врата му и пресуших бедната твар, без да изгубя контрол. Беше лесно добита, но пък толкова отвратителна храна.

Слабият шум и приглушена въздишка ме накараха да се обърна виновно. Кръвта на плъха се стичаше от устата ми.

Там стоеше Деймън, стиснал една сервитьорка за гърлото, с изскочили зъби, готов да пирува. Тя имаше глуповатото, леко задъхано изражение на някой под въздействие на внушението.

— Виждам, че и двамата сме се измъкнали за едно и също — отбеляза Деймън доволно. Сви отвратено устни при вида на плъха в ръката ми. — Макар че наистина можеше да избереш нещо по-добро.

Отметна глава, готов да разкъса...

— Моля те... недей — вдигнах безпомощно ръка. — Моля те, не я убивай.

Деймън се спря.

— Добре — рече той. — Няма да я убия. Като предварителен сватбен подарък! Само за теб.

Затворих очи. Пред мен се разпростря ужасът на бъдещето. Намекът, че няма да убие това момиче, като подарък, означаваше, че, разбира се, по-късно щеше да има *други* убийства.

11

На следващата сутрин притиснах меките ленени чаршафи към врата си, както когато бях дете. Стиснал здраво очи, можех да се престоря, че отново съм у дома. Че двамата с Деймън сме човешки същества и имаме обичайните си братски караници. Че баща ни е някъде навън из плантацията и работи. Че Катрин е жива.

Не... почакай. *Че никога не сме срещали Катрин.*

Или... да си представя, че съм в леглото в къщата на Лекси, несигурен за новия си живот, но приет в този нов дом от другарите си вампири.

Отърсих се бавно от съня и фантазиите ми се разпръснаха като прах пред реалността. Бях в дома на семейство Съдърланд, все още пленник на тяхната щедрост и заплахите на брат си, неохотен жених, тласкан към нежелана сватба.

В дома на семейство Съдърланд формалностите не се спазваха с абсолютна точност, но въпреки това се очакваше всички да слязат за закуска. Обличането ми стана по-бавно от обикновено, докато изпъвах чорапите си до съвършенство, закопчавах копчетата за ръкавели и прокарвах ръце през косата си. Напоследък не обичах да се гледам в огледалата. Мразех това, което виждах отразено в тях.

Когато най-последно слязох долу за закуска, цялото семейство се бе събрало около масата. Госпожа Съдърланд ме посрещна с топла майчинска усмивка, която едва не накара сърцето ми да се пръсне от срам и болка. Макар че аз изпитвах искрена привързаност към нея, то на нея ѝ бе внушено да ме приеме.

— Добро утро — промърморих, плъзвайки се на стола си. — Има ли кафе?

— Днес ми се струваш малко потиснат, момчето ми — отбеляза Уинфийлд, като пъкна часовника си в малкото джобче на сакото. — И малко отслабнал, бих казал. Определено трябва да понапълнееш преди сватбата — мисля днес да те заведа в клуба. Там приготвят чудесно печено агнешко и пудинг.

Лидия ми се усмихна извинително. Шокиран осъзнах, че около врата ѝ е увит красив розов шал, който грижливо скриваше обичайния белег от вампирско ухапване.

Деймън се бе хранил от нея.

Извърнах глава от чашата с кафе, която бяха сложили пред мен, стомахът ми се преобърна. Несъзнателно докоснах шията си там, където обикновено Катрин ме хапеше, припомняйки си божата и удоволствието, слети в болезнена наслада. Дали това бе послание към мен? Да ми напомни какво ще стане, ако не се ожена за Бриджет?

— Стефан! Не закъснявай много в клуба! Целият ни ден е запълнен! — предупреди ме щастливата ми годеница. — Ти задължително, абсолютно задължително, трябва да посетиш семейството на Брам. Те направо обожават Деймън — Брами го води на всички модерни места напоследък, като бара, където сервират истински английски „Пимс“! Ще трябва да облека новата си синя муселинена рокля. Естествено, за визитата у тях, не за бара. Там не е подходящо място за дами. Фани искаше син муселин за чеиза си, макар че годежът ѝ се провали, бедното създание...

Вратата на кухнята се отвори и Деймън прекрачи прага.

— Добро утро на всички — поздрави жизнерадостно с блеснали очи. Изглеждаше отпочинал и доволен, докато се покланяше кокетно на Лидия и ми намигаше цинично.

Раменете ми се изопнаха.

— Какво правиш тук, Деймън? — попитах колкото можах по-невинно.

— Не си ли чул? — Той седна до масата и разгъна с елегантен жест салфетката си. — Уинфийлд ме помоли да отседна в дома му.

— О... — Отблъснах стола от масата си с пресилена усмивка, за да прикрия гнева си. — Ъ, Деймън, би ли бил така любезен да излезеш с мен за момент във фойето?

Деймън ми се усмихна.

— Но аз току-що седнах, а и умирам от глад.

— Няма да отнеме повече от минута — процедих през стиснатите си зъби.

Лидия ме погледна с любопитство, но след кратко колебание, Деймън отмести стола си назад и ме последва във фойето.

— Милейди, ей сега се връщам.

В мига, в който се отдалечихме достатъчно, за да не ни чуят, се обърнах към брат си.

— Ти си *невероятен!* Вече се премести тук?

— Ами, благодаря ти — отвърна Деймън с шеговит поклон. — И да. Нима не ме слуша миналата вечер, когато говорех за всички удивителни... удобства, които домът на Съдърланд може да предложи?

Стаята започна да се върти около мен, докато гневът ме обземаше. Търпението ми към игрите на Деймън бе към края си.

— Защо си правиш труда с всичко... това? — попитах. — С тези номера? След като си толкова силен защо просто не отидеш в банката и не ги накараш да ти дадат всичкото злато в хранилицата си?

— Предполагам, че бих могъл, но няма да е толкова забавно, нали?

— Забавно? — повторих невярващо. — Правиш всичко това, за да се забавляваш?

Погледът на Деймън се втвърди.

— Следите остават, братко. Не мислиш в перспектива. — Намръщи се и изтръска въображаема прашина от ревера на сакото ми. — Да, бих могъл просто да открадна парите и да напусна града. Но ние ще живеем вечно. Или поне аз. И внушението невинаги се получава. В случай, че не си забелязал, Маргарет доста упорито му се противопоставя. След като тя съществува, а и ако Уинфийлд някога се отърси от Силата ми и започне да размахва наоколо снимката ми и да ме нарича крадец... ами, не мога да го позволя. Много е по-лесно — и по-забавно — просто да го наследя.

Втренчих се във вратата, която ни разделяше от щастливо закусващото семейство Съдърланд.

— Да го наследиш? След смъртта му?

— Какво? Защо, братко, какво точно намекваш? — попита той, преструвайки се на засегнат. — Спазвай твоята част от сделката и аз няма да се впусна да ги избивам. Забрави ли? Дадох ти думата си.

— Не, Деймън. Ти каза, че ако не се ожения за Бриджет, ще започнеш да избиваш всички в онази стая. Но не каза нищо определено какво ще се случи, след като се оженим.

— Имаш право — кимна брат ми. — Бих искал да убия неколцина души от обкръжението им. Като започна с онзи мазник

Брам. Знаеш ли, струва ми се, че си пада по моята Лидия — додаде с престорен гняв.

— Деймън — изръмжах.

Той присви очи.

— Ти се погрижи за съпругата си. Аз ще се погрижа за моята.

Погледнах остро брат си.

— Значи наистина възнамеряваш да убиеш Уинфийлд, след като ти припише богатството си?

— Що се отнася до това, просто трябва да се навърташ наоколо и ще видиш.

— Няма да ти позволя да нараниш когото и да било от тях — заявих със стисната челюст.

— Не можеш да ме спреш да направя каквото си пожелаея — изсъска в отговор той.

Спогледахме се кръвнишки. Ръцете ми се свиха в юмруци. Той зае позиция, готов за схватка.

В този миг госпожа Съдърланд надникна във фоайето.

— Момчета? Всичко наред ли е?

— Да, госпожо — отвърна Деймън любезно. — Просто се опознаваме. — Посочи към вратата на кухнята и леко се поклони. — След теб, Стефан.

Неохотно се върнах обратно в кухнята, следван от Деймън.

— Значи утре ще вземем костюмите си — рече Деймън. Държеше се, сякаш продължавахме обикновен разговор, който бяхме водили във фоайето. Никой не можеше да предположи, че току-що бяхме приключили спора за съдбите на всички в стаята. — Стефан, дрехите ни трябва да си подхождат! Хей, Бриджет, ти не спомена ли миналата вечер как тоалетът на една твоя приятелка, забравих на коя, си подхождал с този на сестра ѝ на една друга сватба? Коприна или нещо подобно?

Той знаеше. Той беше мой брат и знаеше точно как да ме изтезава. До безкрайност.

— Да, разбира се, Деймън — отвърна Бриджет с доволна усмивка, като се извърна към мен. — Стефан, трябва да чуеш това. Мислех си роклите ни с Лидия да са еднакви, но не съм сигурна дали ефектът ще е толкова драматичен, имайки предвид фигурата на Лидия...

Отпуснах се бавно на стола си, замаян от думите ѝ — и осъзнаването, че Деймън беше прав. Никога не съм бил в състояние да спра брат си, особено, когато е било най-важно.

12

Следващите няколко дни отминаха, изпълнени с приготовления и избиране на менюто. Вечерите на семейство Съдърланд протичаха по един и същ начин. Госпожа Съдърланд се оттегляше в стаята за шев, където учеше Лидия да изработва юргани и бонета. Бриджет въведе късен нощен режим на разкрасяване, който включваше сто разчесвания на косата ѝ и мазане на цялото тяло с крем, чийто аромат усещах чак в коридора. Уинфийлд винаги се оттегляше в кабинета си с чаша коняк, преглеждаше внимателно вестниците или проверяваше счетоводните книги.

Аз добих навика да крача из салона на долния етаж, потънал в планове как да осигуря безопасността на семейство Съдърланд, но отхвърлях повечето си идеи. Освен това трябваше да планирам храненията си. Сега, след като бях под бдителния поглед на всеки слуга в дома на Съдърланд, ми беше по-трудно да спазвам твърдата си диета на градски животни. Имах чувството, че те сякаш очакваха да се опитам да се измъкна, макар че беше невъзможно да определя дали поведението им бе истинска предпазливост или Деймън им бе внушил да ме следят. Понякога успявах да се измъкна тихомълком или на покрива, или в задния двор, за да се опитам да намеря плъх, гълъб, дори мишка, за да задоволя нуждите си. Разбира се, Хейзъл, домашната котка, бе забранена плячка, но, за щастие, това не важеше за приятелите ѝ, уличните котараци.

Деймън нямаше подобни проблеми с храненето. Нито пък си даваше труд да се крие. Идваше и си отиваше когато си поискаше, като само един Бог знаеше какво правеше в тъмните покрайнини на града. Често виждах прислужница и слуга да бъдат викани в стаята му в ранните часове на нощта, докато се измъквах скришом, за да задоволя собствените си нужди. Брат ми гледаше на дома на Съдърланд като на хотел — присъстваше на вечери в негова чест и бе желан гост във всички най-отбрани домове на обществото. Той беше принц, а Ню Йорк — кралството, което го обожаваше.

Когато в четвъртък Деймън се прибра, Уинфийлд подаде глава от кабинета си.

— О, чудесно. Радвам се, че си тук — рече той с две чаши уиски в ръце. — Моля, елате в кабинета ми.

В ъгъла на устата на Деймън се виждаше капка кръв. Всеки друг би предположил, че се е порязал, докато се е бръснел. Внезапно уютният кабинет ми се стори задушаваш, а ъглите му още по-тъмни.

Деймън изтри небрежно устните си, вперил поглед в мен, сетне се тръсна на дивана до бъдещия си тъст не толкова като италиански граф, а по-скоро като... ами, Деймън.

— Добър вечер, сър. — Фактът, че не използваше фалшивия си акцент в тяхно присъствие, показваше колко силно е подчинил това семейство на волята си.

— Искях да поговоря с двама ви относно вашето бъдеще — поде Уинфийлд, докато подрязваше върха на пурата си.

— О, аз имам големи планове, мисля дългосрочно — заяви Деймън. — Разбира се, да живея тук, със семейството. Обичам да съм с близките си.

Гърлото ми пресъхна. Прокарах ръка през косата си, обзет от паника. За пореден път си напомних, че всъщност нямам представа какво наистина иска Деймън.

— Мисля, че ще е добре да започна самостоятелен бизнес — поде Деймън, ала в същия миг вратата на кабинета се отвори със замах и Маргарет влезе вътре.

— *Pana!*

Без да каже нито дума на мен или брат ми, подаде на баща си брой на днешния „Поуст“ и потупа по някаква статия.

— Прочети това.

Уинфийлд затърси очилата по джобовете си, извади ги, сложи си ги и зачете вестника.

„Фамилията Съдърланд е скандализирана, когато двама бедни ухажори отмъкнаха последните най-желани момичета Съдърланд. Синове на банкери и политици с разбити сърца, най-богатите ергени в столицата, негодуват горчиво срещу изненадващото събитие. Дали е изнудване

или някакво чудо? Неназован източник, близък до семейството твърди, че...“

— О, глупости! — отсече Уинфийлд, захвърли вестника и свали очилата си. — Хората говорят какви ли не глупости.

— Ще бъдем съсипани — рече Маргарет, почти умолително, без да обръща никакво внимание на двамата ни с Деймън. — Най-малкото, не можеш ли да проумееш колко зле ще се отрази на бизнеса?

— Не смяташ ли, че е по-добре да оставиш подобни разговори на мъжете? — намеси се лениво Деймън, завръщайки се към силния си италиански акцент. Но леденосините му очи я пронизваха право в главата, все едно искаше да забие куршум там. Изправих се, като застанах между него и Маргарет. Тя изглежда не забелязваше омразата му, нито опасността, която я застрашаваше.

— Разбирам загрижеността ти — присъединих се забързано. Трябваше да я убедя да изостави темата, заради самата нея. — Но повярвай ми, желая единствено добро на семейството ти.

— Всъщност ние, мъжете, тъкмо обсъждахме бизнеса — додаде Уинфийлд. — Деймън, какво казваше?

— Нуждая се само от малка сума в брой — отвърна брат ми и извърна глава, изключвайки напълно Маргарет от разговора. — Която ще ми позволи да пътувам до родната ми страна и да преговарям с търговците за износ...

Маргарет ахна.

— Нали наистина не мислиш да му дадеш нещо повече от зестрата, която се полага на Лидия?

— Не ставай алчна, скъпа — накара я да замълчи Уинфийлд със снизходителен жест. — Това е само начален капитал, който да му помогне да...

— Да не си полудял? — възкликна Маргарет. — Ти изобщо не познаваш този човек. Нека първо поработи за теб. Или му дай да управлява някой от по-малките ти магазини.

Деймън се изправи от мястото си с изражение на студена ярост. Опитах се да хвана ръката на Маргарет, но тя ме отблъсна. Изправи се в пълен ръст и впи поглед право в очите му. Въпреки че не беше хубава като останалите сестри, определено бе впечатляваща.

— Откакто той се появи, всички се държите като напълно полудели — каза тя на баща си, без да откъсва поглед от Деймън. — Да оставиш него — и него — посочи към мен — да станат на практика членове на това семейство, да им позволиш да живеят под покрива ти, а след това да им предлагаш пари в брой и дъщерите си и всичко останало! Нима никой тук, освен мен, не го смята за странно?

Уинфийлд изглеждаше разстроен и смутен.

Деймън разшири очи.

— Престани. — Той й внушаваше. — Просто приеми Стефан и мен — ние сме тук и ще останем.

Тя дълго задържа погледа му. Чаках очите й да се изцъклят, зениците й леко да се разширят. Ала тя само поклати глава с отвращение.

— Твоята фалшива графска титла може да очарова всички останали, но не и мен. Не желая да бъда част от това.

Втренчих се слисано след нея, докато тя изхвърча от стаята. Никога досега не бях виждал Деймън да не успее да подчини някого на волята си, дори и когато беше слаб. Поех дълбоко дъх, търсейки следи от върбинка, или нещо друго, което би обяснило случилото се току-що. Но не долових нищо.

Можех единствено да се надявам, че каквото и да бе това, ще продължи да закриля Маргарет.

13

Същата нощ лежах в леглото си, втренчен в тавана. Лунните лъчи струяха през прозрачните бели завеси, а къщата жужеше от живот — трополене на стъпки, туптене на сърца, бягащи миши стъпки зад стените. Имах чувството, че цялата къща е жива, с изключение, разбира се, на мен и Деймън. Членовете на семейство Съдърланд нямаха представа, но когато отвориха вратата на дома си за мен, те поканиха смъртта. Аз бях раково образование върху тяхното щастливо съществуване и много скоро мракът щеше да се разпростре, изяждайки света им, докато от него не остане нищо.

Макар че не участвах по желание в извратения план на Деймън, нямаше голяма разлика от начина, по който Катрин се бе вмъкнала в моя живот, погубвайки цялото семейство Салваторе. Независимо дали ми харесваше, или не, добруването на това семейство изцяло лежеше на плещите ми. Ако Деймън ги убиеше, кръвта им щеше да тежи на съвестта ми. Но как бих могъл да го спра? Бях толкова по-слаб от брат си и не възнамерявах да започна да се храня с човешка кръв, тъй като се страхувах, че няма да мога да се спра.

Станах от леглото и дръпнах рязко завесите. Втренчих се в луната, онази сфера, свидетел на толкова много злини, които бях сторил. Отново и отново повтарях мислено разговора, който бяхме водили с Маргарет.

Представях си твърдо стиснатите ѝ челюсти. Ясното послание в очите ѝ. Начинът, по който блестящите ѝ сини очи преценяваха мен и Деймън, все едно можеха да пробият кожата ни и да надникнат право в мъртвите ни сърца. Уинфийлд беше готов да припише богатството си на Деймън, само дъщеря му оставаше неподвластна на Силата на моя брат.

Но на какво се дължеше това?

Единствената защита срещу вампирите, която познавах беше върбинката, но откакто пристигнах в Ню Йорк, не бях усещал задушавачото ѝ ухание. Когато се опитваше да изобличи Катрин, баща

ми сипа в уискито ѝ отвара от върбинка, от което ѝ прилоша и тя припадна, докато пиеше кръвта ми. Само ако баща ми по-скоро се бе досетил да ме защити, може би сега двамата с него все още щяхме да сме в Мистик Фолс, надвесени над счетоводните книги, докато аз се уча как да управлявам имението ни Веритас.

Измъкнах се през отворения прозорец и стъпих на тесния балкон. Нощта бе застинала в странна неподвижност. Нямаше вятър в клоните на дърветата, дори гълъбите, които си бяха свили гнездо на съседния покрив, бяха притихнали. Моят балкон гледаше на изток, към калната Ийст Ривър и тясната земя, която бяха нарекли Блекуел Айлънд, където градската управа неотдавна бе построила наново приюта за душевноболни. Устните ми се изкривиха в цинична усмивка. Само ако можех да настаня Деймън там.

Но в следващия миг простенах и се вкопчих в парапета от ковано желязо. Трябваше да престана да се надявам и да мисля само с милиони ако. Не можех да накарам Деймън да изпадне в забрава, нито можех да променя миналото. Стореното, сторено. Дори когато разполагах с пълната мощ на моята Сила, не можех да накарам света да се върти обратно, нито да върна времето и да залича това, което Катрин бе причинила на мен и семейството ми. Но не бях толкова беззащитен относно бъдещето. Имах свободна воля, притежавах опит и имах възможността да избира да се боря.

Каних се на перилото и скочих върху насмоления покрив с глухо тупване. Ню Йорк беше голям град и все някъде трябваше да расте върбинка или поне бяха останали изсушени стръкове. Щях да обиколя улиците, докато не уловя специфичната ѝ миризма. Нямаше да е възможно да сипя в напитките на Лидия — Деймън се хранеше от нея — ала бих могъл да сложа в уискито на Уинфийлд...

Притичах през покрива, готов да скоча върху този на съседите, след което да се спусна по пожарната им стълба до улицата под мен.

— Къде отиваш, братко? — Жизнерадостните думи пронизаха нощта като куршум и аз замръзнах на ръба на покрива.

Извърнах се бавно и се озовах лице в лице с усмихващия се Деймън. Той изглеждаше готов за втората част от вечерните си излети, облечен в костюм от три части. В ръката си въртеше позлатен бастун. Тутакси го познах — принадлежеше на бащата на Кали, мъжът, който бе затворил Деймън в клетка, бе го измъчвал и държал гладен, преди

да го принуди да се бие с планински лъв. Деймън сигурно го бе откраднал, след като уби Кали.

Неканен, образът на Кали изплува в съзнанието ми. Милостивите ѝ зелени очи ми се усмихнаха, отново видях луничките, обсипали всеки сантиметър от тялото ѝ, припомних си начина, по който тя толкова смело ми се бе отдала на брега край езерото, предлагайки ми кръвта си, въпреки че знаеше какво бях и какво бих могъл да ѝ причиня...

Отново видях мъртвото ѝ тяло, сгърчено в тревата зад къщата на Лекси.

— Копеле — процедих с нисък, треперещ от ярост глас, който едва познах. Гневът, който от седмици се бе насъбирал, без възможност да изскочи навън, сега лумна във вените ми и усетих как мускулите ми се възпламениха. Изръмжах и се хвърлих към него. — Защо просто не ме оставиш на мира?

Телата ни се срещнаха, все едно камък с камък. Сепнат, Деймън падна назад, но тутакси ме отблъсна и се изправи на крака. Обви ръце около врата ми и ме стегна като в менгеме.

— Ако толкова отчаяно си искал да се отървеш от мен, не биваше да ме насилваш да стана вампир като теб — изсъска той. В държанието му нямаше и следа от веселието му от преди малко. Опитах се да се освободя, но коляното му се притисна още по-силно в гърба ми, приковавайки ме към покрива. — Ти ме принуди да стана това, което съм... подтикваше ме да приема това, което Катрин ни завеща, като подарък, а не като проклятие.

— Повярвай ми — промълвих задъхано, като се извих в опит да се измъкна от хватката му, — бих взел този подарък обратно, ако можех.

— Тц-тц — смъмри ме Деймън. — Не те ли е научил баща ни, че част от това да си мъж е никога да не съжаляваш за избора, който си направил? — Притисна бузата ми към насмоления покрив, който одра кожата ми. — При все това накрая ти се оказа такова разочарование за него — не искаше да се ожениш за Розалин, влюби се във вампир, уби го...

— Ти винаги си бил разочарование — изрекох с омраза. — Трябваше да те убия, когато имах възможност.

Деймън се изсмя сухо.

— Е, би било жалко, защото тогава нямаше да мога да направя това.

Натискът в гърба ми отслабна, когато Деймън ме повдигна, държейки ме за ризата.

— Какво пра... — подех.

Преди да довърша, брат ми ме хвърли напред с такава сила, сякаш бях изстрелян от оръдие. Тялото ми пропадна в нощта и за един кратък миг на безтегловност се зачудих дали не летя. Тогава твърдият паваж на алеята между къщата на Съдърланд и съседните къщи се надигна да ме посрещне и костите ми изпукаха силно при сблъсъка.

Изпъшках, силна болка прониза крайниците ми, когато се изтърколих по гръб с обляно в кръв лице. Стори ми се, че останах да лежа там с часове, втрещен в звездите, докато Силата ме излекува, намести костите ми и заши дълбоката рана на бузата много по-бързо, отколкото би го сторил и най-умелият лекар.

Ала когато се изправих, нова болка прободеше гърдите ми.

Защото там, върху тухлената стена на дома на Съдърланд, с червено мастило, което би могло да бъде само кръв, бяха написани три ужасяващи думи:

Аз винаги наблюдавам.

В петък Уинфийлд заведе двама ни с Деймън да ни вземат мерки за сватбените костюми. При други обстоятелства посещенията в шивачницата на Пиното можеше да бъде забавно — както в нощта, когато излязох да пазарувам с Лекси в Ню Орлиънс. Паскуале Пиното беше майстор в занаята си, наследник на няколко поколения шивачи на европейски крале и кралици. С пенснето си, кредата и шивашкия метър около врата, приличаше на герой от приказка. Беше ми приятно да разменя няколко думи на италиански с него; той изглеждаше искрено доволен, макар че поправи акцента ми. Деймън, разбира се, се преструваше, че иска да говори само английски, след като сега живее в Америка — по този начин се измъкна от възторжената радост на шивача заради срещата със свой сънародник.

— Погледнете това — заяви Деймън, вдигна топ копринен плат и го поднесе към лицето си. — Бихме могли да поръчаме саката ни да са ушити с такава подплата. Не подчертава ли цвета на устните ми? Или... врата на Лидия? — Отмести плата настрана, точно там, където биха били раните от ухапвания върху шията му.

Уинфийлд доби смутен вид.

— Напоследък е започнала да носи шалове около вратата си. Това ли имаш предвид? Доста е странно — никога досега не го е правила.

Деймън го стрелна с поглед, в който проблеснаха искри на изненада и раздразнение, но угаснаха тъй бързо, че само аз можах да ги уловя. Беше интересно, че господин Съдърланд забелязваше едва доловимите промени около себе си, при все че в крайна сметка оставаше напълно безпомощен срещу внушението на Деймън. Въпреки всички инстинкти за безопасност, които притежаваше, богатият възрастен мъж явно оставаше в пълно неведение относно коварствата на брат ми.

Облегнах се на стената, дирейки някаква подкрепа. Чувствах се безкрайно изтощен. Връхлетя ме пристъп на клаустрофобия сред

всички тези топове скъпи платове и лабиринти от стаи с огледала и шевни машини, уловен в капан в тази стая, както бях и в живота.

Господин Съдърланд се запъти към един стол, за да отпусне грамадното си тяло. Изглеждаше малко неспокоен — постоянно посягаше към пурата си, но в ателието не бе разрешено да се пуши, тъй като димът щеше да повреди платовете.

— Ето тук имам един плат, който смятам, че ще харесате — рече сеньор Пиното и ни показа черен вълнен плат, толкова фин, че можеше да мине за копринен. — Получавам го от малко село в Швейцария. Те работят...

— Остави този плат за мен — намеси се Уинфийлд, като въртеше незапалената пура в ръка. — Аз познавам работата им. Остави младите мъже да си изберат какъвто стил им харесва.

Деймън, който се ровеше из саката, извади едно и го приближи към себе си, за да види дали му става.

— В това утринно сако и онзи черен креп ще приличаме на истински създания на нощта — заключи. — Не смяташ ли, Стефан?

— Да, така е — съгласих се с каменна физиономия.

— Ето, пробвай това. — Деймън ми подхвърли сако с по-малък размер. Свалих своето и го облякох. Дрехата ми ставаше, само в гърдите и раменете ми бе малко широка. Деймън се бе разсеял и обсъждаше с шивача и Уинфийлд подплати и копчета. Хрумна ми, че в този миг бих могъл да скоча през прозореца и да избягам. Дали брат ми наистина щеше да изпълни всичките си заплахи? Наистина ли ще избие цялото семейство Съдърланд — или ще стори нещо по-лошо?

Но сетне си припомних за посланието, написано с кръв, и осъзнах, че никога не бих позволил на света да узнае отговора на този въпрос. Не исках повече ничия смърт да тежи на съвестта ми.

— С такива неща ли се перчат из града днес младите мъже? — Уинфийлд се мръщеше на сакото ми. — Всъщност никога не съм бил — как го нарече преди малко? — „създание на нощта“.

Деймън му се усмихна студено.

— Никога не казвай никога.

В следващия миг Деймън внезапно се озова до мен пред огледалото, закопчаваше и пригладваше сакото си. В същото време много внимателно оглеждаше моето.

— Е, виж само — рече на отраженията ни в огледалото. — Бихме могли почти да бъдем братя.

— Някога бяхме братя — просъсках толкова тихо, че само свръхчувствителният слух на Деймън можеше да ме чуе. — Макар че сега си ми толкова чужд, колкото и самият дявол.

— Ъ? — вдигна глава Уинфийлд. — Наистина малко си приличате. Косите. И в... лицата. — Махна неопределено с ръка към нас. После се усмихна широко. — Ще имам цяла върволица внуци, които ще си приличат! Десетки от тях, които ще люлея на колене.

Деймън се ухили.

— Абсолютно. Планирам да имам голямо семейство, господин Съдърланд. Много е важно кръвната ми линия да продължи.

— *Наистина прекаляваш* — казах.

— *Дори не съм започнал* — прошепна ми той с усмивка.

— *О, няма? Тогава какво означаваше онова кърваво послание, което ми остави?* — попитах.

Деймън смръщи чело.

— *Послание?*

— Всъщност предпочитам червеното. — Уинфийлд държеше един топ плат в ръце и изглежда не забелязваше напрежението, надвиснало във въздуха. — Идеален е. Деймън де Сангве — кървавочервено или кръв, нали това означава?

Деймън се сепна. Аз също бях изненадан.

— Говоря четири езика, момчета — осведоми ни Уинфийлд, очите му блеснаха дяволито, а в гласа му прозвуча многозначителна нотка. — И мога да чета на още четири. Италианският е само един от тях.

Значи Съдърланд не беше толкова простоват, колкото изглеждаше. У него се криеха доста възможности, а и несъмнено би трябвало да ги има, след като беше толкова успешен бизнесмен.

— И като заговорихме за езици, *ho bisogno di vino*^[1], нещо, с което да навлажня гърлото си. Донесох нещо от собствената си изба, фантастично амонтиладо. Искате ли да ми правите компания?

— В този момент наистина бих могъл да пресуша добрия Съдърланд — развеселено рече Деймън и ме тупна дружески по рамото, както правеше нашият бъдещ тъст.

Свих се, изпълнен с отчаяние. Когато отначало станахме вампири, не исках нищо друго, освен да прекарам вечността с брат си. Сега нямах търпение да се отърва от него.

[1] Имам нужда от вино (ит.). — Бел.прев. ↑

В нощта преди сватбата стоях и се вирах през прозореца на спалнята си. Красивата стая се отразяваше в стъклото, оградено с изкусно украсена рамка. Имах чувството, че целият свят ме дразни, зовейки ме: *ела да си играем. Ела да ловуваме. Ела и изчезни в мрака.* Кожата ми настръхна от лекия нощен бриз, а ноздрите ми се издуха от хилядата и един аромати, които донесе поветът.

Не съм създаден да стоя затворен вътре през нощта... Мислех, че съм нещастен в парка, на лов за катерици, но тук се чувствах пленник на дадената клетва, на моята вина, сред тези глупави стени, в семейство от човешки същества, омагьосани от моя брат.

Госпожа Съдърланд ме бе навестила по-рано вечерта. Не каза много, само потупа ръката ми, щипна бузата ми и ме посъветва да не се тревожа, сватбата скоро ще свърши и тогава всички ние — *всички ние* — ще можем да се върнем обратно към нормалния щастлив живот на задружно семейство.

В какво неведение живееше тя! Изобщо не подозираше, че след като Деймън е сред тях, семейство Съдърланд никога вече нямаше да бъде нормално или щастливо семейство.

Почукване на вратата прекъсна мислите ми. Извърнах се и се загърнах по-плътно в хубавия къс копринен халат, който Уинфийлд ми бе дал назаем, чудейки се дали госпожа Съдърланд не е забравила нещо. Но после вратата се откряна и едно розово, дяволито лице надникна през процепа.

— Бриджет. — Едва сподавих въздишката си. Огледах се отчаяно, сякаш внезапно ще се появи някакъв изход, през който да изчезна.

Тя се изкиска и пъргаво прекрачи прага, затръшвайки вратата зад гърба си. Притисна се към нея, все едно току-що бе препречила пътя на преследваща я армия.

— *Стефан* — отрони Бриджет с тон, който очевидно смяташе за секси и нежно изкусителен. Беше облечена в пенъоар от шифон,

украшен с огромни плюшени рози. Отдолу, вместо в обикновена нощница, беше облечена в натруфена рокля от розова коприна с тъмнорозов шарф, който оставяше голи раменете и шията.

— Бриджет — заговорих предупредително и отстъпих назад. Главата ми се удари в една от колоните на леглото.

— Реших, че можем малко да избързаме с медения месец — прошепна тя и се хвърли на гърдите ми.

— Ъх — заекнах аз.

Бузите ѝ бяха зачервени, а очите — с натезжали клепачи. Въпреки внушението на Деймън, тя в същото време беше под влияние на собствените си емоции, изпълнена със страстно желание към мъжа, за когото щеше да се омъжи.

Бутна ме — с удивително силни ръце — върху леглото и се стовари отгоре ми, затискайки ме с вълни от коприна. Гърдите ѝ напиреха от корсета и аз усещах топлата ѝ кожа през халата си.

Пред мен се разкриваше идеална гледка към голата ѝ бяла шия. Сърцето ѝ туптеше забързано, придавайки на кожата ѝ горещо, розово сияние и изпълвайки сетивата ми с кръвта ѝ. Навсякъде долавях завладяващото ѝ уханье — солена, топла, човешка. Тялото ми потръпна, когато гърдите ѝ се притиснаха в моите. Болка прониза челюстта ми. Каква сладка болка... беше минало дълго време, откакто не бях вкусвал човешка кръв...

Няма да я нарани, нашепваше една част от мен. Тя ще ми позволи да я ухапя и без внушение. Не е нужно да е болезнено и тя дори може да му се наслади. Преди да осъзная какво правя, притиснах устни към рамото ѝ, само за да усетя кожата ѝ, да близна съвсем малко...

Тя усети, че се движа под нея и, разбрала погрешно намеренията ми, започна да ме целува все по-страстно и по-страстно. Намести се по-удобно и преплете крака с моите.

— *Не!*

Успях да се овладея и я избутах от себе си. Нямах намерение да го сторя толкова силно, ала дори в отслабналото ми състояние все още бях няколко пъти по-силен от обикновен човек. Тя отхвъркна в края на леглото и се удари в една от колоните. Лицето ѝ доби шокирано изражение.

Сетне избухна в сълзи.

— Ти... не ме искаш... — изхленчи и едри сълзи се затъркаляха по страните ѝ.

— Бриджет, не, аз... — Зъбите ми се бяха прибрали, но още треперех от болка и нужда за кръв. — Просто... утре ще се оженим, Бриджет. Само още един ден. Ако изчакаме докато е... ъ... прието, ще бъде дори още по-специално. Само си помисли, ще бъде завършекът на... един красив ден... ти, с твоята красива, ами...

— Кремава брокатена с брюкселска дантела върху ръкавите и корсажа и сатенен шарф в цвят слонова кост с воал в тон, с бродирани копринени цветя, също в цвят слонова кост — подсмръкна тя.

— Точно така. — Докоснах нежно лакътя ѝ и повдигнах брадичката ѝ, за да ме погледне. Тя изтри сълзите си с края на пеньоара си. — Нека първата ми нощ с теб да бъде с онзи образ в съзнанието ми, на моята поруменяла невеста.

Тя кимна, подсмръкна отново и ми се усмихна леко.

— Добре.

После отново се изкиска, превръщайки се отново в обичайната Бриджет, и скочи от леглото на пода.

— Лека нощ... любовнико — изгука, преди да излезе.

Щом си отиде, се проснах върху леглото и заглуших с възглавница стенанието си. Ала това не облекчи изгарящото неудовлетворение, напирало в мен. Изправих се и засновах от прозореца до вратата. Искях да си тръгна, да избягам, да изляза на лов, да направя нещо. Но нямах избор, никаква възможност. Бях хванат в капана на тази стая, на тази ситуация, на ужасната неопределеност да не съм нито човек, нито чудовище.

Разкъсах възглавницата на две. Перушината се разлетя и посипа стаята все едно с бяло брашно.

Дяволите да те вземат, Деймън, помислих си гневно, задето ме постави в това положение. Дяволите да те вземат и теб, Катрин, задето сложи началото на всичко това.

12 ноември 1864

„Животът с Деймън е все едно да играеш шах с луд противник. Мога да измисля хиляди различни възможности, за да се защитя от него, да предвидя хиляди различни ходове, които би могъл да направи, а той изведнъж променя правилата на играта.

Не само новопридобитата му склонност към безпричинна жестокост го прави толкова непредвидим, а и начинът, по който ѝ се наслаждава. Макар че нашата храна е кръвта, като вампири ние притежаваме поне малко самоконтрол. Деймън може да не позволи на тъмната си страна да надделее, но при все това го прави с радост.

Наблюдавам тази промяна в него с ужас и чувство на вина, тъй като аз бях този, който го тласна по пътя на вампира. Катрин бе тази, която го промени, но аз за пръв път го принудих да се нахрани с човешка кръв.

След като видях посланието му към мен, не можех да напусна семейство Съдърланд, докато не откриех начин как да ги защитя. Това, което брат ми стори на Кали... очевидно нищо нямаше да му попречи да унищожи цялото семейство, след като изпълнят предназначението си.

Но кога ще действа? По време на сватбата? След сватбата? След медения месец? Догодина? Можех ли да отведа момичетата на някое безопасно място? Можех ли да ги убедя да се скрият? Дали бих могъл да им повлияя чрез внушение? Деймън бе успял да ме открие тук, дали би могъл да намери мен — или тях — някъде другаде?

Трябваше да подготвя план, в случай че брат ми не напусне града с новопридобитото си богатство.

Разбира се, най-простото решение е да убия Деймън.

Точно така — един маниакално луд, непредвидим вампир убиец изчезва, и светът и аз сме хиляди пъти по-сигурни и в безопасност. Ако допуснем, че бих могъл да го направя. Аз съм толкова по-слаб от него, че трябва да стане с изненада, хитрост или нещо непочтено, като например да му забия нож в гърба. Както той уби Кали. Но няма смисъл да мисля за това. Не бих паднал до неговото ниво. Той е мой брат. И колкото и да е ужасен, е единственият близък, който ми е останал.“

На следващия ден времето летеше с бързината на галопиращ кон, отнасяйки ме към брака. Преди да се усетя, бях напъхан в костюма си, принуден да се натъпча с палачинки и отведен през сто улици на север към олтара, където се изправих, за да чакам съдбата си, както — без да подозират — семейство Съдърланд очакваха тяхната.

Двамата с Деймън стояхме един до друг в голямата зала на Удклиф Манър — красивият семеен параклис наблизо бе твърде малък за изискванията на Бриджет. Семейство Ричардс бяха достатъчно любезни да й позволят да използва дома им в края на остров Манхатън. Всъщност това беше по-скоро замък, отколкото дом, със сиви кули, парапети и декоративни крепостни врати с подвижни решетки. Всичко бе изградено от сивата скала, която стърчеше от скалистия нос, върху който бе разположен замъкът.

Не много далеч оттам, заобиколени от сводести готически прозорци, се намираха останките на Форт Трайън — мястото на тъжната загуба на континенталните сили, предвождани от Джордж Вашингтон, нанесено им от британците.

Мислите ми се отнесоха, докато си представях червените куртки на английските войници и американските бунтовници без униформи и кълбата от барутния дим... и тогава нещо ме осени. Нищо чудно Катрин да е била свидетел на подобна битка. Никога не съм я питал колко е стара — може би Деймън го е направил — ала тя бе по-стара, отколкото изглеждаше. Вероятно я била свидетел на събития, за които аз само бях чел в учебниците по история.

Потреперих при мисълта, ала невероятната горещина в залата тутакси прогони студа, който ме пронизваше. С Деймън стояхме пред

множество от повече от двеста гости, каймакът на светското общество в Ню Йорк. Всички седяха върху набързо съединените неудобни пейки. Никой от тях нямаше представа колко е опасно да се намират тук.

Разхлабих яката и вратовръзката си, които внезапно ми се сториха твърде стегнати, зрението ми се замъгли. Залата ми заприлича на развълнувано море и за секунда скъпата дреха и открита кожа на всеки един от присъстващите на сватбената церемония се стопиха, сякаш погълнати от буен огън. Кожата се лющеше като обвивки на царевичен кочан, оставяйки след себе си само бели кости и преплетени сухожилия.

— Стефан! — изсъска Деймън и ме смушка с лакът. Осъзнах, че стискам здраво ръката му. — Трябва ли да извикаме лекар, за да се погрижи за теб? — попита ме саркастично.

Поклатих глава, питайки се каква болест ме е нападнала толкова внезапно. Тълпата отново дойде на фокус — жива, щастлива, смееща се и дискретно разхлаждаща се с ветрила.

Дори аз нямаше как да не призная, че госпожа Съдърланд бе свършила фантастична работа заедно с госпожа Ричардс и икономките ѝ. Подът бе застлан с дебел червен килим, върху който бяха пръснати толкова много розови листенца, че платът под тях почти не се виждаше. Розови, бели и тъмно, тъмно червени, те приличаха на красива пътека сред великолепно розова градина. Гирлянди от скъпи екзотични цветя висяха покрай скамейките, а във въздуха се примесваха уханията на лимон и портокал. Над главите на присъстващите висяха огромни топки от цветя, които приличаха на фойерверки от венчелистчета. Във всеки ъгъл и всяка готическа арка бяха поставени вази, с елегантно аранжирани стръкове трева и разцъфнали дюлеви клонки.

Всички бяха в строго официални облекла, фракове за мъжете, някои с широки дипломатически пояси. Тежки коприни и моаре за по-възрастните дами, по-леки и въздушни материи за по-младите, метри и метри шумоляха около краката им като още розови листа. Шапките представляваха истинска феерия от разноцветни пера и скъпоценни камъни, а понякога и цели изкуствени птици. Явно всички наследствени бижута бяха извадени за случая — перли, диаманти и

рубини искряха върху всяка шия и китка, някои с размерите на палеца ми.

Разбира се, всички жени имаха ветрила, изработени от коприна, и ръчно изрисувани в Япония или Англия. Опитвах се да ги поклащат грациозно, но повечето ги вееха доста бързо. Лицата на дамите си оставаха упорито порозовели, въпреки всичките им усилия да изглеждат бледи.

Шепнеха и бърбеха развълнувано, а аз, със свръх изострения си слух, можех да уловя всеки разговор, който си поискам. Всъщност няхах особено желание за това, защото почти всички бяха едни и същи:

— ... толкова бързо. Срещнали се само преди месец. Чул ли си историята? Той се изявил като голям кавалер...

— ... късметлия момиче. Надявам се моята Лукреция също да се омъжи толкова добре...

— ... най-младата Боумонт направо се нахвърлила на де Сангуе, но за него съществувала само Лидия...

— ... толкова красив мъж! При това граф...!

— ... да, но кой е онзи другият? Този, дето се жени за Бриджет?

Затворих очи. Искаше ми се да можех да затворя и ушите си. Как копнеех в този миг да съм в пещерата си в парка.

— Както в старите времена, нали, братко? — въздъхна Деймън и оправи единия от маншетите си. — В едно друго време ти и Розалин отдавна вече щяхте да сте женени.

— Млъкни — процедих. Макар че той беше прав. Ако Катрин не бе убила моята другарка от детинство, вече щях да съм женен за нея. Тогава мислех, че да принудят някого да се ожени против волята си е най-лошата съдба, която би могла да го сполети. Колко наивен съм бил...

Продължих да се усмихвам, макар че усмивката ми сигурно вече изглеждаше доста пресилена. Погледът ми зашари из тълпата, търсейки някой с шал около врата, който не пасваше на тоалета му. Тази сутрин успях да уловя и пресуша две гълъбици, предназначени да бъдат пуснати като романтичен жест в края на церемонията. Но кога се бе хранил Деймън за последен път? Или тепърва планираше голямо, кърваво пиршество?

— Погледни ни, братко, отново заедно — прошепна Деймън, кимна към някого в множеството и се усмихна. — Представяваме доста красива двойка.

— Правя това — прошепнах в отговор, — за да спася няколко човешки живота. А сега млъкни.

Деймън завъртя очи.

— Никак не си забавен, братко. Надявам се много скоро да се сдобиеш с чувство за хумор, иначе ще бъде мнооого дълга вечност.

Засвири сватбеният марш и ме спаси от необходимостта да му отговарям.

Съпругът на Маргарет и Брам, главните шафери, се появиха първи на пътеката. Останалите шафери бяха млади и неопитни младежи, които флиртуваха възмутително с шаферките, които придружаваха. Момичетата бяха облечени в хубави, еднакви рокли и гигантски шапки... но аз забелязах, че едната носеше различен аксесоар от останалите. Хилда набързо бе завързала някакъв шал около врата си.

Погледнах кръвнишки Деймън.

Той сви рамене.

— Огладнях, докато чаках.

Всъщност донякъде се почувствах облекчен — това означаваше, че не е останал нарочно гладен в предвкусане на предстоящо кърваво пиршество.

Най-после се появи Уинфийлд, гордо крачещ по пътеката, уловил под ръка двете си дъщери. Лидия пристъпваше с царствена и грациозна походка. Беше облечена в семпла бяла рокля, чиито поли падаха на тежки дипли и шумоляха при всяка крачка. Роклята бе затворена до шията, с дълги ръкави, стигащи до китките и единственото ѝ украшение бяха малките перлени копчета отпред. Дългото було се стелеше зад нея, като се спускаше на ефирни вълни по гърба ѝ. Приличаше на кралица от приказка и се усмихваше с тайнствена усмивка, която още повече подчертаваше красотата ѝ.

Увесена на лявата ръка на Уинфийлд, крачеше Бриджет, в своето одеяние от брокат и сатен. Всъщност изглеждаше много красива, макар тоалетът ѝ да беше малко претрупан. Огромният воал бе кацнал на върха на главата ѝ като корона. Трудно беше да повярвам, че изобщо

бях съзрял нещо от Кали у нея. Докато Бриджет беше незряла кокетка, Кали бе независима и практична девойка.

Точно в този момент не беше добра идея да мисля за Кали.

Времето забави своя ход. Кракът на Бриджет се вдигна и спусна, приближавайки я неотменно към мен. Полите на роклята ѝ се придвижиха напред сякаш по собствена воля. Устата ѝ се отвори и затвори в хихикане, което ми се стори някак си далечно и изкривено. И тогава в ноздрите ми нахлу отличителният мирис на лимон и джинджифил.

Всичко се размаза...

Катрин?

Внезапно вместо Бриджет по пътеката, облечена като булка, към мен приближаваше жената, заради която се бях озовал на това място. Гъстата ѝ черна коса бе прибрана с дантелено було, разкривайки съвършените ѝ рамене и шия. Синята камея блестеше на врата ѝ. Тя бе свела скромно глава, но под дългите ѝ мигли очите ѝ се стрелкаха дяволито в моята посока. Стисна устни и коленете ми омекнаха.

Дали Деймън също я виждаше? Погледнах подозрително към брат си, за да проверя дали и той си представя или вижда същото нещо като мен. Каквото и да ме бе накарало да се чувствам по този начин към Катрин — истинската любов или вампирска Сила — все още бях под влияние на магията ѝ, тя все още ме преследваше. Ала лицето на Деймън представляваше съвършената маска на щастие и любов.

Времето отново възобнови своя ход. Бриджет отново запристъпя към мен, грейнала в щастлива усмивка.

После момичетата стояха до нас, свещеникът също беше там и пръстените се озоваха в ръцете ни.

Слава Богу, церемонията беше доста кратка. Свещеникът произнесе своето слово за любовта, прочете няколко наистина мъдри пасажа от Библията, които при други обстоятелства щях да харесам. Не знаех дали да се моля свещеникът да продължи по-дълго, за да разполагам с колкото е възможно повече време преди неизбежното, или беше по-добре той да побърза и по-скоро да приключи с всичко.

— Ако някой тук знае за някаква пречка, поради която тези две двойки не могат законно да бъдат свързани в брачен съюз, нека я каже сега.

Огледах залата, надявайки се, че някой ще стане и ще изкаже възраженията си против нашите бракове. Може би Маргарет щеше да съобщи някакво доказателство, че *Деймън де Сангуе* не е този, за когото се представя, или че аз съм шпионин на Конфедерацията, или... Най-голямата сестра поклати глава, стисна зъби, но остана мълчалива. Може и да ми се е сторило, но мисля, че ръката на майка ѝ стискаше коляното ѝ в желязна хватка.

Деймън беше пръв, тъй като се женеше за по-голямата сестра. Не слушах. В ушите ми бучеше толкова силен рев, че се чудех как никой друг не го чува.

Какво щеше да стане, когато всичко това приключи? Дали членовете на семейство Съдърланд ще оцелеят тази нощ? Дали щях да бъда принуден в деня на сватбата си да се бия на живот и смърт с родния си брат?

— Повтаряйте след мен — каза накрая свещеникът. Подчиних се.

— Аз, Стефан Салваторе, вземем по своя воля теб, Бриджет Лин Къберт Съдърланд, за своя законна съпруга, да те имам и почитам от този ден нататък, в добро и лошо, в богатство и бедност, в болест и здраве, да те обичам и да се грижа за теб, докато... смъртта ни раздели.

Почти се задавих и можех единствено да се надявам, че присъстващите са твърде погълнати от вълнение и емоции.

— Аз, Бриджет Лин Къберт Съдърланд, вземам по своя воля теб, Стефан, за свой законен съпруг, да те имам и почитам от този ден нататък, в добро и лошо, в богатство и бедност, в болест и здраве, да те обичам и да се грижа за теб, докато смъртта ни раздели.

Тя забрави фамилното ми име и, съдейки по изражението в очите ѝ, разбрах, че си мисли за случилото се предишната нощ.

После идеше ред на пръстена в ръката ми. Обикновена златна халка, с изгравирани от вътрешната страна моите и на Бриджет инициали. Скъпоценен метал, който подпечатваше завинаги съдбата ми.

Улових ръката на Бриджет. Гласът ми прозвуча изненадващо ясен и спокоен.

— С този пръстен се венчавам за теб по своя воля и обещавам да се грижа за теб до последния си дъх, за което се кълна в името на Отца, и Сина и Светия Дух, амин. — Плъзнах пръстена на пръста ѝ. Тя изписка от радост.

Целунах я. Беше скована и бърза целувка, все пак се надявах да е достатъчно дълга, за да остане публиката доволна. Ала Бриджет се притисна към мен, опитвайки се да удължи мига. Имаше вкус на джоджен. Чувствах се ужасно.

И просто ей така, вече бях един женен вампир.

Сватбеният прием се състоя в друга великолепна зала. Брат ми, Лидия, Бриджет и аз застанахме в редица на входа, за да посрещнем нашите гости и да им благодарим, задето са ни почели. Деймън малко се престара, като се покланяше и поздравяваше приятелски хора, които въобще не познаваше. Несъмнено им бе внушил, че е техен стар приятел. Докато Бриджет се хвалеше с пръстена си, Лидия раздаваше топли целувки, усмивки или просто се ръкуваше в зависимост от близостта ѝ с госта. Дори се засмя, когато Брам се опита да си „открадне“ целувка за сбогом. Бриджет стоеше до сестра си и сияеше от непресторена радост.

— Благодаря ви, че дойдохте днес — повтарях отново и отново, думите имаха вкус на пепел в устата ми. — Толкова се радваме, че ще празнувате с нас. Благодаря ви, че днес сте тук. Приятно ми е да се запознаем, много ви благодаря, че сте тук с нас.

— Стефан Салваторе? — втренчи се изпитателно в мен достолепна госпожа, почти скована в пищната си рокля от сива коприна, окичена с перли. Задържа ръката ми по-дълго, отколкото го изискваше любезността. Наблегна на „е“-то в края на името ми и ме фиксира с поглед, твърд като полите на роклята ѝ.

— Да, госпожо — отвърнах ѝ с доколкото бе възможно най-топла усмивка.

— От флорентинските Салваторе? Принц Алесандро?

— Не съм съвсем сигурен, госпожо — отвърнах, опитвайки се да задържа усмивката си. — Когато баща ми е пристигнал в тази страна, се е обявил за американец. Не е запазил старите си връзки.

Очите ѝ се разшириха и хватката ѝ се разхлаби.

— Имигрант. Колко очарователно. — Не се усмихна, издърпа ръката си и се отдалечи царствено.

След като посрещнахме още няколко гостини, най-сетне се настаняхме на масата. Масата на младоженците бе украсена с палмови клонки и листа и гирлянди с огромни цветя, които покриваха почти

всеки скъп деликатес, който бихме пожелали да похапнем, или направо го скриваха от поглед. Имаше предястие от стриди и други морски деликатеси, включително шотландска пушена съомга и руски хайвер. Последва главното ястие, състоящо се от абсолютно зашеметяващ брой мъртви животни: печено говеждо, пъдпъдъци, еленово месо, фазани, бекасини, патици, агнешко, печено свинско, топло и студено месо, задушено и печено, смяно на кайма и запържено, нарязано или като плънка в пайове.

Но венецът на всичко бе сватбената торта: пет етажа от най-страхотната плодова торта, покрита с крем и украсена с най-различни сложни фигури и завъртулки, колони и захарни птици. Сервитьорите, облечени в черни сака, наливаха чаша след чаша шампанско и всички бърбиха оживено. Ала моите мускули бяха стегнати на възли. „Сватбата“ официално бе свършила. Деймън и аз бяхме законни съпрузи на двете дъщери на Съдърланд. Беше само въпрос на време преди той да пристъпи към изпълнението на следващата фаза от плана си — каквато и да бе тя.

— Скъпи, ще ми подадеш ли чаша вода, моля? — обърна се Лидия към брат ми, като го докосна нежно по бузата.

— Според някои брачни церемонии невестата трябва да обича, да почита и да се подчинява. Не би ли трябвало ти да ме обслужиш, малка моя съпруго? — усмихна ѝ се той, но по начин, който никак не ми се понрави.

— Разбира се! Всичко, което пожелаеш, скъпи — отвърна Лидия. — Вода, вино...

— Кръв? — подсказа Деймън.

Лидия се засмя.

— Ако пожелаеш, за теб винаги.

Бриджет не хапна нищо от скъпите блюда. Подскачаше от маса на маса и не спираше да бърби с приятелите си, като изпъваше ръка и показваше пръстена си. Аз прекарах по-голямата част от вечерта, като само побутвах нервно почти недокоснатите вкусни хапки из много скъпата чиния с много скъпа и тежка сребърна вилица, без да отделям поглед от Деймън.

След като поднесоха десерта, Брам се смили над мен и се отпусна за миг на стола на Бриджет.

— Поздравления, стари приятелю — рече той и разтърси ръката ми. — Вие с Деймън грабнахте двете най-страхотни хубавици, които Ню Йорк може да предложи.

Кимнах нещастно.

— Господин и госпожа Съдърланд са страхотни. А Маргарет... ами, тя е избухлива, но не се съмнявам, че в крайна сметка ще покорите и нея.

Вдигнах рязко глава.

— Да не би да си забелязал, въ, нещо странно у Маргарет? — Брам познаваше Съдърланд, откакто се бе родил. Може би имаше някаква представа кое караше Маргарет да устои на магиите на Деймън.

Брам прокара ръка през небрежно вчесаните си черни къдрици.

— Странно?

— Да, тя е различна от останалите членове на семейство си. Пособилна е — насочих го аз.

Брам се засмя тъжно.

— Това определено е вярно. Някога, когато бяхме деца, й откраднах любимата кукла, за да я използвам за медицинска сестра в играта на война с брат ми. Още не съм забравил погледа, с който ме удостои! Дори не беше нужно да ме докосва, за да накара цялото ми тяло да потрепери от болезнен шок. Излишно е да казвам, че никога повече не си играх с нейните играчки.

— Тя е била способна да ти причини болка, без дори да те докосне? — притиснах го, опитвайки се да сглобя парчетата.

Ала в този момент Уинфийлд ме тупна по рамото и кимна да го последвам към задната стая. Деймън дойде с нас, с подигравателно изражение на лицето. Минахме тихо покрай гостите, сетне поехме по страничния коридор. Докато вървахме, погледнах с усилие през прозорците. През дърветата и кулите видях величествената Хъдсън и Палисейдс, стръмните скали, издигащи се покрай западния бряг. Слънчевите лъчи танцуваха върху блестящите води, кораби и шлепове се носеха бавно нагоре и надолу по реката. Почти се почувствах като крал, съзерцаващ страната си, след като, ставайки член на това семейство, вече принадлежах към най-висшите кръгове на нийоркското общество.

Влязохме в стая за пушене, чиито стени бяха облицовани с тъмна ламперия. Уинфийлд веднага ни наля от гарафата с рубиненочервеното шери. Деймън извади манерката си и направо пред очите на Уинфийлд наля в чашата си кръв. *Човешка кръв.*

— За вечния брак — вдигна чашата си Деймън.

Уинфийлд се присъедини енергично.

— За брака.

Аз само кимнах и изпих на един дъх чашата си, като се надявах студената течност да утоли жаждата ми.

— Има един сериозен въпрос, по който трябва да поговоря с вас, момчета. — Уинфийлд нагласи масивното си тяло в голямото кресло зад бюрото. Деймън се наведе очаквателно напред. Аз се напрегнах в очакване на това, което щеше да последва.

— Става дума за зестрата.

Стиснах ръцете си. Деймън се ухили, разкривайки блестящите си зъби. Беше се настанил върху един диван с кадифена тапицерия.

— Тъкмо за това щях да те попитам и аз, татко. Нямах нищо против да те наричам така, нали?

— Ни най-малко, момчето ми — отвърна Уинфийлд и предложи пура на Деймън.

Брат ми я взе, подряза внимателно края ѝ и я запали толкова ловко, че се запитах къде е усвоил този навик.

Известно време двамата седяха и пушеха, изпусайки големи облаци дим в малката стая. Закашлях се. Деймън, който се наслаждаваше на неудобството ми, изпусна кръгче дим в моята посока.

— Ето как стоят нещата. Искам вие, момчета, да стъпите на собствените си крака. Моите момичета заслужават истински мъже и ако нещо се случи с мен, искам да съм сигурен, че ще има кой да се погрижи за тях.

— Разбира се — промълви Деймън с ъгълчето на устата си, захапал пурата.

— Притежавам няколко мини във Вирджиния, едната е златна. Там имат нужда от свестни управители. Освен това имам акции в железниците, които съм купил...

Очите на брат ми се разшириха. Аз се извърнах, неспособен да гледам как той внушава желанията си на този добър човек.

— *Бих предпочел пари в брой* — рече брат ми.

— Добре, това ми се струва разумно — заяви Уинфийлд, без да се замисли или да мигне. — Тогава годишна рента? Или пожизнена заплата?

— *Предплата. Всичко накуп* — поясни Деймън мило.

— Една дванайсета част от имението ми, капиталът и недвижимото имущество? — попита Уинфийлд учтиво.

— *По-скоро четвърт.*

Уинфийлд се съгласяваше машинално с всичко, което предлагаше Деймън.

Но аз все още не разбирах — дали това щеше да запази живота на Уинфийлд? Дали Деймън щеше да го остави жив, нареждайки му да му дава каквото си пожелае?

— Радвам се, че сте толкова загрижени да поддържате стандарта на живот, с който са свикнали моите момичета — рече нашият тъст, ала гласът му прозвуча кухо, сякаш част от съзнанието му знаеше, че нещо никак не е наред.

Бедният човек извади няколко чека и писалка. Само за миг всичко бе приключило и господин Съдърланд ми подаде чек с толкова много нули, че едва можеха да се прочетат.

Деймън оголи зъби в нещо, което беше не толкова усмивка, колкото триумфално ухилване заради победата. Изправи се, приближил чашата си с шери и кръв до мен. Мирисът бе упойващ. Трябваше да призова на помощ цялата си воля, за да не скоча и да не грабна чашата.

Тогава Уинфийлд изрече най-удивителното, банално нещо на земята.

— Нужно е известно време, за да се осребрят тези чекове — извини се, без да подозира, че тези думи може би току-що спасиха живота му.

Деймън изръмжа и очите му потъмняха. Това бе изражението на гневен смут, прочуто явление в Мистик Фолс, нещо, което никой не би желал да предизвика. Беше много опасно да разочароваш брат ми. Той смачка чека в ръката си.

— Не го спомена досега — изръмжа и размаха чашата си с шери и кръв под носа ми. Застинах, жаждата накара венците ми да пламнат от напирещите да изскочат зъби.

— Ще се наложи да продам значителна част от имението си, основния капитал и акциите, за да имат покритие тези чекове — отвърна Уинфийлд толкова жалостиво, че сърцето ми се сви.

— *Тогавя го направи!* — нареди му Деймън. Но аз повече не слушах. Трябваше да се махна от тази стая. Силата ми реагира на глада ми — на моя гняв — и аз усетих началото на промяната.

— Аз трябва да... — Не си дадох труд да измисля извинение.

Изхвърчах от стаята, профучавайки покрай брат си, възплъщение на злото, и нашия тъжен тъст. Избягах от замъка, за да потъна в нощния мрак, на който принадлежах.

Имаше двеста пресечки, отделящи имението на семейство Ричардс и центъра на Ню Йорк. По-малко от десет километра. Но скоростта, с която се движи един вампир, не е като нормалното човешко бягане, особено след като току-що бях пресушил кръвта на една от козите на Ричардс. Ако представлявах едно неясно петно за света, такъв бе и той за мен. Главата ми бе сведена надолу, тъй като се бях съсредоточил, за да избегна всички препятствия пред себе си и да изразходвам енергията си. Носех се надолу, отдалечавайки се от стръмните скали и възвишенията на Форт Трайън със студените му дървета, през долината, която го разделяше от останалата част на града. Обратно към цивилизацията, черните прашни пътища, които миришеха на земя и растения, отчасти на тютюн — ухание, познато ми от родната Вирджиния.

След една мъчителна седмица на очакване и наблюдение, докато се опитвах да измисля как да надхитря брат си, исках просто всичко да свърши.

А ето че не бе свършило.

Деймън не можеше да убие Уинфийлд, докато не осребри чека, а кой знае колко дълго време щеше да отнеме това. Междувременно аз трябваше да остана с Бриджет, да не изпускам от очи семейство Съдърланд, да се преструвам на щастливо женен и да продължа да се опитвам да отгатна края на играта на Деймън.

Бях уловен в паяжина от вина; с всяко мое движение се заплитах все повече. Просто исках да се освободя.

Исках да живея в самота. Ако се налагаше да живея цяла вечност като вампир, най-малкото поне беше да не оставям доказателство за това. Никаква смърт, рани, страдания, никакво доказателство за неестественото ми съществуване. Бягах от самия себе си, от новата си същност и никога не можех да избягам, също както бягах от Деймън, моята сянка в този безкраен живот след смъртта.

Уханието на природата много скоро отстъпи пред вонята на канални нечистотии и гнило, която се усещаше дори и в богатите квартали. Слугите изхвърляха помията в малките улички зад огромните къщи, а млекарите оставяха стоката си върху задните стълби. Ала всичко, което можеха да забележат, бе странен повей на вятъра, празнота, създадена от преминаването ми, мигновена тъмна сянка върху тухлената стена, като облак, закрил за кратко слънцето.

В шивашкия район ноздрите ми бяха нападнати от острата миризма на химикали за обработка и боядисване на влакната, докато младите жени режеха, крояха и боядисваха платове във фабриките, които започваха да заменят фермите в Ню Йорк. Облегнати на пожарните стълби, с навити ръкави, групички от тези млади жени пушеха цигари по време на скъпоценните си почивки.

Докато преминавах покрай едно от тези момичета, доста близо, повеят от края на фрака ми угаси кибрита ѝ. Извърнах се и я видях да се вира смутено в тънкия дим от угасналата клечка.

Много скоро бях завладян от миризмата на човешка плът и отпадъци. На конска тор и дима от потрепващите пламъци на газените лампи. На промишленост, печатарски бои и мастило, на черен смог, на реката и солената океанска риба и най-сетне на свеж бриз. Това бяха единствените подробности от града, които забелязвах, всички звуци и въздишки, сливащи се в един глъхнещ тътен на крайностите. Скъпи парфюми и цветове. Прясно месо и пушен бекон. Лимон и джинджифил...

Заковах се на място по средата на „Уошингтън Скуеър“. Това беше парфюмът на Катрин.

Една ръка ме улови за рамото и аз се извърнах в очакване.

Но вместо да видя тъмните къдрици на жената, която ме бе създавала, се намерих лице в лице с Деймън, който стоеше там, с весели пламъчета в очите, повдигнал снизходително вежди.

Лицето ми помръкна и аз се прегърбих, изведнъж надвит от изтощението и отчаянието. Дори не си дадох труд да отместя ръката му. Наистина, къде бих могъл да отида? Брат ми ме бе последвал през целия път до източния бряг. Докато отказвах да пия човешка кръв, той винаги щеше да е по-силен и по-бърз от мен. Само отлагах неизбежното като се опитвах да избягам от участта, която ми бе подготвил.

— Това е нашата брачна нощ, братко. Накъде си се запътил? — Гласът на Деймън бе остър и рязък.

Изморен от моя маратон на болка и бягство, аз просто стоях неподвижно.

— Щях да се върна.

Деймън завъртя очи.

— Ще извикам карета — рече и щракна с пръсти. Една карета тутакси приближи към нас.

— Седемдесет и трета и Пето Авеню — подвикна той през малкия отвор на покрива.

— Отиваме в дома на Съдърланд? — попитах смутено. — Не в имението на Ричардс?

— Отиваме си у дома — поправи ме Деймън. — И, да, приемът свърши. Ти избяга в самия му край.

— Какво каза на Бриджет? — не можах да се сдържа да не попитам. Макар и да не я обичах, се чувствах зле, защото я бях изоставил на собствената ѝ сватба. В някои отношения това бе най-лошото нещо, което бих могъл да сторя на момиче като нея.

Деймън отново завъртя очи.

— Не се тревожи. Те дори не са разбрали, че те няма.

— Значи още не си ги убил?

— Кой е казал, че ще ги убия? — попита невинно брат ми. — Да не мислиш, че съм някакво чудовище?

— Да — отвърнах.

— Е, аз съм това, което ти ме направи — рече Деймън и докосна леко цилиндъра си.

— Никак не ме улесняваш — промърморих.

— Трябва да си ме сбъркал с някого, който го е грижа да улесни живота ти. — Гласът му внезапно стана студен, а очите му блеснаха застрашително.

— Знаеш ли, ти положи доста усилия, за да си сигурен, че ще останеш в живота ми — изтъкнах. — Сигурен ли си, че целта ти е била само да ме направиш нещастен?

Той се втренчи в мен.

— За какво намекваш?

— Мисля, че се нуждаеш от мен, Деймън — изръмжах. — Мисля, че под целия си гняв, ти си изплашен и ужасен от това, в което

си се превърнал. Аз съм последната връзка с човешката ти същност, единственият, който знае кой си ти. Аз съм единственият, който ще знае, през остатъка от вечността.

Деймън присви очи към мен.

— Братко, ти не знаеш нищо за мен — изсъска.

Отвори със замах вратичката на каретата, улови се горния край на покрива и се залюля навън и нагоре. Глухият звук ми подсказа, че се е приземил на покрива. Подадох глава от прозореца и погледнах нагоре.

Видях с ужас как Деймън сграбчи кочияша, разкъса шията му и изсмука само няколко глътки, преди да го захвърли от капрата на улицата.

— Деймън! Спри! — изкрещях, ала беше твърде късно. Опитах се да скоча през вратата, за да помогна на ранения мъж, но ръката на Деймън се стрелна и ме набута обратно в купето, докато каретата се носеше с бясна скорост.

Седнал на капрата, с уста, покрита с кръв, Деймън размахваше бясно камшика, който плющеше върху гърба на запенения кон. И така ние, двамата братя, се носехме на север — единият водеше, а другият — оставил се в ръцете му, както Сатаната завладяваше прокълнатите.

Когато пристигнахме пред дома на Съдърланд, муцуната на коня бе покрита с пяна, а очите му се бяха подбелили.

— Май не е състезателен кон — подхвърли Деймън безгрижно, като скочи от капрата и го потупа по шията. — Няма да се изненадам, ако рухне от изтощение.

Слязох от каретата. Лъхна ме миризма на гнило и разложение, сякаш наблизко се намираще дворът на кланица.

— Мисля, че може вече да е мъртъв — подхвърлих предпазливо. Поех дълбоко дъх, за да се успокоя. Трябваше да съм готов за това, което следваше, независимо дали Деймън щеше да предприеме някакви действия срещу семейство Съдърланд, или трябваше да прекарам нощта с младата си невеста. Ако това се случеше, щеше да ми е трудно да спазя обещанието си повече да не подчинявам човешки същества на волята си...

Стегнах се и се запътих към вратата.

— Не толкова бързо, братко. — Деймън сложи ръка на гърдите ми. После плъзна ловко ръка под фрака ми като обигран джебчия и измъкна от джоба на жилетката ми чека, който Уинфийлд ми бе написал. — Това ще ми трябва — обясни щастливо.

— О, да. Лесни пари, без следи — рекох горчиво. — Не е толкова очебийно, колкото да ограбиш трезора на банка. Ами кочияшът на каретата? Мъртъв мъж по средата на пътя — какво ще кажеш за онези следи?

— Онзи ли? Никой няма да го забележи — сви рамене Деймън, явно изненадан от интереса ми. — Огледай се, Стефан. По улиците непрекъснато умират хора. Той е никой.

Брат ми се бе превърнал във вампир, който убиваше дори когато нямаше директна изгода от това, когато му скимне и без предварителна подготовка. Когато аз убивах в първите дни, винаги беше заради жажда или самозащита. Не и за спорт. И никога просто заради самото убийство.

— А и това наистина, *наистина* те дразни — добави той и се ухили. — Не е ли всичко заради това?

Той се поклони леко, давайки ми знак, че аз трябва да вляза пръв в нашия нов дом. Като погледнах към красивите му сиви стени и каменната украса, изпитах желание никой да не ме бе канил в него, да бях останал навън завинаги, бедно създание, за което паркът бе единственото убежище.

И тогава някой извика.

Двамата с Деймън се втурнахме в къщата, като едва не откъртихме вратата от пантите ѝ в бързината да влезем.

Маргарет стоеше в дневната, бяла като платно, притиснала длан към устата си. И беше съвсем очевидно защо.

Цялото място бе изпръскано с нещо, което замаяният ми мозък определи като черна боя, докато миризмата не ме удари по носа, сякаш ме бе връхлетял влак: кръв. Човешка кръв. Литри, литри човешка кръв се стичаха бавно по стените, образувайки тъмно езеро на пода. Това ме стресна, вампирските ми сетива се замаяха от количеството.

Деймън закри лицето си с ръка, сякаш се опитваше да задуши усещанията си, и посочи с другата.

Отначало видях чифт крака в чорапи под странен ъгъл върху килима, все едно някой е прекалил с алкохола и е паднал. После осъзнах, че към тях няма тяло.

— Не... — прошепнах и се свлякох ужасено на колене.

Телата на Лидия, Бриджет, Уинфийлд и госпожа Съдърланд бяха разпръснати на части из стаята.

Семейството, в което бях станал зет, за да защита, невинните човешки същества, които се опитах да опазя от налудничавите планове на Деймън, бяха мъртви. Но те не бяха само убити — бяха разкъсани жестоко на части.

— Какво си направил? — изкрещях към Деймън. Яростта бе обагрила зениците ми в червено и промяната започваше. — *Какво си направил?*

Щях да разкъсам врата му. Толкова беше просто. Той беше чудовище и аз трябваше да го убия много отдавна, много преди да има възможността да съсипва живота на другите хора.

Но Деймън изглеждаше не по-малко шокиран от мен. Леденосините му очи бяха разширени от непресторена изненада.

— Не бях аз — отрони.

Маргарет го възнагради с поглед, който би могъл да го убие. По начина, по който го каза, се подразбираше, че съвсем лесно би могъл да е той — само че не и този път.

— Вярвам ти — рече Маргарет тихо и поклати глава, сломена от мъка.

Изненадах се. Защо, след всички въпроси, всички свирепи погледи, всички аргументи, защо тя все пак му вярваше? Защо, след като тя — отново с пълно основание — предполагаше, че целта му са парите и щеше да избяга още преди мастилото върху документите да е изсъхнало, тя му вярваше, че не е убиецът? Странно, но и аз му повярвах, при това единствено заради безгрижния му тон.

И сякаш можеше да четете мислите ми, Маргарет се извърна към мен.

— Винаги разбирам, когато някой лъже — рече просто. — Предполагам, че е... дарба.

Припомних си какво бе казал Брам — как Маргарет му причинила болка само с поглед. Докоснах пръстена си, замислен за вещицата Емили, която го бе омагьосала, за да ме предпазва от слънцето. Възможно ли бе и Маргарет да притежава подобни сили?

Отворих уста, за да я попитам, но сълзите рукнаха от очите ѝ. Сега не бе време за въпроси. Поех дълбоко дъх, изправих се и приближих това, което бе останало от телата, опитвайки се да открия причината за това нечувано зверство.

Другата част от тялото на госпожа Съдърланд бе просната до дивана. Едната ръка бе протегната, сякаш се е опитвала да се изправи, да допълзи до най-малката си дъщеря.

Гърлото на Бриджет бе разкъсано и всичките ѝ крайници бяха пречупени на две. Само лицето ѝ бе недокоснато. В смъртта си приличаше на малко момиче, каквото беше в действителност. Меката розовина на страните ѝ бавно избледняваше, превръщайки се в мъртвешка бледност, устните ѝ бяха полуразтворени, все едно бе заспала. Очите ѝ, големи, зелени и бистри като на порцеланова кукла, все още бяха отворени от шока. Поставих нежно ръка върху лицето ѝ затворих клепачите ѝ.

Лидия бе застинала с ръка върху лицето. Приличаше на скулптура, изваяна върху римска гробница, благородна дори и в

смъртта. Извърнах се от жестоко обезобразеното ѝ тяло, белите кости на гърба ѝ стърчаха от изтърбушения ѝ гръден кош.

Уинфийлд приличаше на голямо, заклано животно, бивол, посечен в разцвета на силите си. Отстрани по тялото му се виждаха изненадващо правилни разрези, все едно някой се бе опитал да го разфасова.

Накрая пристъпих към Маргарет, обвих ръце около нея и извърнах главата ѝ, за да не се вира повече в тази сцена на чудовищна касапница. Тя се притисна към мен, но застина изненадано, когато ръката ми се плъзна нежно по кожата на тила ѝ.

След миг се отдръпна. Шокът бавно засенчи лицето ѝ. Отпусна се на един стол и огледа стаята отново, този път с празно лице.

— Заварих ги така, когато пристигнах — заговори бавно. — Останах у Ричардс по-дълго от всички останали, търсих вас двамата, опитвах се да открия някой, който ви е видял да си тръгвате. Брам, Хилда и обичайната тайфа бе напуснала празненството по-рано, планираха някакви лудории за първата ви брачна нощ. Някаква шумна серенада. Аз просто предположих, че сте офейкали в Европа със зестрата.

— Европа — промълви Деймън замислено. Изгледах го кръвнишки.

— Вратата бе отворена — продължи младата жена — и зловонието...

Всички замлъкнахме. Не знаех какво да кажа или направя. При обикновени, човешки обстоятелства, първо щях да изведа Маргарет от къщата и да повикам помощ.

— Обади ли се в полицията? — попитах внезапно.

Маргарет срещна погледа ми.

— Да. Скоро ще бъдат тук. Знаеш, че ще помислят, че сте били вие.

— Не бяхме — повтори Деймън.

Тя кимна, без да го поглежда. Кожата ѝ бе тебеширено бяла, все едно целият живец я бе напуснал със смъртта на семейството ѝ.

— Зная, но и вие не сте невинни.

— Не, не сме — промълви Деймън с отнесен тон, впери поглед в студеното тяло на Лидия. За миг чертите му омекнаха и той заприлича почти на човешко същество, скърбящо за свой близък.

Сетне поклати глава, все едно се отърсваше от някакъв унес. — Маргарет, съжалявам за загубата ти — изрече формално. — Обаче аз и Стефан трябва да бягаме оттук.

— Защо трябва да бягам с теб? — предизвиках го. Кръвта замайваше главата ми, замъгляваше мислите.

— Добре, остани тук и чакай да те арестуват.

Обърнах се към Маргарет.

— Смяташ ли, че ще бъдеш добре?

Тя ме изгледа все едно съм полудял.

— Цялото ми семейство е мъртво.

Гласът ѝ потрепери, беше ясно, че едва се държи да не се разпадне. Протегнах ръка и я докоснах по рамото. Искаше ми се да мога да остана или да направя нещо. Никой не заслужаваше това. Ала думите нямаше да ѝ върнат близките.

Когато с Деймън се обърнахме, за да си тръгнем, до слуха ни достигна издайническото трополене на колелата на полицейския фургон, който спря пред къщата, съпроводен от заповедите на началника към хората му.

— През задния вход — казах. Деймън кимна и ние хукнахме през трапезарията и кухнята към вратата, от която се излизаше в двора. Ръката ми тъкмо щеше да хване дръжката, когато Деймън ме сграбчи, сложил пръст на устните си. Притисна се към стената и ми даде знак да направя същото. Инстинктите ми на хищник доловиха това, което Деймън вече бе разбрал: имаше мъж, не, двама мъже, които се бяха притаили отвън с извадени оръжия, предугадили, че ще се опитаме да избягаме оттук и готови да ни посрещнат.

— Ей сега ще се отърва от тях — прошепна Деймън.

— Не! На горния етаж! — възпрях го. — През прозореца.

— Добре. — Деймън въздъхна и двамата се запромъквахме тихо нагоре по стълбата за слугите.

Силен изстрел откъм преддверието ни накара да замръзнем на място.

— Вие — на горните етажи, ти и ти — в салона! — даваше заповеди суров глас. Съдейки по звука от стъпките, цял полицейски отряд се пръсна из къщата.

Двамата с Деймън зарязахме тихото предвижване и хукнахме с все сили нагоре по стълбите. На площадката на най-горния етаж

имаше прозорец с панти, Деймън го отвори триумфално и се приготви да скочи към свободата.

Долу, покрай едната страна на двора, стояха десетина въоръжени полицаи, насочили пушки към сградата. А с показния си жест Деймън им разкри присъствието ни.

Полетяха куршуми.

Въпреки че не можеха да ни убият, щяха да ни забавят. Хвърлих се на пода. Усетих как оловото ме одраска по врата.

— Шахтата за въглища — предложих и без да дочакам отговор полетях надолу с вампирска скорост, следван от брат ми. Всички стаи на долния етаж вече гъмжаха от полицаи, но дори тези, които са ни зърнали да тичаме към килера, едва ли са разбрали какво виждат: неясни сенки, зрителна измама.

Мракът в сутерена не беше проблем за нас и за част от секундата вече бяхме в килера с въглищата, зад пещта. Насилих тясната наклонена врата, която водеше към алеята на двора, изскочих навън и се извърнах, за да подам ръка на брат си.

И тогава усетих дулото на оръжие, притиснато към врата ми.

Обърнах се бавно с вдигнати ръце. Там ме очакваше малка група полицаи заедно с по-голяма част от съседите, дошли да наблюдават преследването.

С малко усилие двамата с Деймън можехме да се справим с всички. А и Деймън изглеждаше повече от готов за битка.

Поклатих глава и прошепнах:

— Ще привлечем много повече внимание, ако сега се противопоставим на ареста. — Истината беше, че щеше да ни е много по-лесно да избягаме по-късно, когато нямаше да ни зяпа толкова голяма тълпа. Деймън го знаеше не по-зле от мен.

Той въздъхна драматично, измъкна се през шахтата и скочи пъргаво на земята.

Началникът на полицаите пристъпи смело напред — но чак след като хората му опряха дулата на пушките си в гърбовете ни и ни побутнаха леко, за да знаем кой командва.

— Арестувани сте по обвинение в кражба в особено големи размери, убийство и всичко, което мога да открия, за да ви видя обесени на дърво на Уошингтън Скуеър заради смъртта на семейство Съдърланд — изреди мъжът през равните си зъби.

Повлякоха ни, като ни бутаха по-силно отколкото бе необходимо. С още тласкане и с по един ритник за финал ни запратиха в задната част на полицейския фургон, след което вратата се затръшна зад нас.

— Те бяха добри хора — изсъска през решетките полицейският началник в лицето на Деймън.

Деймън поклати глава.

— Срещал съм и по-добри — прошепна ми.

Взрях се през решетките на фургона в къщата, която през последната седмица наричах свой дом. Маргарет стоеше на прага, а черната ѝ коса се открояваше на фона на светлините на къщата. По страните ѝ се стичаха сълзи и тя промълви нещо толкова тихо, че дори моите чувствителни уши едва го чуа.

— Който е сторил това, ще си плати.

Съдебната палата на Ню Йорк и килиите за предварителния арест се помещаваха в голяма бетонна сграда, която се издигаше от улицата като стар надгробен камък. Отвътре всичко беше в сиво, пълно с полицаи с мрачни лица и измършавели престъпници.

И ние.

Вампири, уловени от човешката правосъдна система за жестоко, кърваво престъпление, което не бяхме извършили. Невероятно извратена ирония, която обаче с нищо не облекчаваше настоящото ни положение.

Млад полицаи ни поведе със завързани отзад ръце няколко етажа нагоре по стръмната и паянтова дървена стълба към кабинета на началника. Той обитаваше малко квадратно помещение. Стените бяха облепени със скици на издирвани престъпници, а окото на един от мъжете бе прободено от огромен пирон. Началникът беше ветеран с посивяла коса и черна брада. Гладък белег прорязваше диагонално кожата му.

Погледна към списъка с обвиненията ни и тихо подсвирна.

— Цялото семейство Съдърланд? Още тази вечер ще е по всички вестници.

Потръпнах, като чух толкова безчувствена забележка от устата на нормален човек. С какви чудовища си бе имал работа, след като убийството на цяло семейство за него не беше нещо повече от заглавия по вестниците?

— Не сме го направили ние — заявих.

— Не, разбира се, че не сте — грубо рече началникът и прокара пръст по белега си. — Никой, който се озове тук, никога нищо лошо не е направил. Но съдът ще установи истината и всеки ще си получи заслуженото.

Без много да се церемонят ни захвърлиха в една килия, която беше по-голяма от целия затвор в Мистик Фолс, където Джеремай Блек

бе прекарал много ноци в алкохолно опиянение. Никога не бях допускарал, че ще се озова в затворническа килия.

— *Не сме го направили ние* — изхленчи Деймън, имитирайки ме, и разтърси глава веднага щом пазачът излезе. — Не би могло да прозвучи по-абсурдно, не разбираш ли?

— Какво, да не би да те е страх, че ще ни вземат за мамини синчета? — попитах. — Да не би да предпочиташ да бях оголил зъби срещу него?

Стържещ смях се разнесе от ъгъла на килията, където друг затворник се бе свлякъл до стената. Косата му бе оплешивяла на челото във вид на буквата „V“ и имаше ръце на докер.

— Хубави дрешки — изръмжа злобно, оглеждайки официалните ни облекла и гладко избръснатите ни лица. — За какво сте тук, *богаташчета*?

— Заради убийство на цяло семейство — отвърна Деймън. — А ти?

— Смачках главите на такива като вас — отвърна бързо той и изпука с кокалчетата си.

Замахна към Деймън, но брат ми се протегна и с ловко движение, по-бързо от мигване на човешко око, избягна удара и запрати мъжа към стената. Чу се шумно изпукване.

Гигантът се свлече в безжизнена купчина на пода. Никой от пазачите не се бе впуснал да ни разтървава и аз се запитах дали побоищата в килиите не са обичайно ежедневие.

Деймън въздъхна, докато заобикаляше мъжа. Седна на пода в миг на изтощение, който беше почти човешки и почти заприлича на някогашния мой брат, когото познавах.

— *Защо винаги се озоваваме заключени зад решетки, при това заедно?*

— Е, поне този път не си изгладнял до смърт — отвърнах сухо.

— Не. Няма шанс за това — поклати глава Деймън. Студените му сини очи огледаха един по един полицаите, застанали от другата страна на килията ни. Сетне облегна глава на стената и подуши неохотно лющещата се боя. — Обаче мисля, че съществува голям шанс тук да се намерят плъхове за теб.

Въздъгнах, плъзнах се по стената и седнах до него. Не разбирах този нов Деймън. Настроенията му се меняха с плашеща бързина. В

един миг беше бездушен вампир, който убиваше без угризения, а в следващия беше някой, който отново приличаше на някогашния ми другар в детските игри.

— Какъв е планът? — попитах.

— В момента го гледаш — отвърна, стана и посочи мъртвия мъж в краката ни. — Пазач! Тук един лежи неподвижно.

Когато мъжът приближи и видя трупа, изглеждаше раздразнен, но не и изненадан. Пазачът не се наведе много близо — имаше достатъчно опит, за да не го направи. Но все пак беше достатъчно близо. Очите на Деймън блеснаха.

— *Забрави, че някога сме били тук. Забрави, как изглеждаме. Забрави кой ни е довел тук, нашите имена и всичко за нас.*

— Кои „нас“ — попита пазачът, хипнотизиран, но бавно проумяващ.

— Мъжът, с когото дойдох — отсече рязко Деймън и ме посочи. Пазачът кимна леко. — *Забрави всичко за нас. И след това — изпрати тук другия пазач, разбра ли?*

Мъжът се върна обратно на поста си, отначало леко замаян, после наклони глава, сякаш току-що се е сетил нещо. Отиде до другия пазач, който бе на смяна, и посочи към килията. Не към Деймън, а през Деймън. Все едно Деймън не съществуваше в реалността му.

— Един по-малко — промърмори брат ми. Изглеждаше напрегнат. Отново се запитах колко души може да контролира едновременно.

Вторият пазач приближи. Голям белег пресичаше лицето му и стигаше до едното му око, което бе полузатворено. Докато вървеше, удряше в дланта си полицейската палка. Но преди Деймън да го подчини на волята си, той изрече най-неочакваното нещо:

— Адвокатът ви е тук.

Погледнах брат си. Той ме изгледа не по-малко изненадано. Повдигна вежда, все едно искаше да каже: „Да не би ти да си го уредил по някакъв начин?“

Поклатих леко глава. Деймън изправи рамене, когато вратата, разделяща килиите от останалата част на сградата, се отвори. Миризма на развалени яйца и смърт изпълни всичко наоколо, щом влезе един мъж — адвокатът.

Беше огромен. По-огромен от затворника, когото Деймън бе умъртвил, с дълги ръце и широк гръден кош. Дланите му бяха чудовищни, с къси и дебели пръсти, които стискаха кожена папка.

Влезе бавно в помещението, с предпазливостта на някой или нещо, твърде огромно и опасно за това, което го заобикаляше, като пантера, пристъпяща в тясната си клетка в цирка.

Дрехите му бяха с чуждестранна кройка, удобни, от скъп лен и коприна, които позволяваха на масивното му тяло да се движи лесно под широките им гънки.

А очите му...

Бяха малки и сини, но не ясно сини като на брат ми. Бяха на петна, почти млечни и твърде стари за останалата част от тялото му, движеха се бързо, но се стрелкаха накриво като очи на птица или гуцер, ала в същото време си личеше, че в тях е стаен мощен ум.

Този мъж не беше човек.

Не приличаше и на вампир. Но имаше нещо под повърхността, което чакаше удобен момент, за да избухне. Силата, която се излъчваше от него, беше много по-голяма от всичко, с което се бях сблъсквал досега. И инстинктите ми нашепваха, че макар да се представяше за наш адвокат, този мъж не бе дошъл тук, за да ни помогне.

Огледа ни в затворническата килия и се усмихна леко.

— Можете да си вървите — рече на стражата зад него. Гласът му не се повиши, но отекна тихо по начин, който достигна до най-отдалечения край на останалите празни килии. Стражите се отдалечиха. Тихо, с нещо като облекчение, изписано по лицата им.

Останахме сами със звяра.

— Добър вечер, господа — усмихна ни се той по начин, от който ми се повдигна.

— Кой си ти? — попита Деймън, опитвайки се да прозвучи отегчено. Ала аз долових страха в гласа му.

— Кой съм аз? — повтори мъжът със силен акцент. — Какво ще ти помогне да узнаеш името на този, който ще ви убие? То не донесе утеха на съпругите ви.

Думите паднаха като камъни върху пода, тежки и окончателни. Мъжът сложи нехайно огромната си ръка върху решетките.

— Ти си убил семейство Съдърланд — прошепнах.

— Да — усмихна се той и стисна устни. — Беше забавно.

— Разкъсал си ги като хартиени кукли — продължих, макар да знаех, че можеше да разкъса и мен, да разпръсне крайниците ми като листата на цветята, обсипали сватбения ми олтар. — Ти си ги... начупил.

— Млади вампире, ти познаваш глада на звяра — рече той със зловеща усмивка. — Но има и други видове глад, за други неща. Веднъж събудени, не може да им се устои, докато не бъдат задоволени.

Бялото в очите на мъжа стана червено и въздухът застина, сякаш беше призвана могъща Сила. Направо можех да подуша страха, излъчващ се на големи талази от Деймън.

В същото време у мен се надигна гняв.

Гневът заклоочи в стомаха ми и се разля по цялото ми тяло. Този мъж бе избил жестоко едно невинно семейство и се бе наслаждавал на зверството си. Това означаваше новият ми живот като вампир — пластове и пластове зло и дори още повече ужас и разрушение, тъкмо когато си мислех, че съм достигнал дъното.

— Защо? — настоях и пристъпих напред, доколкото ми позволяваха решетките.

— Защо? — попита звярът. Наведе се напред, подигравайки се със смелостта ми. Когато приближи само на сантиметри от лицето ми, ме лъхна отвратителното зловоние на стара кръв и разложение. Все едно хиляди години на смърт и унищожение са го следвали навред, трофей от всеки труп, оставил след себе си.

— *Отплата* — изрече внимателно всяка сричка.

— Отплата? — повторих недоумяващо.

Чудовището оголи зъби.

— Да, отплата. Задето ми отнехте Катрин. И унищожихте последния шанс да се развали проклятието.

Катрин? Какво общо имаше тя с всичко това, с тази гнус пред нас? Със семейство Съдърланд? И какво проклятие?

Погледнах към Деймън. Тя винаги бе споделяла повече подробности от живота си като вампир с него. Но очите на брат ми бяха широко разтворени, а устата — зейнала като на риба на сухо. Изглеждаше дори по-слисан от мен да чуе името ѝ.

Припомних си за блажените седмици на пълно неведение, които прекарах като неин любовник и слуга, без да подозирам, че тя ще ме

отведе право в ада.

Мъжът отстъпи няколко крачки и отвратителният му поглед обхвана и Деймън.

— Да, сега вече разбирате — заяви и кимна.

Ала ние не разбирахме.

— Аз... — заговори Деймън.

— *ТИШИНА!* — изрева злодеят. Внезапно се притисна към решетките, а черните му нокти се озоваха на сантиметри от лицето на Деймън. — Да не би да се осмеляваш да отричаш?

Със смразяваща лекота отмести настрана желязната решетка все едно бе завеса. Металът изписка в агония. Избухна мрак и той пристъпи в килията. Обви всяка от гигантските си ръце около гърлата ни.

— Вие ми отнехте Катрин. Аз ще ви отнема вашия нов живот. Око за око, както обичате да казвате вие, човеците. Ясно ли е?

— Аз... не разбирам за какво говориш — изхъхрих задавено.

Чудовището отметна глава и се засмя.

— *Разбира се, че не разбираш.* — Наведе рязко глава и впи поглед в мен. Устните му бяха изкривени в подигравателна гримаса. Той не ми вярваше. — Нима Катрин никога не е споменавала Клаус?

Дори след смъртта си Катрин продължаваше да ни преследва. Погледнах към Деймън. Върху лицето му се изписа изражение на болка и покруса. Изчезна за миг, ала в този миг ми се стори, че отново зърнах някогашния си брат. Той бе шокиран от факта, че Катрин, любовта на живота му, е била замесена с подобно безчувствено създание като това, което стоеше пред нас. Стана ми мъчно за него.

Неканени, в главата ми нахлуха десетки образи на Катрин. Завладяващите кехлибарени очи. Дългите черни коси, които се стелеха на немирни вълни около врата ѝ, сякаш току-що ги бе разрошила заради някоя лудория. Тънката талия и палавата усмивка. Тя бе неустоима. И Деймън и аз не бяхме единствените, подвластни на магията ѝ.

Мъжът стегна хватката си около гърлото ми и чух как прешлените ми простенаха. Само след миг щяхме да лежим на пода с прекършени без никакво усилие вратове, както Деймън бе убил затворника.

Тогава внезапно железните клещи ме освободиха. Деймън падна на земята до мен, също свободен от смъртоносната хватка.

Чудовището ни се ухили злобно от външната страна на килията.

— По-късно ще се видя с вас двамата — обеща.

И след това, сякаш бе забравил, затвори внимателно с пръст решетката на килията.

— И, запомнете: аз винаги наблюдавам.

С Деймън останахме още няколко минути в килията, твърде сащисани дори да помислим за бягство. Пазачите не се върнаха с ключовете. Не ги обвинявах.

Изругах и ударих по решетките. Изглежда нямаше значение какво ще направя, по кой път ще поема, нещата ставаха все по-зле. А семейство Съдърланд... те бяха просто невинни наблюдатели, пометени по пътя на разрушението, само защото се бяха оказали на неподходящо място в неподходящ момент. Въпреки че брат ми не бе причинил смъртта им директно, все пак беше не по-малко отговорен за гибелта им. Извърнах се, готов да го разкъсам на две.

И тогава видях изражението на лицето му.

Очите на Деймън се бяха изцъклили и той се бе облегнал на стената, за да не падне. Имаше същото замаяно изражение седмици, след като се бе събудил като вампир и бе разбрал, че Катрин е мъртва.

— Какво беше това? — прошепна, когато най-сетне ме погледна.

Но аз нямах представа какво беше това. Знаех само, че това е много по-силно, по-опасно и по-смъртоносно от всяко създание, което някога бях срещал. Гневът към брат ми се стопи и на негово място се възцари нещо като изтощение.

— Не съм сигурен, но мисля, че той ми е оставил посланието — промълвих, припомняйки си кървавите драсканици върху стената на къщата на Съдърланд. — Но какво беше това за Катрин? Какво е представлявал той за нея?

Деймън сви рамене.

— Нямам представа. Тя никога не ми е казвала за това... нещо.

— Той каза, че ние сме му я отнели. Какво, по дяволите, означава това? За какво проклетие говореше? Дали Емили е омагьосала някого? — попитах. Закрачих из тясното пространство, докато мислите се лутаха в главата ми.

— Предполагам, че това означава, че той вярва, че ние сме я убили. Кое ти направи, братко — рече Деймън.

Изпълнен с възмущение, Деймън седна на пода, протегна крака, сложи ръце зад главата си и ги използва като възглавница, за да се облегне върху каменната стена. Нямаше да получи повече отговори от него.

Плъзнах се по решетките и зарових лице в шепи, замислен за времето, прекарано с Катрин. Казвала ли бе някога нещо за миналото си? Изтървявала ли е случайно някакъв факт? Но аз бях толкова запленил от нея, че беше невъзможно да се разбере кое е било истина и какво измислица, в която ми е внушила да повярвам. Макар да си спомних, че я бях хапал, няхах спомен да ми е давала да пия от кръвта ѝ. Ала трябва да го е правила често, защото имах във вените си достатъчно кръв, за да се превърна във вампир, когато баща ми ме застреля. По една странна ирония, Катрин ме бе сътворила. Ние бяхме почти като нейни деца.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— Катрин споменавала ли ти е някога за нейния господар? — попитах, изразявайки с думи ужасната мисъл, зародила се в ума ми. — За вампира, който я е създал?

Деймън ме погледна сепнато. Изненадата го накара да зарече цупенето.

— Мислиш, че...

Кимнах.

Брат ми се дръпна назад и удари главата си в стената. Той наистина обичаше Катрин. Чудех се дали срещата със създателя на Катрин не превръщаше малката ни среща в Мистик Фолс в незначителна точка върху безкрая на вечността.

— Предполагам, че трябва да извикаме пазача и да му внушим да ни освободи — изрече уморено Деймън.

Шумът откъм фойето ни възпря. Чу се приглушено трополене, все едно влачеха тела по пода.

Разнесе се вик. Беше пронизителен и бе трудно да се определи дали бе мъж или жена, толкова огромна болка прозираше в него. Сетне се чу стържещият звук на влачено бюро и нещо, което приличаше на трошенето на дървен стол в стена.

Изправих се. Деймън също.

Двамата се спогледахме. Дъжобният часовник, който ми бе подарил Уинфийлд, тиктакаше отчетливо в настъпилата тишина.

Вратата на преградата се отвори още веднъж и влезе момиче, облечено в мъжки панталони и тиранти. Дълга руса плитка бе праметната през рамото ѝ.

— Лекси! — ахнах.

— Писна ми да ви измъквам от затвори, момчета — заяви тя и залюля връзка ключове пред очите ни. — Трябваше да ви оставя да прекарате нощта тук, за да се научите да не се забърквате в неприятности — пошегува се тя.

Протегнах се през решетките, за да уловя свободната ѝ ръка.

— Никога не съм бил по-щастлив да видя някого.

— Не се съмнявам — рече Лекси сухо, ала устните ѝ се извиха в лека усмивка.

Деймън въздъхна раздражено.

— Много ти благодаря, но тъкмо щяхме да се освободим и сами.

— И в това също не се съмнявам. Просто реших да ускоря бягството ви — рече тя. Сбърчи нос, а равният ѝ тон показваше, че не одобрява напълно присъствието му. Последният път, когато го бе видяла, той току-що бе убил Кали и се канеше да довърши и мен.

— Да не би да си повалила в безсъзнание всички полицаи тук? — попита Деймън и изпъна рамене.

Лекси отключи и последната ключалка. Вратата се отвори и аз се втурнах да я прегърна.

— Не, само някои от тях. Останалите хипнотизирах. Някои от нас не обичат излишната жестокост, нито бъркотии, които ще се наложи по-късно да обясняват — промърмори тя в рамото ми. Пуснах я и тя ни посочи вратата. — А сега, да се махаме оттук, преди да е дошъл още някой.

— Винаги прикривам следите си — заяви Деймън отбранително, докато тичахме през вратата, ограждаща затворническите килии, към предните офиси. Неколцина полицаи седяха зад бюрата си, наведени над дебели папки, нехаещи, че двама затворници бягат, и за безпорядъка наоколо. Бюрата бяха издърпани настрани, сред купчини трески, които някога са били стол; мъжът, седял на него, сега лежеше на земята, а от главата му шуртеше кръв. Ала очите му бяха отворени и той отново и отново шепнеше някаква дума.

— Този има доста силна воля — отбеляза Лекси.

— Как успя да ни откриеш? — попитах, докато я следвах надолу по стълбите.

— Загадъчен италиански граф с черна коса, леденосини очи и нюх към драматичното, се появява на нюйоркската социална сцена и изненадващо бързо се жени за най-желаното светско момиче? — попита тя и завъртя очи. — Бяха поместили снимка в светските страници.

Деймън поне прояви доблестта да се смути.

— *Винаги прикривам следите си* — имитира го тя. — Има много начини да живееш богато и влиятелно като вампир... като никой от тях не включва появяване на нюйоркската социална сцена...

— ... и женитбата с най-желаното светско момиче. Напълно справедливо — призна Деймън. — Поне го направих със стил.

Излязохме от затвора и студеният вечерен въздух ме обгърна. Звездите тъкмо бяха започнали да блещукат върху нощното небе, а газените фенери осветяваха улицата с топлото си сияние. Беше красива нощ, на каквата Бриджет, Лидия, Уинфийлд и госпожа Съдърланд никога повече нямаше да се насладят — и то само заради мен, Деймън и Катрин.

Бях дошъл в Ню Йорк, за да избягам. Да избягам от Деймън, спомените за Кали, вампирите, Мистик Фолс, Катрин... и при все това всички те ме бяха последвали като тежка сянка. Знаех, че никога няма да избягам от миналото си, не напълно. Подобни мрачни неща не избледняват с времето — просто отекват във вековете.

Можех единствено да се надявам, че Маргарет е някъде в безопасност, далеч от дяволското изчадие, избило цялото ѝ семейство.

След като се отдалечихме с няколко пресечки от сградата, където бяхме задържани, се спряхме в сянката на едно кленово дърво с опадали листа.

— Е, благодаря за спасението — не че нямаше и сам да избягам — рече Деймън. — А сега, мисля, че се нуждая от питие. Adieu, mes amis^[1] — отдаде ни чест, завъртя се на пети и изчезна в нощта.

— Прав ти път — промърмори Лекси.

— Сега какво? — попитах.

— Чу го. Да вървим да пийнем — отвърна тя, усмихна ми се и пъхна ръка в моята. Закрачих до Лекси, но някак си не ми се струваше редно да продължа със съществуването си толкова безгрижно, след като знаех, че семейство Съдърланд е избито, при това отчасти по моя вина. Какво щях да кажа на Маргарет? Тя заслужаваше да узнае поне някаква версия на истината, макар че справедливост нямаше да бъде въздадена. Създания като това, избило близките ѝ, не страдаха от последствията на действията си. Човешкият живот бе много по-кратък от този на вампирите, ала това не правеше хората по-малко ценни. Всъщност животът им беше много по-безценен.

— Хайде, разказвай — подкани ме Лекси. Стисна ръката ми и ме изтръгна от мрачните мисли. — Какво се случи, след като напусна нашия град?

— Днес се ожених — осведомих я.

Очите ѝ се разшириха.

— Сега вече наистина се нуждая от питие — заяви тя. — Стефан Салваторе, ще ме умориш. Чувала съм за едно място, където внасят водката директно от Санкт Петербург и я изстудяват в специални малки бутилки...

Продължи да бърби, докато ме водеше през това, което смятах за моя град, ала Ню Йорк с Лекси се оказа съвсем различен от досегашната ми представа. Докато аз се спотайвах в сенките и задните улички, Лекси познаваше блестящия нощен живот. Много скоро

стигнахме до нещо, което приличаше на елегантен нощен клуб. Дебел червен килим покриваше всеки квадратен сантиметър от пода, а златист, черен и червен японски лак — всичко останало, включително и гигантската фигура на изрязана от дърво жар-птица, която висеше от тавана.

Появи се салонният управител и след като видя Лекси, ни поведе към най-елегантното сепаре. Навсякъде бяха разхвърляни кадифени възглавнички с втъкани златни нишки, с прекалено изобилие от пискюли, за да са удобни. От съседната зала долитаха звуците на пиано и аз разбрах защо Лекси бе избрала този бар — тя винаги молеше Хюго, член на вампирското й семейство в Ню Орлиънс, да й свири на пиано.

— Е? — поде спътницата ми, когато се настанихме и питиетата бяха поръчани.

Гледката на окървавените тела на членовете на семейство Съдърланд изникна за миг в съзнанието ми.

— Всъщност откъде разбра къде сме? — попитах я, измествайки темата. Новините не стигаха толкова надалеч, освен ако не се отнасяха до войната. А и пак щеше да й е нужна седмица, за да стигне от Луизиана до Ню Йорк, независимо дали ще пътува с влак, или ще се предвижва с вампирската си скорост.

— Изпратих един от хората си след Деймън. Тревожех се за теб — призна смутено моята спасителка. — Зная, че можеш да се грижиш за себе си, но Деймън е опасен, Стефан, а аз не искам да ти се случи нищо лошо.

Сервитьорът се появи с напитките ни. Както ми бе казала Лекси, бутилката бе поставена в синкав леден блок, вътре с цветя и билки, които изглеждаха свежи, както в деня, когато са били откъснати. Не можах да се сдържа да не докосна с върха на пръста си цветето, което беше най-близо до повърхността. Усетих ивицата скреж, отделяща го от кожата ми. Човешката топлина щеше да разтопи леда. Плътта на вампира бе много по-студена, затова замръзналото съвършенство на цветето остана непокътнато.

Сервитьорът ни наля в чаши, изработени от зелен малахит.

Покрих ръката на Лекси със своята.

— Благодаря ти, Лекси. За всичко, което си направила. Никога няма да мога да ти се отплатя.

— Не, не можеш — съгласи се тя жизнерадостно, — но можеш да започнеш да ми разказваш всичко. Наистина ли си женен?

И така аз ѝ разказах как открих Бриджет и бях приет в дома на Съдърланд, за безумните планове на Деймън. Тя се кискаше и ахкаше при всяка подробност. Предполагам, че погледнато от страни, особено от гледната точка на доста по-стар вампир, машинациите на Деймън може би не изглеждаха чак толкова необикновени.

— О, Боже! — възкликна тя, неспособна да спре да се смее. — Двойна сватба? Ти и Деймън заедно? И никой не е изял момичето, което ръси цветята? — Махна на сервитьора за още една бутилка водка. — О, как ми се иска да бях там. Стефан! Не съм ти купила никакъв подарък...

Усмяхнах се. Как ми се щеше просто да си седя и да я гледам как се смее. Но трябваше да продължа разказа си.

— Сигурен ли си, че не е бил Деймън? — попита тя тихо, когато ѝ съобщих за убийствата на почти всички членове на семейство Съдърланд.

— Има много неща, които не разбирам и не мога да предвидя у Деймън — признах. — Нямам представа дали наистина би ме последвал до другия край на света, само и само да направи живота ми нещастен — дори след като уби Кали. Ала съм сигурен, че той няма нищо общо със зверските убийства — беше не по-малко изненадан от мен. А той не е от тези, които биха скрили злодействата си. Освен това, дори Маргарет му повярва, а очевидно тя притежава шесто чувство за тези неща — завърших аз.

— Нью Йорк не е краят на света — заговори Лекси, ала този път в гласа ѝ нямаше смях. — Обаче е странно съвпадение, че някакво друго чудовище ще си набележи същото семейство.

— Изобщо не е било съвпадение.

Лицето на Лекси преbledня като платно, когато ѝ предадох думите на мъжа, представил се за наш адвокат. По хубавото ѝ лице пробягна нещо, което не бях виждал никога досега да я спохожда — изражение на истински ужас.

— Опиши ми го — нареди ми тя.

— Беше огромен. Руса коса, сини очи. Изглеждаше по-стар от света — отвърнах, опитвайки се да опиша чувството на древна

заплаха, което бях изпитал. — Дявол. От него се излъчваше само чист мрак.

— Той... имаше ли акцент? — попита припряно събеседницата ми, сякаш знаеше отговора.

— Да. Реших, че е просто част от същността му. Би могъл да е полски или руски. Спомена за някакъв Клаус.

Лекси удари с юмрук под масата и се извърна.

— Кой е той, Лекси? — настоях. Трябваше да зная. Ако щеше да е моят ексекютор, ако той бе избил семейство Съдърланд, най-малкото трябваше да узная кой е моят враг.

— Споменал е Клаус? — попита тя, говорейки повече на чашата си, отколкото на мен. — Всички знаят за него. Той е един от първите вампири.

Сякаш над ресторанта надвисна тишина, а пламъците на газовите лампи примигнаха. Стиснах чашата си с водка.

— Произлиза директно от Ада. Всяка частица добро, усещане за смъртност, всичко, което предпазва теб и мен — и дори Деймън — да не се превърнем в напълно извратени, побеснели чудовища на чистото зло — нищо от това не съществува у него. Той има раболепни слуги, други стари вампири, които му се подчиняват безпрекословно. Никой не е виждал Клаус — или поне не е останал жив, за да разкаже за това!

Замислих се над тази ужасяваща информация и обвих пръсти около чашата си.

— Това... това нещо каза, че ние сме им отнели Катрин.

Лекси съвсем изгуби цвета на лицето си.

— Ако тя е била важна за Клаус и той вярва, че двамата с брат ти сте отговорни за случилото се с нея, то вие сте в сериозна беда.

— Той спомена проклетие. Знаеш ли за какво говори?

Лекси затрополи с пръсти по масата и смръщи вежди.

— Проклетие? Много вампири смятат броденето по света нощем за проклетие, но аз не зная какво общо има Катрин с всичко това.

— Мислиш ли, че той... той я е превърнал във вампир? — попитах, затаил дъх.

— Това не е важно — отвърна Лекси — Няма значение как или защо се интересува от нея — само фактът, че е важна за него. Трябва да се тревожиш за собствената си участ.

Прокарах притеснено ръце през косата си. Катрин отново бе намерила начин да се върне в живота ми и да създаде хаос. Въпреки че се чувствах виновен за случилото се с нея, все още я обвинявах, защото бе разрушила семейството ми и бе превърнала живота ми в бъркотията, която сега представляваше.

Катрин не беше нищо друго, освен изключителна егоистка. Беше си играла с мен и Деймън. Когато брат ми се влюби в нея, а аз... ами, аз просто полудях от страст по нея, тя нито веднъж не се замисли за вероятните опасности, които ни застрашаваха. Че бихме могли да умрем, че братската ни обич и доверие биха могли да пострадат непоправимо, че в крайна сметка господарят й ще стигне до нея, изпълнен с настървено желание за мъст.

— Трябва да се отърва от него — заявих.

Лекси поклати глава.

— Не можеш „да се отървеш“ от нещо толкова старо и могъщо, мой млади вампире. Ти си само бебе — а като за капак, диетата ти, включваща само гризачи и птици, не е спомогнала за увеличаване на силите ти. Дори и двамата с брат ти да действате заедно, не бихте могли да го победите. Аз не бих могла.

— В такъв случай, какво да правя? — настоях с твърда и решителна нотка в гласа. Досега само позволявах на всичко и всички, озовали се в живота ми, да ме контролират — Деймън и глупавите му планове, сватбата... Време беше да действам.

Лекси разтри слепоочията си.

— Най-доброто, на което можеш да се надяваш сега, е да разбереш какви са плановете му — и след това да ги избегнеш. Трябва да живееш достатъчно дълго, за да откриеш начин как да победиш този стар, древен вампир, преди да успее да каже на Клаус къде се намиращ.

Кимнах замислено.

— Трябва да се върнем в имението на Съдърланд.

Лекси отвори уста, но аз вдигнах ръка.

— Зная... но може би той е оставил някаква следа.

Моята наставница стисна челюсти.

— Ще дойда с теб. Сетивата ми са по-фини и чувствителни от твоите.

— Не е нужно да имаш по-фини и чувствителни сетива, за да усетиш миризмата на Ада — възразих, — но оценявам помощта ти.

[1] Сбогом, приятели (фр.). — Бел.прев. ↑

Наехме карета, която да ни откара в центъра на града — Лекси ми заяви, че трябва да пазя силите си за това, което евентуално ще последва — и излезе от клуба, без да си даде труд да плати. Такъв бе животът за някой като Лекси, силен и непридирчив в желанията си. Би могла да накара всеки да направи всичко, което поиска, и животът беше невероятно лесен.

Беше изкушаващо, още повече, че не включваше жестокост. Никой не страдаше от действията ѝ, освен финансово.

Лекси сигурно бе прочела мислите ми, защото се изкиска насреща ми и повдигна закачливо вежди.

— Би трябвало да останеш с мен, приятелю. Живот като този може да бъде сладък и лесен, а не проклетие — подхвърли ми тя.

Поклатих глава и се усмигнах.

— Благодаря, но както самата ти неведнъж си казвала, аз имам собствен път.

Когато стигнахме до дома на Съдърланд, видяхме, че прозорците са тъмни, драпирани с черен креп. В странния полумрак на ранния час капките роса проблясваха зловещо върху плата. Къщата бе опасана с полицейски ленти.

Насилих внимателно ключалката. Нито аз, нито Лекси, издадохме звук, докато не влязохме в дневната, където тя ахна високо.

Трупове бяха отнесени, ала никой не си бе направил труда да почисти. Огромни количества кръв от разкъсаните им тела се бяха просмукали в килима и изцапали мраморния под отдолу. Стените бяха покрити от черна, засъхнала кръв, сякаш в тон с крепа отвън.

— Господи! — прошепна Лекси. — Той ги е изклат.

Отпуснах се в едно кресло, покрусен от вина. Не беше минало много време, откакто бях открил тук членовете на това нещастно семейство, телата им още топли от наскоро напусналия ги живот. Мислите ми се връщаха назад и назад, докато си припомнях къде бях сгрешил, всички неща, довели до този тъжен финал.

Ако не бях избягал от приема...

Ако не се бях съгласил да играя по свирката на брат ми...

Ако не бях спасил Бриджет...

Ако не бях дошъл в Ню Йорк...

Ако не бях накарал Деймън да пие кръв, за да завърша трансформацията му...

— Всичко е по моя вина — простенах.

Обхванах глава с ръце. Дирята на кръвта и смъртта, която не бях причинил, ме следваха навсякъде като проклятие.

— Не, виновен е Деймън — незабавно ме поправи Лекси. — И Клаус.

— Не биваше да идвам тук... трябваше да остана колкото е възможно по-далеч от хората.

— Хей. — Лекси приближи до мен, коленичи и се взря в лицето ми. Сложи ръка под брадичката ми и ме накара да я погледна. — Ти не си направил това. Клаус го е направил — заповядал е да го направят. А и ти не си имал намерение да се жениш за момиче от това семейство. Било е идея на Деймън. Ти самият ми каза, че е заплашил да убие много хора, ако не го направиш. Ако бях на твое място, аз щях да го убия, ала той не е мой брат.

Надникнах в тъмните ѝ очи.

— Извършил съм толкова лоши неща.

Тя прехапа долната си устна.

— Направил си грешки в миналото. Много лоши. Ала си се осъзнал и се стараеш с всички сили да ги поправиш или поне да ги избягваш в бъдеще. Затова съм тук, Стефан. Ти заслужаваш да бъдеш спасен.

Болка, която нямаше нищо общо с жаждата, скова гърлото ми.

— Лекси, моля те...

— Виждам какво се таи в сърцето ти, Стефан — прекъсна ме тя нежно. — Не се появявам изневиделица само за да спася някой вампир. Ти си различен. И, може би, някой ден, ще го разбереш. И това ще сложи край на част от твоето проклятие.

Наведе се напред и притисна устни към бузата ми. Усетих лекото пърхане на миглите ѝ, когато затвори очи.

— Хайде — подкани ми Лекси, потупа ме под брадичката и се отдръпна. — Чака ни работа. Аз ще огледам тук. Ти иди да вземеш

нещата си, които полицията не е конфискувала. Мисля, че за известно време ще трябва да напуснеш този град.

Сякаш между две вдишвания, между играта на светлината и най-тъмната сянка, Лекси се бе променила. Слънчевата, приветлива Лекси, сега имаше кървясали очи и черни вени през лицето. Зъбите ѝ проблясваха на оскъдната светлина. Тя беше истински хищник, поел по дирите на вампир. Въпреки че беше само постара версия на това, което представлявах аз, от вида ѝ по тялото ми полазиха ледени тръпки. Стаено под повърхността на кожата ни, чудовището в нас бе винаги готово да изскочи.

С натезало сърце поех бавно нагоре по величествената стълба от тъмно дърво. Не беше нужно да съм съвсем безшумен; малкото останали слуги се намираха в стаите си в крилото в другия край на огромната къща, далеч от смъртта и разрухата. До слуха ми достигаха напрегнатите им гласове, докато обсъждаха бъдещето си и вероятността да постъпят на работа в други домакинства — всички отчаяни опити да пропъдят мрака, погълнал толкова неочаквано работодателите им.

Питах се какво ли прави Маргарет и се заклев да ѝ съобщя за Клаус и отмъщението. Вероятно беше в дома си, със съпруга си, и оплакваше родителите и сестрите си. Кое беше по-тежко? Да си мъртъв или жив със спомена за мъртвите? Като вампир никога нямаше да позная първото, но винаги щях да изпитвам второто.

Когато стигнах до стаята си, където предишната нощ Бриджет бе дошла, за да ми се отдаде, усетих във въздуха следи от уханието на теменужки, парфюма, с който се бе напръскала. Беше се просмукал във възглавницата и чаршафите. Много по-детински от аромата на Катрин, фината, примамваща и сложна смесица от цитрус и подправка...

Взех куфара — друг подарък от Уинфийлд, предназначен за нашия меден месец — и хвърлих вътре някои вещи, които смятах за мои. Старите ми дрехи, малко пари, дневникът ми. Прелистих няколко стари страници, където бях писал за Катрин.

8 септември 1864

„Тя не е такава, каквато изглежда. Трябваше ли да съм изненадан? Ужасен? Наранен?“

Излиза, че всичко, което зная, всичко, на което са ме учили, всичко, в което вярвах през изминалите седемнайсет години от живота ми, е било невярно.

Още усещам къде ме беше целувала, къде пръстите ѝ бяха стискали ръцете ми. И още копнеех за нея, макар гласът на разума да крещеше в ушите ми: не можеш да обичаш вампир!

Ако имах една от нейните маргаритки, можех да късам листенцата и да ги оставя те да изберат вместо мен. Обичам я... не я обичам... Аз...

Аз я обичам.

Наистина я обичам. Независимо от последиците. Това ли означава да следваш сърцето си? Искаше ми се да притежавам карта или компас, за да ми помогнат да намеря пътя, който трябва да следвам. Но тя беше сърцето ми, и най-вече моята Северна, пътеводна звезда... и всичко това би трябвало да е достатъчно.“

Затворих рязко дневника и свих устни при спомена за глупостта ми. На долния етаж беше настоящата реалност и мислите за миналото нямаше да помогнат. Захвърлих дневника в куфара и слязох долу.

Ала вместо Лекси ме посрещна пустота и ужасната, позната миризма.

На смърт и разложение.

Лекият бриз шумолеше през строшеното дърво; задната врата зееше широко отворена. Потръпнах неволно. Тишината, отсъствието на Лекси, виеха като банши^[1].

Вятърът духна от пода лист хартия с големината на билет. Докато го вдигах, усетих как кожата ми настръхва от вледеняващ ужас.

Върху него пишеше само:

„Отплата номер две.

Лушъс“

[1] Зъл дух в ирландската и шотландската митологии. Според
вярването злоещите му писъци вещаят смърт. — Бел.прев. ↑

13 ноември 1864

„Аз съм прокълнат. Вече го разбрах. Може би тъкмо това означава да бъдеш вампир. Може би трагедията и злото идват с глада и зъбите; не е само жаждата за човешка кръв. Това е безкрайната самота, да си откъснат от истинския живот и истинските връзки. Смъртта винаги ще бъде моя спътница, разделяща ме от онези, които обичах.

В главата ми има списък с имена и с всеки изминал ден става все по-дълъг. Първата, която умря заради мен, беше Розалин. Катрин не можа да понесе годежа ни и уби момичето. Ръцете ми са изцапани дори с кръвта на Катрин. Макар че тя бе тази, която нахлу в моя живот и в този на брат ми и го преобърна с краката нагоре. Тя умря в резултат на моите действия. Не биваше да се опитвам да вразумя баща си, да го убеждавам да погледне по друг начин на нещата. Веднага, щом ми довери плановете си за лова на вампири, трябваше да сторя всичко, което бе по силите ми, за да махна Катрин от града.

Пърл. Тя също можеше да избяга. Не зная каква точно е нейната история, но тя ми изглеждаше много по-миролюбива и по-добра от Катрин.

Барманката Алис.

Всички човешки същества, с които се храних в Ню Орлиънс. Твърде много, за да назовавам имената им, дори и да си бях направил труда да ги науча. Те бяха просто хора, имали нещастieto да пресекат пътя ми, когато съм бил гладен или съм имал нужда от нещо.

Кали. Тя умря, защото бях достатъчно глупав, за да си помисля, че тя ще бъде възнаградена, задето е помогнала на двама вампири.

Семейство Съдърланд.

Бриджет. Лидия, госпожа Съдърланд и Уинфийлд. Едно нормално семейство, имало злощастие да привлече вниманието на един луд, отмъстителен вампир.

А сега и Лекси. Лекси, която трябваше да остане в Ню Орлиънс, в своя приют за неживи, в безопасност в своя свят, където щеше да продължи да върши това, което според нея бе добро.

Тя ще е следващата, която ще умре, освен ако не измисля начин да я спася.

Прекарах твърде дълго време в Ню Йорк, оплаквайки съдбата си, потиснат и нещастен, чувствайки се прокълнат. Като не предприемах нищо, а само роптаех и хленчех, позволих на злото да вилнее около мен. Сега вече бе време да действам, в името на справедливостта. Трябва да канализирам самотата и отчаянието си и да ги превърна в гняв. Трябва да престана да бъда страхливецът, който винаги съм бил, и в живота, когато позволих на баща си да ме накара да приема брак, който не желаех, и в смъртта, когато позволих на Деймън да ме измъчва и да убива хората, които обичам.

Никога повече няма да позволя на другите да ме подчиняват на волята си. Отсега нататък ще се боря. И ще освободя Лекси, дори и да е последното нещо, което ще направя.“

Смачках листа в юмрука си и изръмжах от гняв. *Как я бе отвел?* Не бях доловил нищо, дори с вампирските си сетива. Слугите, няколко мишки и плъхове в стените, но нищо повече. Вампирът Лушъс бе дошъл напълно безшумно и бе успял да залови — или обезвреди — Лекси, преди тя да успее да извика. Каква скорост, каква Сила би трябвало да притежава!

Ала въпреки цялата си вампирска древност, въпреки че беше „пряк потомък на Дявола“, въпреки цялата си чудовищност, той притежаваше — и този един-единствен лист бе доказателство за това — една много човешка слабост. Имаше нуждата да злорадства. Ако на негово място беше Деймън, когато слязох долу, щях да видя мъртвата

Лекси на пода. Ала звярът искаше да зная, че всеки около мен е в опасност, да ме изплаши, преди да ме убие.

Сега ме движеше една-единствена мисъл. Ако Лекси все още беше жива, мой дълг бе да я открия и спася. А ако не беше жива... мое право и удоволствие беше да убия верния слуга на Клаус. В това се заклех.

Какво ми бе казал той? Око за око. Той бе отнел нещо ценно от мен и Деймън, нашите съпруги и тяхното семейство, защото ние му бяхме отнели Катрин. Но Съдърланд бяха човешки същества без значение за него, които бе много лесно да убие. Любимата му Катрин бе умряла в пламъците в църквата.

Ами ако...

Думите с мъка изплуваха през пелената от ярост, обвила мозъка ми.

Ако възнамеряваше да убие Лекси по същия начин?

Внезапно се изпълних с надежда. Но в коя църква? В града имаше поне стотици.

Изтичах навън. Миризмата на разложение се усещаше толкова силно във въздуха, сякаш Лушъс, без да иска, бе оставил ясна диря за мен. Последвах я на юг. Имах чувството, че с всяка крачка се изпълвам с все повече сила, която ме приближаваше до мястото, където Лекси би могла да бъде — и до този, който аз трябваше да бъда. Опитах се да стоя по-далеч от хората, но не се бе получило. Опитах се да живея с тях което имаше трагични резултати. Но никога не се бях опитал да се придържам към нещо средно. Никога нямаше да бъда човек, но бих могъл да им помагам, както помогнах на Бриджет онази нощ в парка. Навярно не биваше да живея сред хората, но бих могъл да намеря приятели сред тях, като госпожа Съдърланд или вампири като Лекси. Тези връзки щяха да ме свързват с този свят, щяха да ми помогнат да запазя почтеността си.

Притичах покрай една тухлена градска къща и улових един гълъб във въздуха. Прекърших врата му и се заредих с допълнителна сила. Сега вонята стана по-силна. Видях ирландската католическа църква само на две преки по-нататък. Знаех, че хората са се тревожели да не би тази църква да бъде подпалена, както се е случило с други по време на религиозните бунтове в Пенсилвания. Ала мястото беше тихо, само няколко възрастни жени седяха на предните пейки.

Странно, но миризмата на разложение, която се бе просмукала толкова силно във въздуха отвън, тук бе изчезнала. Не се усещаше никакъв мирис, освен на свещите и тамяна, горящи при олтара.

Отпуснах се на една от по-задните скамейки и вперих поглед в розетния прозорец на тавана. Стъклописът изобразяваше Светата Дева в лазурносиньо, докато слънцето, кървавочервен гранат, се издигаше зад нея. Затворих очи и се концентрирах. Защо Лушъс ме бе отклонил от дирята си? Грешах ли, предполагайки, че иска да ме подмами, така че да се появя в правилната църква в мига, в който поднесе запалената клечка кибрит към бурето, пълно с барут? Коя църква би избрал и защо?

Тогава ме осени: толкова съм бил глупав! Вампирът бе проявил истинско усърдие и бе открил точно къде живее семейството на моята невеста; той не би избрал произволна църква, която да изгори до основи. *Той би избрал параклиса, в който се бях венчал.*

Усетих истината с всяка частица от съществуването си. Но със същата увереност знаех, че не бих могъл да се справя сам с него. Само една-единствена личност можеше да ми помогне.

Деймън.

Деймън, който ме бе принудил да склуча този глупав брак, станал причина за убийството на семейство Съдърланд. Деймън, който бе убил Кали. Деймън, който се бе заклел да превърне живота ми в истински ад във вечността. Ала в крайна сметка аз се нуждаех от него. Бях го видял да контролира сили, които аз не бих могъл. А аз щях да се нуждая от цялата Сила, която бих могъл да спечеля на своя страна, ако исках да победя този древен вампир. Лекси ни бе спасила от затвора и със сигурност дори и толкова долен и пропаднал тип като Деймън не би отрекъл, че сме й длъжници.

Единственият проблем беше да го намеря.

А сега, мисля, че се нуждая от питие, бяха последните му думи, преди да изчезне. За повечето вампири това означаваше само едно нещо. За моя брат, ами, би могло да означава както пресушаването на бутилка, така и на едно или две човешки същества. Но къде?

През седмиците между проследяването ми и „случайната ни среща“ на бала у Честър, той, по думите на Лекси, се е появил на нийоркската социална сцена като италиански граф. Вероятно е очаровал — или по-скоро чрез внушението е подчинил на волята си —

най-влиятелните и богати членове на обществото, за да стане член на частните клубове или ресторанти. Напънах мозъка си, за да си спомня брътвежите, с които Бриджет ме отегчаваше, за това кой с кого е бил видян, къде е последното модерно заведение, как имало някакъв стриден бар, където предлагали истински английски „Пимс“. Поради липса на по-добра идея, отидох първо там.

Оказа се приятно място в иначе доста западнал район, близо до южното пристанище. Моряци със съмнителни физиономии се мотаеха около уличните лампи, по двама или трима, за да обсъждат тъмните страни на вноса и износа, смееха се шумно и пееха стари пиански песни. Обаче сред мръсотията и вонята на гниещи водорасли се виждаха изискани одежди и спрени елегантни карети: светски мъже, съблазнени от стридите, английския „Пимс“ и опасностите, дебнещи отвред.

Сред посетителите видях доста от младите мъже, които срещнах на бала у семейство Честър, както и на моята сватба. Дори Брам беше тук, но стоеше настрана и изглеждаше зле. Лицето му бе пепеляво, очите — хлътнали, а около ръкавите на ризата носеше широки черни панделки в знак на траур. Питието пред него стоеше недокоснато, а той просто се взираше тъжно през прозореца в реката.

Извърнах се с гръб към него, не исках да се развика, че един убиец — несъмнено ме смяташе за такъв — се намира сред тях.

Дадох знак на домакинята на клуба да приближи.

— Бил ли е Д... ъ, граф де Сангве тук тази вечер? — попитах.

Момичето ме огледа от главата до петите, а лицето ѝ се зачерви от възмущение.

— След като е обвинен в убийство, а това беше любимото му място, а аз — любимото му момиче, какво, за Бога, ви накара да си помислите, че ще ви отговоря?

Съдейки по плътния шал около врата ѝ, ми стана ясно, че не го е сложила само за да се предпази от студения нощен въздух — това момиче определено е било една от плячките на Деймън.

Понечих да бръкна в джоба си, за да ѝ дам пари. Тя видя какво правя и поклати глава.

— За нищо на света, скъпи. Никога няма да издам Деймън.

— Ти нямаш представа кой е той или в какво се забъркваш — изръмжах и я сграбчих за китката. Лицето ѝ се изопна и тя се опита да

се освободи от хватката ми. — Чуй ме. Аз съм Стефан Салваторе — другият мъж, обвинен в убийството на семейство Съдърланд. Нито един от двамата ни не го е направил, ясно ли е? И двамата бягаме от полицията. *Сега ми кажи къде е той.*

Не ѝ внушавах волята си. Всъщност не я и заплашвах. Ала тя кимна безмълвно и аз я пуснах.

— Не зная — отвърна момичето и разтри китката си. — Зная само, че обича да изпива по питие в някои от онези изискани места в жилищната част на града като „Мършавата черна котка“ и „Покоите на Ксеркс“. Дори има запазена маса в „Клуб 21“.

В този момент към нас приближи сервитьорката.

— За графа ли говорите? — попита, а върху лицето ѝ разцъфна развълнувана усмивка.

— Да — въздъхнах аз.

— Ами, той веднъж ме заведе в „Странния плод“, само на няколко преки по-надолу.

— Имала си истинска среща с него? — възкликна домакинята на заведението с неподправена завист в гласа. Сервитьорката кимна гордо.

— Благодаря — отвърнах ѝ искрено. В този момент Лекси или Деймън щяха да внушат на жените да ме забравят. Въздъхнах, замислен колко много по-лесен щеше да бъде живота, ако моите Сили бяха по-могъщи, а волята ми — по-слаба.

Погледнах часовника на Уинфийлд. Беше пет сутринта; беше минал час, откакто двамата с Лекси влязохме в дома на Съдърланд. Времето вървеше твърде бързо и всяка изминала минута изглежда подпечатваше с все по-зловеща окончателност съдбата на Лекси.

След секунди стоях пред вратата на „Странния плод“ — голям, тъмен бар, с нисък таван и с гигантски дървени вентилатори, които се въртяха над главите ни. Моряците, които не бяха успели да влязат в стридения бар, бяха тук, в компанията на съмнителни типове, изгубени души и престъпни гении, успели да се изплъзнат от дългата ръка на закона.

Деймън седеше сам край малка паянтова маса, облечен само по риза, а пред него имаше полупразна бутилка бърбън.

— Лекуваш раните си? — попитах го, след като приближих. Той дори не си даде труд да се престори на изненадан.

— Временен неуспех, братко. Не забравяй, че онези чекове са все още у мен. Веднага щом нещата малко се поуталожат, аз и паричките от зестрата ще изчезнем от града.

— Съмнявам се, че някоя банка ще осребри чек на заподозрян в убийство.

— Наистина трябва да престанеш да мислиш като човек и да започнеш да разсъждаваш като вампир. Няма банков касиер, когото да не мога да подчиня на желанията си.

Протегна се мързеливо и си наля питие в чашата си. След това ми я предложи, а сам отпи щедра глътка направо от бутилката.

— Нуждая се от помощта ти — заявих и бутнах чашата настрана. Подадох му листа хартия и му разказах какво се бе случило.

Той присви очи, докато четеше бележката.

— Е, и?

Погледнах го със зяпнала уста.

— Той е отвел Лекси — повторих. После, изплашен, че брат ми е прекалено пиян, за да разбере какво означава това, изтъкнах очевидното. — Трябва да я спасим!

— Мм. — Той се замисли за миг. — Няма да стане.

След което с театрален маниер качи обратно краката си върху масата, сякаш е бил по средата на някакво много важно занимание, когато го прекъснах.

— Какво не е наред с теб? — попитах гневно. — Ти го видя — той ще я унищожи!

— И какво от това? — парира Деймън. — Тя сама е решила да дойде в Ню Йорк. Никой не я е молил да го прави.

— Тя ни измъкна от затвора...

— Ние, извини ме, аз, се оправях съвсем добре в онова място. Май си забравил. Бихме могли и сами да избягаме. Не се нуждаехме от нейната помощ. Тя сама се забърка в кашата. Ако е продължила да се меси в чужди работи и заради това е пострадала, сама си е виновна.

Гневът, обзел ме след като намерих бележката от звяра, сега избухна в такава ярост, че едва не добих истинския си вампирски лик. За един миг не ме беше грижа кой ще ме види.

— Ти — заговорих, опитвайки се да се овладея, да изразя обзелия ме мрак с думи. Деймън се изправи в стола си и впери нетърпеливо поглед в мен, все едно очакваше борбата.

— Ти си... ти си... — задъхах се от възмущение.

— Аз съм това, което ти ме направи — довърши брат ми мрачно и вдигна чашата си, сякаш ме поздравяваше.

Сграбчих го за раменете.

— Не. Не е нужно да си безсърдечен убиец. Дори Катрин не беше такава.

Очите на Деймън блеснаха гневно.

— Не ми говори каква е била Катрин. Познавах я по-добре от теб.

Поклатих глава.

— Дори ти самият знаеш, че това не е истина. Ти я обичаше повече, но аз я познавах също толкова добре. Катрин искаше само ние тримата да бъдем заедно завинаги. Никога не е искала да враждуваме, да се бием. Тя не би искала това.

Изненадата и гневът, които се изписаха върху лицето му, почти си струваха това, което казах. Почти.

— Отивам да спася Лекси. Или да умра, опитвайки се. И ако по някакво чудо не умра — *не искам да те видя никога повече.*

И преди да измисли някоя остроумна забележка, изчезнах в нощта, напускайки завинаги брат си.

Гневът бе единственото, което ми оставаше, и аз позволих на яростта да ме завладее и възпламени както човешката кръв през първите ми седмици като вампир. Не можех да повярвам, че Деймън може да е толкова безразличен, не можех да разбера съществуването, в което се бе превърнал. Ала отказът му да ми помогне не променяше с нищо това, което трябваше да направя: да спася Лекси.

От другата страна на улицата един господин, яхнал черна като въглен кобила, говореше приятелски с един собственик на магазин. В мига, в който собственикът влезе вътре да вземе нещо, сграбчих юздите на коня и, нарушавайки клетвата си за втори път през последните двайсет и четири часа, внуших на ездача да слезе и да се наслади на една дълга разходка обратно до дома си.

Макар че при обичайни обстоятелства щях да съм по-бърз от коня, сега бях гладен и изтощен, така че с нежен шепот и бързо дръпване на поводите, препуснах към жилищния район, галопирайки шумно по улиците на Ню Йорк. Кобилата беше прекрасно дресирано животно и откликваше на най-нежното ми смушкване, на най-лекото стискане на коленете. Със свирещия в косите ми вятър, стиснал кожените юзди, почти се почувствах както някога.

Ала небето започваше да просветлява в онова смълчано, кристално синьо на настъпващата утрин, така че трябваше да накарам коня да препуска колкото се може по-бързо. Животът на Лекси навярно зависеше от това.

Когато се изкачихме нагоре по дългата алея, водеща към имението на Ричардс, а след това завихме вдясно по малката пътека към семейния параклис, знаех, че съм взел правилното решение. Подушвах присъствието на древния вампир — вонята на стара кръв, смърт и разложение го следваха като сянка. Конят ми изцвили ужасено.

Скочих от кобилата, преди да спре и я потупах нежно по хълбока.

— Върви си у дома — заповядах ѝ. Тя се вдигна на задните си крака, сякаш не желаше да се откаже от новопридобитата си свобода, после се обърна и препусна обратно.

Влязох тичешком в голямата зала, където се бях венчал, като избутах един самотен слуга, застанал на пътя ми.

Лекси беше там, завързана към олтара, като участник в древен ритуал на жертвоприношение. Миризмата на върбинка опари носа ми — въжетата ѝ бяха просмукани с отровната за вампирите билка. Слънцето бе изгряло, а лъчите, струящи през цветните стъкла на прозореца, гледащ на изток, оформяха кървавочервена локва на пода. Докато светлината се придвижваше бавно към краката на Лекси, тя се извиваше и стенеше, опитвайки се да отдръпне краката си. Тънък дим се изви там където смъртоносното слънце току-що бе докоснало пръстите ѝ и непривичната миризма на изгорена плът изпълни въздуха.

— Лекси! — изкрещях аз.

— Стефан! — изхлипа тя с болка и облекчение.

Мислите ми препуснаха. Щеше да ми отнеме твърде дълго време, докато се опитам да сваля просмуканите с върбинка въжета, а освен това нямаше с какво да закрия прозореца — наоколо нямаше гоблени, килими или пътечки. Без да помисля за собствената си безопасност, изтичах към нея, сграбчих малката ѝ бяла ръка и надянах пръстена си на пръста ѝ.

— Но, Стефан... — възпротиви се Лекси.

— Ще ти е нужен, ако се наложи да участваш в преследването и да ме спасяваш — заявих и свалих всички въжета. Върбинката изгаряше пръстите ми, ала пръстенът щеше да предпазва Лекси, докато я освободя. Въпреки изтръпналите ми от болка ръце, се чувствах окрилен и изпълнен с надежда. Бях го направил. Бях спасил Лекси. — А сега, нека те...

Ала в този момент върху двама ни се стовари мрежа, просмукана с върбинка, прогаряйки всеки сантиметър от тялото ми.

— Бягай! — изкрещях и избутах Лекси настрани.

Тя се претърколи на пода, после се протегна и се улови за ръба на близката пейка, за да си помогне да се изправи. Но докато протягаше ръката си, тя премина през тесен лъч светлина. Очите ѝ се разшириха от удивление. Явно беше шокирана, че не се появи дим и

кожата ѝ не изгоря. След това Лекси изчезна, скривайки се с вампирска скорост.

Вдигнах нагоре ръце в опит да махна мрежата от лицето си, ала се гърчех и крещях от болка всеки път щом отровното въже се докоснеше до мен.

Древният вампир се появи, с огромни кожени ръкавици на ръцете и широка усмивка върху бледото лице.

— Здравей. — Ъглите на устата му се разтеглиха назад, разкривайки два реда здрави, бели зъби, стърчащи от прогнили венци. — Толкова предвидим, тичащ да спасява изпадналата в беда девойка.

Отвратителното зловоние на кланица ме лъхна като горещ августовски вятър: завладяващо, абсолютно и ужасяващо. Въпреки изгарящата мрежа, се опитах да се отдръпна.

Това само предизвика смеха му.

— Къде е онзи, който винаги е близо до теб, на една ръка разстояние, който те следва като сянка? Къде е твоят брат?

Челюстта ми се стегна. Доколкото познавах Деймън, той се наливаше с третото си уиски, предвкушвайки поредното кърваво пиршество с едно или две от момичетата в заведението.

Лушъс огледа изпитателно лицето ми, взел погрешно мълчанието ми за смелост.

Е, няма значение. Рано или късно ще ми падне в ръцете. Твоят брат е много по-истински вампир от теб, не се интересува от нищо извън нищожния си свят. Няма желание за добри дела. Той ще оцелее три пъти по-дълго от теб.

— Какво възнамеряваш да правиш с мен? — пожелах да узная. Макар че след като Лекси вече беше свободна, не се страхувах за безопасността си. Искях само да имам възможност да убия чудовището, да спра по-нататъшното му отмъщение и зверски издевателства над още човешки същества.

Но върбинката изсмукваше Силата ми. Знаех, че би било голямо постижение дори само да го одраскам.

Звярът сграбчи мрежата и ме метна на рамото си все едно не тежах повече от торба с пухени пера.

— Плановете ми не са особено зрелищни — отвърна, докато крачеше с тежки стъпки по пътеката между пейките. Забелязах, че върху пода все още имаше розови венчелистчета, вече превърнали се в

изсъхнал и ненужен боклук. Цветята във вазите също бяха увехнали, всичко бе оставено да угасне след убийството на двете младоженки. — Но ще са продължителни. Вампирите могат да оцелеят много, много дълго време. Без храна. Чезнат бавно от глад през вековете, но не умират. — Мрежата се раздвижи, когато той сви рамене. — Е, може би накрая все пак ще умрат. Никога не съм виждал да се случва, но предполагам, че ще го разберем заедно.

Изведнъж сви наляво и се спря пред двойна врата — гробница, осъзнах внезапно с нарастващ ужас. Макар че вратите бяха солидни, от издълбан мрамор, Лушъс не се затрудни да ги отвори, изтърси ме от мрежата и ме захвърли в тясно каменно помещение, малко по-голямо от десетината ковчези, погребани вътре.

За един кратък миг се насладих на хладния въздух, подействал като балсам на изгорената ми кожа.

Но тогава мъчителят ми издаде ниско ръмжене.

— Когато жаждата за кръв те прояде отвътре и те доведе до лудост, не се тревожи — аз ще съм там и ще слушам. Ще наблюдавам. И ще се смея.

Последното, което видях, бе силуетът на древния вампир, очертан на фона на яркия ореол на живия свят, да ми маха с ръка. После затвори вратите с трясък, отекнал навярно до небесата, и аз останах сам в пълен мрак.

Изтичах до вратите и ги натиснах с цялата си тежест. Дори не помръднаха. Опитвайки се да потисна надигащата се истерия, започнах да изследвам пипнешком влажната, плесенясала гробница в търсене на някакъв отвор, таен изход, въпреки че един глас в затънтено кътче на съзнанието ми крещеше: „Това е гробница, Стефан! Смъртта е единственият изход!“

Залутах се между лабиринта от ковчези и саркофази. Въпреки паниката си забелязах богатите украси и месингови дръжки. Върху един от мраморните гробове имаше гравирани релеф на младо момиче. Беше с големи очи и извити устни. Свлякох се върху релефа, сякаш можех да прегърна девойката, почиваща под него.

Поне Лекси е в безопасност, казах си. Ако не нещо друго, щях да прекарам векове на изпитание със съзнанието, че тя е някъде там навън и живее живота си, защитена от моя пръстен. И може би, но само може би, ще се опита да ме намери.

— *До скоро* — прошепнах на Лекси в тишината на гробницата.

И сякаш в отговор, вратите на криптата се отвориха още веднъж, през тях прелетя дребничка блондинка и се приземи с глух звук в краката ми.

— Лекси! — извиках, когато вратите се затръшнаха зад нея и отново ме обгърна мрак.

— Здравей — отвърна тя отпаднало. — Страхотно е да те срещна тук.

— Какво правиш тук? — възкликнах.

Лекси повдигна вежди.

— Същото, което и ти. Очаквам дългата и мъчителна вечност, която ще споделим двамата.

— Не, имах предвид защо не избяга? — попитах, устоявайки на желанието си да я сграбча за раменете и здравата да я разтърся.

— Разбира се, че избягах, идиот такъв! — тросна ми се тя. — Но предполагам, че той го е очаквал... Изобщо не разбрах, че ме е последвал. — Усетих я как потръпна в тъмнината. — Появи се изневиделица. — Гласът ѝ стана мрачен. — Чудя се дали това чувстват хората, когато ни срещнат. Ако някога се измъкна оттук, кълна се, че в бъдеще ще съм много по-мила с тях. Имам предвид човешките същества. А онзи вампир — него искам да убия.

Отпуснах ръка върху нейната.

— Само се моля да имаме тази възможност — изрекох с омекнал глас.

— Хайде, да се измъкнем оттук. — Тя обърна и завъртя крака си, като удари силно с петата на ботуша си право в средата на мраморните врати.

Отекна глух звук, но нищо не помръдна.

Лекси изрита още няколко пъти вратата, ала без резултат.

— Хайде заедно! — не се предаваше тя. — Ще преброя до три и ще ритнем едновременно.

— Може би в камъка има върбинка? — предположих.

Лекси поклати мрачно глава.

— Върбинката не прави нещата неразрушими. Но има други неща, които могат да се направят, за да се заключи нещо. За постоянно. Какво ще кажеш за стените?

През следващия час прокарахме пръсти по белите стени, тавана и пода. Свръхчувствителните ни пръсти напипаха дори най-

миниатюрните пукнатини. Отворихме саркофазите, претърсихме трупове за инструменти.

— Няма ножове, нито диамантени кръстове, нито Библии с посребрен обков, монети за Харон, камък за късмет, нищо — изръмжах и размахвах отчаяно ръце.

— Тази работа не ми харесва — заключи Лекси.

Двайсет и четири часа по-късно в параклиса имаше служба. Чухме я благодарение на нашите Сили. Беше в памет на семейство Съдърланд, на двете убити невести, гордите родители... Чухме и язвителните хули срещу алчните млади мъже, избягали с парите от зестрите. Убийци, отрепки, измамници, крадци...

Единственото обвинение, което не фигурираше в списъка, беше „демони“.

Ала нито една от обидите не ни попречи да крещим:

— Помощ! — виках с все сили. — Тук сме! Тук сме!

Лекси се присъедини към мен, като крещеше толкова пронизително и пискливо, че едва не ми спуска тъпанчетата. По някое време дочух притъпления шепот на Хилда: „Чувате ли нещо?“, което събуди надеждите ми.

След това нищо. Службата свърши, хората се разотидоха и ние отново останахме съвсем сами.

Лекси въздъхна и ми върна пръстена.

— Много ти благодаря, че ми го зае — рече тихо, докато го плъзгаше на пръста ми. — Но не мисля, че сега ще ми е особено от полза, нито пък на теб.

Прегърнах я силно.

— Не се отчайвай — прошепнах в ухото ѝ.

Ала думите отекнаха кухо сред стените на гробницата, затворени заедно с нас във вечността.

Нямаше нищо, което да подсказва колко време е изминало в тъмното подземие — никакъв лъч светлина не се процеждаше под вратите. Дните се нижеха, преминавайки в седмици, може би в месеци. Сякаш бе изминала цяла вечност, ала още по-безкрайна се простираше пред нас.

Двамата с Лекси спряхме да разговаряме. Не от гняв или безнадеждност, а просто защото няхахме какво повече да си кажем. Не притежавахме достатъчно сила, за да крещим, когато някой приближаваше, а още по-малко да се надигнем и да се борим с каменните стени, под които бяхме погребани. Няхахме сили да се борим с мрака, нито да се изправим. Макар и все още да заповядвах на сърцето си да оцелее, не бях сигурен, че притежавам достатъчно сила, за да накарам кръвта да пулсира във вените ми.

Лежахме мълчаливо един до друг. Ако някой някога ни намереше, навярно след стотици години, щяхме да изглеждаме жалки, като брат и сестра от някоя ужасна вълшебна приказка, затворени в подземията на злата вещица.

Всяка изминала секунда изсмукваше моята Сила. Очите ми вече не разпръсваха мрака. Тишината беше абсолютна, докато звуците от външния свят тънеха в забвение. Беше ми останало единствено сетивното усещане за допир — хладната като восък ръка на Лекси, грубите дъски на нацърбения ковчег до мен, студеният метал на безполезния ми пръстен.

Отново се чувствах почти човек, по възможно най-лошия начин. И безсмъртието ми гаснеше болезнено, ведно със Силата ми. Никога не бях забелязвал постоянното му присъствие, докато не започна да изчезва, оставяйки плът и кости, мозък и течности, отнемайки всичко свръхестествено у мен.

С изключение на жаждата.

Вампирската ми същност реагираше на глада. Зъбите ми изгаряха в толкова мъчителна нужда, че щях да избухна в сълзи, ако

можех. Кръвта се просмукваше във всичките ми мисли. Сънувах капката кръв, искряща като рубин, върху пръста на Кали, когато се бе порязала. Опушеният вкус на кръвта на младежката ми любов Клементайн Хавърфорд. Баща ми, умиращ на пода в кабинета си, и кръвта, разпростираща се около него, като алчни пръсти, багрейки всичко в мамещо тъмночервено.

Накрая всичко се свеждаше до кръвта. Вампирите бяха създания, олицетворяващи изгарящата жажда, предопределени да изсмукват кръвта от жертвите си. Очите ни им внушаваха да ни вярват, острите ни зъби разкъсваха вените им, а устните ни пресушаваха до капка източника на живота им.

Кръв...

Кръв...

Кръв...

Кръв...

Думата беше като натраплив шепот, като песен, звучаща в главата, изпълвайки всяка клетка на мозъка ми, обсебвайки всеки спомен с дразнещото си уханье.

И тогава един много познат глас ми заговори.

— Здравей, Стефан.

— Катрин? — изграчих. Думите едва се откъснаха от устните ми.

Успях да извърна главата си достатъчно, за да я видя излегла се сладострастно върху небрежно разхвърляни копринени възглавнички. Изглеждаше точно както в нощта на масовото избиване на вампирите в родния ми град, малко преди да я отведат и убият. Красива и полугола, с многозначителна усмивка върху нацупените устни.

— Ти... жива ли си?

— Шшт — отрони тя, наведе се и ме погали по бузата. — Не изглеждаш добре.

Затворих очи, когато ме обгърна опияняващото уханье на лимон и джинджифил, толкова познато и толкова истинско, че почти изгубих съзнание. Сигурно се бе хранила съвсем наскоро, защото кожата ѝ все едно пламтеше в студената гробница.

— Искане ми се да можех да ти помогна — прошепна тя, приближила устни до моите.

— Вината... е... твоя — успях да промълвя.

— О, Стефан — смърри ме тя. — Ти може и да не беше толкова отдаден като брат си, но всъщност не се противопостави на моите... услуги.

Сякаш за да подчертае думите си, тя се наведе над мен и притисна меките си устни до бузата ми. Отново... и отново... плъзгайки ги надолу по сгърчения ми врат. Много, много нежно ме подразни, върховете на зъбите ѝ одраскаха леко кожата ми.

Изохках. Главата ми се завъртя.

— Но... ти... изгоря — изрекох прегракнало. — Видях църквата.

— Искаш ли да съм мъртва? — попита тя и в очите ѝ лумнаха пламъци. — Искаш ли да изгоря, да се превърна в купчина пепел, само защото не можеш да ме имаш единствено за себе си?

— Не! — възразих, опитвайки се да я отблъсна от шията си. — Защото ти ме превърна в чудовище...

Смехът ѝ беше безгрижен и мелодичен, като звука на камбанките, които майка ми окачваше на предната веранда във Веритас.

— Чудовище? Наистина, Стефан, един ден ще си спомниш онова, в което вярваше в Ню Орлиънс — че това, което съм ти дала, е подарък, а не проклетие.

— Ти си също толкова луда... като... Клаус...

Катрин се облегна назад, а около кехлибарените ѝ очи се образуваха тревожни бръчки. Долната ѝ устна потрепери.

— Откъде знаеш за К...

Вратите на криптата избухнаха в хиляди отломки от камък и дърво, все едно бяха улучени от оръдеен изстрел.

Закрих лицето си, светлината изгори очите ми като киселина. Когато отново ги отворих, Катрин бе изчезнала, а през разбитата врата се промъкваше неясна фигура в черно, заобиколена от ореол светлина.

— Клаус? — прошепна ужасено Лекси и се вкопчи в ръката ми.

— Съжалявам, че ви разочаровах — прозвуча саркастичен глас.

— Деймън! — опитах се да се надигна.

— Стефан, не мислиш ли, че е крайно време да престанеш да седиш и да чакаш със скръстени ръце по-големият ти брат да дойде и да те спаси?

Без повече да се церемони, той ме сграбчи за ръката и ме изхвърли навън от криптата. Полетях към отсрещната стена и паднах

върху мраморния под. Деймън беше по-нежен с Лекси, но не кой знае колко. Почти безплътното ѝ тяло се плъсна до мен, с изкривени крака.

Прах и парчета шрапнел ни обвиха като мъгла. Примигнах срещу размазаните стени, опитвайки се да си поема дъх.

— Ето. — Деймън ми подаде сребърна манерка. — Ще ти е нужно за бягството.

Притиснах устни към гърлото на манерката. Кръв. Сладка, сладка, кръв...

Един глас в отдалечена част на съзнанието ми изкрещя, че е човешка кръв, но аз го заглуших с плисъка на упойващата течност. Пих жадно, с отчаяно настървение и простенах в знак на протест, когато Деймън ми взе манерката.

— Остави малко и за дамата — рече той.

Лекси пи също толкова ненаситно. Кръвта потече по брадичката ѝ, около устните, докато смучеше жадно и мълчаливо. Кожата ѝ, която бе посивяла и сбръчкана като на стара жена, се изглади и порозовя.

— Благодаря, войнико — промълви задъхано. — Нуждаех се от това.

Като лампа, изпълваща подземие с топлина и светлина, почувствах как Силата ми се излъчва от крайниците, възвръща чувствителността на сетивата ми, изпълва тялото ми с мощ, която не бях изпитвал откакто започнах да се храня само с животинска кръв.

Ахнах, когато погледът ми се проясни. Зад Деймън стоеше чернокоса жена, притиснала едната си ръка към слепоочието, а другата, свита в юмрук, бе отпусната покрай тялото. Очите ѝ бяха затворени и тялото ѝ леко потрепваше. Все едно бе в плен на силна, но овладяна болка, докато незнайни мъчения терзаеха съзнанието и тялото ѝ.

Маргарет.

И не беше сама. Пред нея бе просната някаква фигура, гърчеща се от болки и аз ненадейно осъзнах, че не Маргарет е измъчваната — тя бе тази, която причиняваше болка на друг. На Лушъс.

На супер вампира; толкова всемогъщ, ала при все това само послушен слуга, изпълняващ досадните земни поръчки на Клаус, демонът, произлязъл директно от Ада. Лушъс бе избил цяло семейство, беше ме пленил с лекота и заловил Лекси сякаш беше пакостлива

мишка. Сега чудовището бе обхванало главата си с ръце и крещеше — ужасни писъци, които караха целия параклис да се тресе.

— Това Маргарет ли е? — слисах се аз.

Деймън ме вдигна на крака и ме бутна към вратата.

— Не можем да я оставим!

— Тя ще се оправи!

— Но...

— Въпросите по-късно. Сега бягай!

И така, след като хвърлих един последен поглед към жената, поставила самия Ад на колене, хукнах от своя затвор към лунната светлина на свободата.

Тримата изскочихме от параклиса. Веднага щом напуснахме земите на имението на Ричардс, навлязохме в гората. Храсталаци и ниските клони на дърветата се закачаха и оплитаха в краката ни, докато се спускахме надолу по хълма във влажната нощ. Високите борове закриваха и малкото лунна светлина, процеждаща се през облаците. Ако бяхме човешки същества, краката ни със сигурност щяха да се плъзгат по горската земя, покрита с изгнили листа. Неспособни да виждаме на около метър пред себе си, щяхме да се блъснем в гигантския ствол на някое дърво.

Вместо това се движехме като хищници, напредвайки в нощта, както го бяха правили вампирите от стотици години: промъквайки се през дивите гори до следващото село на потенциални жертви, преследвайки някого, отделил се глупаво от своите и решил да пътува сам в нощта.

Чувствах се добре да се нося така, докато притокът на човешката кръв жужеше във вените ми. Можех почти да се изгубя в полета, да забравя от какво бягахме.

Тогава се разнесе звукът.

Той ни стресна, като започна с постепенно нарастващ тътен, извиси се в кресчендо от нечовешки стенания и завърши с остър писък на отчаяние. Звукът беше навсякъде, изпълваше ушите ни, долината, в която се спускахме, небето над нас.

Тримата се спряхме, сепнати от силата му.

— Е, предполагам, че вампирът се е освободил — изсумтя Деймън.

— Маргарет... — започнах аз.

— Повярвай ми, тя е добре. Видя ли какво бе направила с него? — изтъкна брат ми.

— Тогава какво е тя? — попитах.

— Вещица.

— Като Емили? — запитах се, макар че теорията ми се потвърждаваше. Нима светът бе пълен с вещици, вампири, демони и кой знае още какви създания, повечето от които невидими за човешките очи?

— Усетих, че у нея има нещо различно, още когато не успях да я подчиня на волята си... — обясни Деймън. — Така че я попитах. И тя ми отговори. Много е пряма.

— Значи тя...

— Омагьосала е със защитна магия себе си и семейството си и е прогорила сърцевината на мозъка му чрез някакво свое психично умение или нещо друго, за да ни спечели малко време. Наблягам на малко — додаде той. — Надявам се, че защитната магия още действа.

Разнесе се нов тътен.

— Трябва да продължим да се движим — подкани ни Лекси и ние отново потеглихме напред.

Гората ставаше все по-черна, сякаш самата природа се ужасяваше от приближаването му. Усетихме как земята трепери с всяка негова стъпка.

Двамата с Деймън прескочихме един гигантски пън и за един кратък миг движенията ни бяха в пълен синхрон. Ала след това и тримата спряхме рязко на ръба на високата скала, извисяваща се над горен Манхатън.

— Хм — промълви брат ми и надникна над ръба.

— Ще трябва да намерим друг начин да слезем долу — отбелязах и понечих да погледна назад, откъдето бяхме дошли. — Някаква пътека или...

Лекси извика и скочи от ръба на скалата.

Гледах я с разширени от ужас очи.

— Да намерим друг начин да слезем долу? — Деймън поклати разочаровано глава към мен. — Все още мислиш като човек, братко. — И полетя след нея.

Изругах под нос, докато наблюдавах как изчезва сред клоните долу. Сетне го последвах.

Колкото и да бе плашещо това падане, имаше нещо освобождаващо у него. Чувствах се безтегловен, плувах във въздуха. Светът свиреше през протегнатите ми пръсти, през косите. Почти имах чувството, че летя.

Стоварих се с все сила върху дебел балдахин от листа, претърколих се, свит на топка и накрая се спрях настрани със счупен глезен, който зарасна от само себе си, почти преди да го забележа.

— Той ни изгуби — обяви Деймън тържествуващо. — Не е разбрал, че сме скочили от скалата! Той е...

— Той е точно пред нас — прекъсна го задъхано Лекси с широко отворени очи. Тишината на юг бе толкова пълна, все едно всяко живо същество бе притихнало или умряло. Ние чакахме, без да знаем какво, несигурни какво да правим.

После се разнесе звукът на повалена и стъпкана трева.

— **БЯГАЙТЕ!** — изкрещя Лекси.

И ние побягнахме. Аз направих грешката да погледна зад себе си. Това, което видях, не съвпаднаше с това, което чух; от една страна се виждаше само, че един възрастен мъж ме следва с изненадваща пъргавина. Но сянката, хвърляна от лунната светлина, беше на нещо много по-голямо и с нечовешка форма. Попадналите на пътя му храсти и дървета падаха и се прекършваха, още преди да ги е докоснал.

Удвоих скоростта си.

Нямахме друг избор, освен да се насочим на юг. Дърветата в гората оредяваха и цивилизацията започна да надига грозната си глава: самотна ферма, няколко изоставени сгради, голямо имение, хотел. Прашни пътища преминаваха в павирани улици, все още гъмжащи от коне, карети, кабриолети и хора, въпреки че минаваше полунощ.

А зад нас, набиращ сила с всяка сянка, през която преминаваше, беше древният вампир.

Заобиколихме покрай сергия с плодове, събаряйки няколко кошници. Зловонието на разложение, носещо се от задъханата му уста, опари врата ми. Продължихме да тичаме по улиците в бедняшкия квартал, провирайки се покрай въжетата с проснати дрехи и избягвайки купчините боклук, ала той беше по петите ни, прегазвайки вещи и хора, за да се добере до нас. Когато си мислехме, че сме се отдалечили достатъчно напред, завивайки по тесни алеи и съмнителни задни улички, пак усещахме Силата му, объркването му, вибриращо в нощта.

Лекси ни водеше и независимо дали се дължеше на собствената й Сила, или на познаването на града, успяваше да намери точните пожарни изходи, през които да се измъкнем, точните планини от

боклуци, по които да се претърколим. Може би не за първи път бягаше от демон от неговия ранг.

— Пристанището — изсъска тя. — Това е единственият ни шанс.

Деймън кимна, за пръв път подчинявайки се на заповедите на друг. Насочихме се на запад, към улиците, граничещи с пълноводната река Хъдсън.

Внезапно Лекси присви очи и посочи напред. Един клипер, великолепен и лъскав кораб, тъкмо отплаваше от кея, натоварен със стока от Ню Йорк на път за страните отвъд океана.

С великолепен скок Лекси прелетя през водата между пристана и палубата му, с разперени във въздуха ръце, като котка, нахвърляща се върху плячката си.

Двамата с Деймън я последвахме, като се приземихме безшумно върху тъмната палуба. Когато се окопитихме, тя вече хипнотизираше смаяния моряк, станал свидетел на нашето пристигане.

— Ние сме редовни пътници. Аз и братята ми имаме каюта на долната палуба. Не сме скочили на борда...

Погледнах назад към брега. Там стоеше самотен, безобиден на вид мъж, облегал се на парапета на кея, невероятно блед, все едно беше всмукал в себе си цялата лунна светлина. Имаше съвсем обикновен вид, сякаш бе дошъл да погледа заминаващите и пристигащи кораби.

Но изражението на очите му бе смъртоносно, бездънно като вечността и... непрощаващо.

Корабът носеше името „Мина М.“ Бързоходен плавателен съд — много красив, елегантен и лъскав, с бели платна. Дървената мачта бе излъскана до блясък, а червените му флагове плющяха гордо от вятъра.

Застанах на носа, затворих очи и си представих нашето пътуване. Хапещият солен въздух и яркото жълто слънце щяха да зачервят страните ми, докато „Мина“ се носи по вълните, оставяйки зад килватера облак от пръски и бяла пяна. От време на време по някоя малка сребриста риба щеше да проблясва във водата, забързана да се гмурне по-надалеч от пътя ни.

По време на пътуването щяхме да срещнем малки лодки, натоварени с банани и ром за Западните Индии, които щяхме да изтъргуваме за източни подправки. Най-после щях да видя Италия, да се разходя из Сикстинската капела, да се възхитя на купола на „Свети Петър“, да пия кианти направо от избата на някое лозе.

Може би... може би това щеше да бъде ново начало за мен. Да се нося по морските вълни, вместо да се крия в сенките. Няма да се задържам за дълго в никое пристанище, осъден на вечна надпревара със смъртта и проклятието, тегнещо над мен. Моряците обикновено нямат приятели, а само компанията на мъжете от екипажа — щях да се впиша в тяхната среда.

Но тогава отворих очи и фантазиите ми се изпариха в тъмната, надвиснала нощ, която ме заобикаляше. Плътен облак бе закрил небето и не се виждаха никакви звезди. „Мина“ бе излязъл в открито море, порейки мазните води с едва доловимо съскане.

Това бе царството на вампирите. Макар че пръстенът с лапис лазули ми позволяваше да се разхождам на дневна светлина, моят свят съществуваше в мрака. Тогава, докато слънцето спеше, аз излизах на лов, изплъзвах се от врагове, тегнещи проклетия, нарушени обещания и се отдавах на омразата. Ние избягахме от слугата на Клаус, ала не го бяхме победили. Той и господарят му все още бяха някъде там, планирайки бъдещи мъчения и смърт за мен и Деймън.

Лекси, която бе излязла на палубата зад мен, докосна рамото ми.

— Пътуваме към Сан Франциско — осведоми ме тихо. — Не съм била там... от известно време. Но на теб ще ти харесат мъглата и мрачното време. Страхотни са за някой, изпаднал в униние. — По устните ѝ пробяга лека усмивка. — А отсега мога да кажа, че унинието ще е постоянният ти спътник.

Облегнах се на перилото на палубата. Не ми даваше сърце да ѝ кажа, че на тази земя нямаше място за мен, че никъде нямаше да се чувствам в свои води. А и не го заслужавах след цялата смърт, която бях причинил.

Нощният вятър разроши гъстата ми кестенява коса и Лекси я затъкна зад ухото ми.

— Той каза око за око — подех.

— Да. Добре. — Вярната ми приятелка и наставница пое дълбоко дъх и присви очи. Лицето ѝ доби сериозно изражение. — Този кораб е много бърз и ще му е нужно известно време, за да разузнае нещо за него. Освен легалния товар от чай и кафе, има голяма пратка опиум, която възнамеряват да натоварят в Сан Франциско. Капитанът не е попълнил пристанищния регистър, така че ще мине известно време преди някой да разбере накъде сме поели.

— Не. Искам да кажа, да, това е добре. — Изтрих пръските вода от лицето си. — Но имам предвид, че... той уби невинни жени, които щяха да бъдат наши съпруги, защото неговата Катрин е била убита.

Лекси кимна и потрепери.

— А след това те отвлече... и щеше да убие и двама ни, а вероятно и Деймън в онзи параклис, също както бе убита Катрин.

Лекси присви очи.

— Не съм сигурна накъде биеш с всичко това.

— Ако е толкова прецизен относно кого убива и по какъв начин, защо тогава не подпали параклиса?

Лекси примигна. Видях как се замисли над логиката на казаното от мен. Остана мълчалива дълго време. Не можех да разгадая изражението в очите ѝ, но се чувствах засрамен, че мислех за Катрин в подобен момент.

— Стефан — заговори накрая тя. — Моля те, изслушай ме. Сред нас съществуват различни степени на злото. От онова древно нещо, способно на нечувани зверства до... по-незначителните, ужасни малки

твари, които съществуват за собствено удоволствие, нехаещи кого нараняват.

Катрин е искала да станеш вампир. И погледни резултатите. Не страдай твърде много за нея, Стефан, нито търси причини за смъртта ѝ или съществуването ѝ. Забрави я. Това наистина е най-доброто, което можеш да направиш.

Извърнах глава от нея и погледнах към единствената звезда, достатъчно ярка, за да пробие плътния облак — Полярната, пътеводната звезда. Катрин беше като тази звезда: неизменно установена, мълчалив спектър, висящ над мен, отправна точка за моя напредък. Без значение какви бяха чувствата ми към нея, тя ме бе създала и винаги щеше да бъде с мен.

— Не всички сме зли — промълвих и я прегърнах. — Ти не си.

— Аз съм много по-стара от теб — отвърна тя нежно. — И невинаги съм била такава, каквато съм сега. Ти не си единственият, който трябва да изкупи стореното, Стефан. Но аз дадох клетва да бъда различна.

— О, уф! Клетви. — Деймън изтрополи шумно по палубата. — За Бога, не сме ли дали достатъчно клетви, които да ни стигнат за цял живот?

— Браковете бяха твоя идея, не моя — напомних му.

— Даа, даа, аз съм вампир, имах наистина страхотна сватба, страхотно шампанско, брат ми ме спаси и все още се измъчвам.

Скочи от перилото на палубата, плъзна длан по гладкото дърво, отгласна се обратно към другата страна, завъртя се наляво към десния борд напред и назад, докато стигна до нас. Нечие нетренираното око би го определило като пиян, но в ъгълчетата на устните му се червенееха издайнически петна. Беше опиянен от бягството ни, от спасението ни, от кръвта на някой нещастен юнга — но не и пиян. Поне не още.

— Да, и като заговорихме за спасение, Маргарет... — изтъкнах аз.

Деймън въздъхна.

— Когато се конфронтирах директно с нея, относно способността ѝ да устои на внушението Маргарет призна, че е вещица и каза, че ще ми помогне.

— Просто така? — попитах скептично.

Деймън завъртя очи.

— В замяна на това да напуснем Ню Йорк и никога да не се връщаме — поне докато тя е жива. И още, ох, да, това е частта, която ме убива — *да върнем зестрите*.

— Ау, Деймън. Толкова съжалявам — рече Лекси. Веселите пламъчета в очите ѝ контрастираха със сериозния ѝ тон. — Твоят план да оскубеш богатите не се получи. Следващия път ти пожелавам повече късмет. — Тупна го леко по рамото.

— Ние ѝ дължим живота си — заявих сериозно. — Маргарет изобщо не е била длъжна да ни помага. *Всъщност не би трябвало да го прави*. Защитната магия, която е издигнала около себе си и съпруга си — мислиш ли, че наистина ще бъдат в безопасност?

— Искам да вярвам. Във всички случаи, тя е много по-добра душа от мнозина от нас — заяви Лекси.

— И като заговорихме за по-добри души... — подех, едва сподавяйки усмивката си, — какво те накара да се върнеш и да ме спасиш? Мислех, че си твърдо решен „никога да не ми простиш и да ме наказваш до края на дните ми“.

Сините очи на Деймън се замъглиха.

— Да. Ами, все още държа на казаното. Никога няма да ти простя. И ще те измъчвам, докато си жив.

Поклатих глава, потискайки надигация се в гърдите ми черен гняв, който ме караше да изкрещя на Деймън, че той може и да е загубил любовта на живота си, но аз бях изгубил живота, който обичах. И баща си, и родния си дом.

И брат си.

Ала гневът ми стихна също така бързо, както пламна, оставяйки огромна празнина у мен. Как бих могъл да очаквам родният ми брат да ми прости, задето го бях превърнал във вампир, когато аз самият не можех да си го простя? Някога той ме беше обичал, както аз бях обичал Катрин, но никога, никога нямаше да ѝ простя, задето ме бе превърнала в това, което бях сега.

Деймън ме хвана за раменете.

— Освен това — додаде и ъгълчетата на устните му се извиха нагоре, — ако *някой* ще те убива, то това ще съм аз.

Сетне, без да каже нищо повече, скочи с вампирска скорост върху перилото на палубата, балансирайки, без да помръдне дори с

мускул, докато корабът потъваше и се издигаше върху морските вълни, все едно бе изваяна от студен мрамор скулптура на носа на кораба.

Вдигна ръката си за поздрав.

— Пак ще се видим, братко.

Тогава, преди дори да промълвя името му, скочи от перилото и се гмурна в тъмните води, плискащи се долу.

Изтичах до ръба на палубата и се взрях в пенестите вълни. Но брат ми не изплува. Двамата с Лекси останахме на палубата сякаш цяла вечност, докато толкова се отдалечихме от брега и небето, че имахме чувството, че сме се разтворили в мрака.

После, когато слънцето най-сетне подаде червената си глава над водния хоризонт, двамата слязохме долу в полуосветената каюта, за да посрещнем бъдещето си.

ЕПИЛОГ

Пребиваването ми в Ню Йорк показва съвсем ясно рисковете на моето съществуване; въпреки добрите ми намерения, аз съм опасен за хората, а брат ми е опасен за всички.

И сега? Какво ме очаква в бъдеще? Струва ми се, че дните ми минават като минути. Предполагам, че това означава, че започвам да свиквам с идеята за вечността.

Изгубих толкова много през месеците, откакто се превърнах в създанието, което съм сега. Но спечелих време. А с времето и възможности. Ще видя Италия. И останалата част от Европа. Ще пътувам из целия свят. Ала никога вече няма да намеря дом сред хората.

Колкото до Деймън... вярвам, че ни очаква дълъг път заедно и нашата история още не е приключила. Ако някога един от двама ни намери смъртта си, то другият ще е виновникът.

А някъде там, в сенките... предхождана от едва доловимото ухание на лимон и джинджифил, винаги ще се спотайва Катрин и ще се смее и на двама ни.

Издание:

Л. Дж. Смит. Ненасытность

ИК „Ибис“, София, 2011

Редактор: Стамен Стойчев

Коректор: Мая Иванова

ISBN: 978-954-9321-63-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.